

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 11

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

12 stycznia 2018

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od dnia 18 do dnia 21 stycznia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 100 z 30.3.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

2018/C 011/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2015/2140(INI))	2
2018/C 011/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie roli dialogu międzykulturowego, różnorodności kulturowej i edukacji w promowaniu podstawowych wartości UE (2015/2139(INI))	16
2018/C 011/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia (2015/2106(INI))	24
2018/C 011/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie czynników zewnętrznych utrudniających przedsiębiorczość kobiet w Europie (2015/2111(INI))	35
2018/C 011/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie strategii nabywania umiejętności służących zwalczaniu bezrobocia ludzi młodych (2015/2088(INI))	44
2018/C 011/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie „W kierunku aktu o jednolitym rynku cyfrowym” (2015/2147(INI))	55

PL

Środa, 20 stycznia 2016 r.

2018/C 011/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w poparciu dla procesu pokojowego w Kolumbii (2015/3033(RSP))	79
---------------	---	----

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

2018/C 011/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie układów o stowarzyszeniu / pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą (2015/3032(RSP))	82
2018/C 011/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE) (2015/3034(RSP))	89
2018/C 011/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2016 r. (2015/3035(RSP))	92
2018/C 011/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie działalności Komisji Petycji w roku 2014 (2014/2218(INI))	105
2018/C 011/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie estońskich i brytyjskich marynarzy zatrzymanych w Indiach (2016/2522(RSP))	116
2018/C 011/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie sytuacji w Etiopii (2016/2520(RSP))	118
2018/C 011/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie Korei Północnej (2016/2521(RSP))	123

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

2018/C 011/15	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego (2015/2241(IMM))	128
2018/C 011/16	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego (2015/2268(IMM))	130

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

2018/C 011/17	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wieloletniego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym uchylającego rozporządzenie (WE) nr 302/2009 (COM(2015)0180 – C8-0118/2015 – 2015/0096(COD))	132
---------------	---	-----

Środa, 20 stycznia 2016 r.

2018/C 011/18	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie uruchomienia na Łotwie zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych rejestracyjnych pojazdów (13060/2015 – C8-0338/2015 – 2015/0813(CNS))	147
2018/C 011/19	P8_TA(2016)0011 Domniemanie niewinności i prawo do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia określonych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (COM(2013)0821 – C7-0427/2013 – 2013/0407(COD)) P8_TC1-COD(2013)0407 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym	148
2018/C 011/20	P8_TA(2016)0012 Środki ochrony indywidualnej ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochrony indywidualnej (COM(2014)0186 – C7-0110/2014 – 2014/0108(COD)) P8_TC1-COD(2014)0108 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie środków ochrony indywidualnej oraz uchylenia dyrektywy Rady 89/686/EWG	149
2018/C 011/21	P8_TA(2016)0013 Urządzenia spalające paliwa gazowe ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe (COM(2014)0258 – C8-0006/2014 – 2014/0136(COD)) P8_TC1-COD(2014)0136 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylenia dyrektywy 2009/142/WE	150
2018/C 011/22	P8_TA(2016)0014 Urządzenia kolei linowych ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie urządzeń kolei linowych (COM(2014)0187 – C7-0111/2014 – 2014/0107(COD)) P8_TC1-COD(2014)0107 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie urządzeń kolei linowych i uchylenia dyrektywy 2000/9/WE	151

2018/C 011/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 25 września 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 w odniesieniu do szczegółowych wymogów dotyczących składu produktów zbożowych przetworzonych i żywności dla dzieci oraz informacji na ich temat (C(2015)06507 – 2015/2863(DEA))	152
---------------	--	-----

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

2018/C 011/24	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem, z drugiej strony (10725/2/2015 – C8-0328/2015 – 2015/0094(NLE))	155
---------------	---	-----

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
***	Procedura zgody
***I	Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
***II	Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
***III	Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytluszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytluszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od dnia 18 do dnia 21 stycznia 2016 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 100 z 30.3.2017.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0004

Sprawozdanie roczne dotyczące polityki konkurencji UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2015/2140(INI))

(2018/C 011/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 4 czerwca 2015 r. dotyczące polityki konkurencji w roku 2014 (COM(2015)0247) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji opatrzony tą samą datą,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 101 – 109, 147 i 174;
- uwzględniając odpowiednie reguły konkurencji, wytyczne i decyzje Komisji,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE w 2013 r. ⁽¹⁾ oraz swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE w 2012 r. ⁽²⁾ oraz postulaty Parlamentu zawarte w tych dokumentach,
- uwzględniając studium opracowane przez Dyрекcję Generalną ds. Polityki Wewnętrznej (Departament Tematyczny A – polityka gospodarcza i naukowa) dla Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów pt. „Nieuczciwe praktyki handlowe między podmiotami gospodarczymi w łańcuchu dostaw żywności” ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego pt. „Wewnętrzny rynek międzynarodowego towarowego transportu drogowego: dumping socjalny i kabotaż” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci konkurencji z maja 2012 r. zatytułowane „Sprawozdanie dotyczące egzekwowania przepisów prawa konkurencji i działalności w zakresie monitorowania rynku prowadzonej przez europejskie organy ds. konkurencji w sektorze spożywczym” ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0051.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0576.

⁽³⁾ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/563438/IPOL_STU\(2015\)563438_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/563438/IPOL_STU(2015)563438_EN.pdf).

⁽⁴⁾ <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.36372>.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/competition/ecn/food_report_en.pdf.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając dyrektywy Rady 77/799/EWG oraz 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania,
 - uwzględniając wnioski i propozycje działań w ramach projektu OECD/G20 dotyczącego erozji podstawy opodatkowania i przenoszenia zysków,
 - uwzględniając decyzję Komisji z dnia 6 maja 2015 r. o wszczęciu dochodzenia w odniesieniu do sektora handlu elektronicznego zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (C(2015)3026),
 - uwzględniając dyrektywę 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 czerwca 2014 r. dotyczący wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 TFUE,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw,
 - uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. pt. „W kierunku skuteczniejszej unijnej kontroli łączenia przedsiębiorstw” (COM(2014)0449),
 - uwzględniając badanie konkurencji w sektorze farmaceutycznym z dnia 8 lipca 2009 r. i sprawozdania uzupełniające, w szczególności piąte sprawozdanie z monitorowania dotyczące ugód patentowych,
 - uwzględniając uniwersalne ramy oceny zrównoważonego charakteru systemów rolniczych i produkcji żywności (SAFA) opracowane przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0368/2015),
- A. mając na uwadze, że unijna polityka konkurencji stanowi podstawowy filar społecznej gospodarki rynkowej w Europie oraz istotny instrument dobrze funkcjonującego rynku wewnętrznego Unii;
- B. mając na uwadze, że w obszarze konkurencji głos Unii Europejskiej jest słyszany i szanowany na arenie międzynarodowej; mając na uwadze, że ta jednolita, niezależna reprezentacja zewnętrzna, opierająca się na jasno określonych uprawnieniach, daje Unii rzeczywiste znaczenie polityczne, demograficzne i ekonomiczne;
- C. mając na uwadze, że polityka konkurencji stanowi środek służący ochronie demokracji europejskiej, ponieważ uniemożliwia nadmierną koncentrację władzy gospodarczej i finansowej w rękach nielicznych;
- D. mając na uwadze, że Unia Europejska została ustanowiona jako otwarta gospodarka rynkowa z wolną konkurencją, której celem jest zwiększenie dobrobytu konsumentów i poprawa standardów życia wszystkich obywateli UE, oraz mając na uwadze, że Unia Europejska ustanawia rynek wewnętrzny mający na celu zapewnienie zrównoważonego rozwoju w Europie w oparciu o trwały wzrost gospodarczy i stabilność cen;

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 28.6.2014, s. 1-55.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że ścisłe stosowanie zasad prawa konkurencji zgodnie z traktatem UE ma na celu przyczynienie się do realizacji ogólnych celów polityki gospodarczej UE, a zarazem zapewnienie korzyści konsumentom, pracownikom i przedsiębiorcom, a także wspieranie innowacji i wzrostu, dzięki kontroli i ograniczaniu nieuczciwych praktyk rynkowych wynikających z monopolu i pozycji dominujących, aby każda osoba miała równe szanse na osiągnięcie sukcesu;
 - F. mając na uwadze, że niezwykle ważna jest niezależność krajowych organów ds. konkurencji;
 - G. mając na uwadze, że co roku straty wynikające z istnienia karteli sięgają kwoty 181–320 miliardów EUR, tj. około 3 % PKB UE;
 - H. mając na uwadze, że pod względem kosztów energii wyniki europejskiego jednolitego rynku są gorsze od wyników amerykańskiego rynku wewnętrznego – w UE rozrzut cen wynosi 31 % w porównaniu z 22 % w USA;
 - I. mając na uwadze, że MŚP, które stanowią 98 % przedsiębiorstw w UE i zatrudniają 67 % ogółu zatrudnionych, w wielu państwach członkowskich wciąż borykają się z poważnym problemem braku dostępności kredytów;
 - J. mając na uwadze, że według szacunków uchylanie się od opodatkowania, oszustwa podatkowe oraz raje podatkowe kosztują podatników UE 1 bilion EUR rocznie z tytułu utraconych przychodów, co zakłóca konkurencję na jednolitym rynku między przedsiębiorstwami płacącymi podatki a przedsiębiorstwami, które tego nie czynią;
 - K. mając na uwadze, że szczególnie w ostatnich latach dynamika gospodarki cyfrowej oraz przede wszystkim zakłócenia konkurencji wynikające z agresywnych praktyk podatkowych i krajowych strategii polityki podatkowej (które prawdopodobnie powodują znaczne szkody dla rynku wewnętrznego) doprowadziły do pojawienia się nowych wyzwań dla uczestników rynku, co wymaga natychmiastowej i ukierunkowanej odpowiedzi ze strony Komisji; mając na uwadze, że globalna współpraca w dziedzinie egzekwowania reguł konkurencji pomaga unikać niespójności stosowanych środków zaradczych i skutków działań w ramach egzekwowania prawa, a także pozwala przedsiębiorcom zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów;
 - L. mając na uwadze, że w obliczu wyzwań ery cyfrowej dostępne instrumenty z zakresu prawa konkurencji wymagają gruntownej weryfikacji;
 - M. mając na uwadze, że przepisy dotyczące konkurencji w międzynarodowym transporcie lotniczym oraz uregulowania dotyczące przedsiębiorstw państwowych wykazują braki, jeżeli chodzi o linie lotnicze z niektórych państw trzecich obsługujące połączenia do i z Europy, które zdominowały niektóre trasy, co wyrządza znaczne szkody europejskim liniom lotniczym i negatywnie wpływa na sieć połączeń między europejskimi węzłami połączeń lotniczych, zmniejszając tym samym możliwości wyboru dla europejskich konsumentów;
 - N. mając na uwadze, że konkurencja nie ma takich samych skutków we wszystkich państwach członkowskich;
 - O. mając na uwadze, że polityka konkurencji musi uwzględniać w szczególności cele zrównoważonego rozwoju i spójności społecznej;
 - P. mając na uwadze, że dumping socjalny stanowi czynnik zakłócający rynek wewnętrzny, co negatywnie wpływa na prawa konsumentów i pracowników;
 - Q. mając na uwadze, że zagwarantowanie swobodnego przepływu osób, towarów, usług i kapitału stanowi podstawę europejskiego wzrostu gospodarczego;
1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji, w którym podkreślono znaczenie polityki konkurencji w UE, i zwraca uwagę, że dotyczy ono głównie kadencji poprzedniej Komisji, w której komisarzem ds. konkurencji był J. Almunia;
 2. wzywa Komisję, aby w przyszłości przekazywała również Parlamentowi dokument roboczy dotyczący poszczególnych sektorów jako integralną część tego sprawozdania;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że komisarz ds. konkurencji M. Vestager pragnie ściśle współpracować z Parlamentem w działaniach na rzecz rozwoju polityki konkurencji, która stanowi jeden z głównych instrumentów Unii Europejskiej służących urzeczywistnieniu wspólnego rynku wewnętrznego, i wzywa Komisję, aby nie wdrażała polityki wewnętrznej UE w obszarze konkurencji w sposób ograniczający strategie rynkowe firm, aby mogły one konkurować na rynkach światowych z podmiotami spoza UE;
4. podkreśla, że skuteczna i wiarygodna polityka konkurencji nie może być ukierunkowana jedynie na obniżenie cen dla konsumentów, lecz musi również służyć strategicznym interesom gospodarki europejskiej, takim jak: innowacyjność; inwestycje; konkurencyjność i zrównoważony rozwój; szczególne warunki konkurencji dla MŚP, przedsiębiorstw typu start-up i mikroprzedsiębiorstw; oraz konieczność propagowania wysokich standardów środowiskowych i norm pracy;
5. wzywa Komisję, aby położyła kres dumpingowi socjalnemu, i podkreśla, że decyzje dotyczące polityki konkurencji muszą w sposób szczególny uwzględniać skutki społeczne;
6. uważa, że wzrostowi poziomu koncentracji na kluczowych rynkach sprzyja specyficzny charakter gospodarki cyfrowej, którą charakteryzują spadające i dążące do zera koszty krańcowe oraz silne efekty sieciowe; zachęca Komisję do dostosowania polityki konkurencji do specyfiki tego sektora;
7. wzywa Komisję, aby dokończyła tworzenie rynku wewnętrznego w obszarach, w których jest on wciąż sfragmentaryzowany i niepełny, oraz aby jak najszybciej usuwała stwierdzone nieuzasadnione ograniczenia rynku i zakłócenia konkurencji; wzywa Komisję do zadbania o to, by polityka konkurencji jednocześnie wzmacniała spójność społeczną w Unii;
8. podkreśla, że priorytety prac organu ds. konkurencji oraz ich przedstawienie w sprawozdaniu dotyczącym polityki konkurencji za 2014 r. odpowiadają w ogromnym stopniu wspólnym priorytetom; dostrzega jednak w niektórych obszarach konieczność podjęcia bardziej zdecydowanych działań, na którą Komisja powinna zdecydowanie zareagować w przyszłym roku; podkreśla znaczenie globalnej współpracy w zakresie egzekwowania prawa ochrony konkurencji; popiera aktywny udział Komisji w Międzynarodowej Sieci Konkurencji;
9. ponownie apeluje do Komisji – podobnie jak to miało miejsce przy okazji poprzedniego rocznego sprawozdania – o zapobieganie nadmiernej koncentracji na rynku i nadużywaniu pozycji dominującej w związku z tworzeniem jednolitego rynku cyfrowego, ponieważ zagwarantuje to konsumentom możliwość korzystania z lepszych jakościowo usług po przystępniejszych cenach;
10. jest zdania, że należy zagwarantować sprawiedliwe warunki konkurencji na rynku cyfrowym oraz zwalczać nadużywanie pozycji dominującej i optymalizację podatkową, co w ostatecznym efekcie przyniesie korzyści konsumentom;
11. uważa, że rozwój administracji elektronicznej jest ważnym czynnikiem sprzyjającym wzrostowi gospodarczemu, w tym w odniesieniu do udziału MŚP; wzywa w związku z tym państwa członkowskie, by do pobudzania wzrostu gospodarczego w UE wykorzystywały wszystkie narzędzia oddane do ich dyspozycji na mocy nowych przepisów w sprawie zamówień publicznych, a także apeluje do Komisji, aby wspierała wszystkie inicjatywy związane z rozwojem administracji elektronicznej; podkreśla ponadto, że wspieranie i wdrażanie systemów e-rządzenia we wszystkich państwach członkowskich ma zasadnicze znaczenie dla wydajnego monitorowania naruszeń oraz dla zapewnienia przejrzystości w sektorze publicznym i prywatnym;
12. wzywa Komisję do zadbania o to, by państwa członkowskie terminowo wdrożyły nowe przepisy dotyczące zamówień publicznych, zwłaszcza w odniesieniu do wprowadzenia elektronicznych zamówień publicznych i administracji elektronicznej, oraz nowe przepisy dotyczące uwzględniania kryteriów społecznych i środowiskowych oraz dzielenia zamówień na części, z myślą o pobudzeniu innowacyjności i uczciwej konkurencji, wspieraniu MŚP w rynkach zamówień publicznych oraz zapewnieniu optymalnego wykorzystania publicznych środków finansowych;
13. wzywa Komisję do dalszego wzmocnienia wysiłków na rzecz ambitnego otwarcia międzynarodowych rynków zamówień publicznych w celu zlikwidowania asymetrii w poziomie otwartości rynków zamówień publicznych UE w porównaniu z innymi partnerami handlowymi, a także do uwzględnienia w związku z tym sprawozdania Parlamentu poświęconego wnioskowi Komisji w sprawie instrumentu dotyczącego udzielania zamówień publicznych w kontekście międzynarodowym, jak i jego planowanego przeglądu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

14. zwraca uwagę, że na jednolitym rynku konsumentom sprzedaje się pod tą samą marką i w takich samych opakowaniach produkty, których skład różni się w zależności od danej partii towaru; wzywa Komisję, by oceniła, czy z punktu widzenia polityki konkurencji praktyka ta nie wpływa negatywnie na dostawców produktów lokalnych i regionalnych, przede wszystkim MŚP;

15. uważa, że Komisja powinna koniecznie kontynuować wspieranie lepszej konwergencji i współpracy między krajowymi organami ds. konkurencji w UE;

16. z zadowoleniem przyjmuje ścisłe powiązania między egzekwowaniem reguł konkurencji a strategią jednolitego rynku cyfrowego służące tworzeniu jednolitego rynku cyfrowego, zwłaszcza jeśli chodzi o praktyki blokowania geograficznego oraz umowy licencyjne; uważa, że podobne powiązania są niezbędne na wewnętrznym rynku energii, by wyeliminować bariery w swobodnym transgranicznym przepływie energii i utworzyć unię energetyczną;

17. uważa, że konkurencja w sektorze telekomunikacji jest niezbędna nie tylko jako czynnik stymulujący innowacyjność i inwestycje w sieci, ale również sprzyjający przystępności cenowej i zwiększający paletę usług, spośród których mogą wybierać konsumenci; w związku z tym wzywa Komisję do ochrony konkurencji w tym sektorze, w tym jeśli chodzi o przydział częstotliwości;

18. wzywa Komisję do przeanalizowania nieuczciwych i niedozwolonych klauzul i praktyk stosowanych przez sektor bankowy w umowach z klientami; wzywa Komisję, aby wspierała wymianę sprawdzonych praktyk w ramach europejskiej sieci konkurencji; wzywa Komisję do ograniczenia wszelkiego rodzaju formalności administracyjnych w związku z wdrażaniem polityki konkurencji;

19. uważa, że polityka konkurencji powinna odgrywać ważną rolę w podnoszeniu bezpieczeństwa na rynkach finansowych i zwiększaniu ich przejrzystości w oczach konsumentów; ponadto z zadowoleniem przyjmuje środki ustawodawcze przyjęte w dziedzinie płatności elektronicznych, w szczególności wprowadzenie maksymalnej wysokości opłat międzybankowych za transakcje dokonywane przy użyciu karty płatniczej;

20. przypomina Komisji, że polityka konkurencji obejmuje również regulację cen usług, w przypadku których nie jest możliwe łatwe określenie wartości rynkowej, takich jak prowizje za korzystanie z bankomatów;

21. wzywa Komisję do zbadania sieci bankomatów z perspektywy polityki konkurencji, mając na względzie to, że stanowią one infrastrukturę sieciową;

22. jest zdania, że należy dodatkowo zastanowić się, w jaki sposób wspierać europejskie przedsiębiorstwa w kontekście ich konkurencji na rynkach globalnych z innymi przedsiębiorstwami o podobnej wielkości z innych części świata, które nie muszą stosować tych samych reguł konkurencji, które na własnym podwórku stosować muszą podmioty europejskie;

23. wzywa Komisję, by zapewniła spójność polityki handlowej i polityki konkurencji Unii z celami jej polityki przemysłowej; zauważa, że unijna polityka konkurencji nie powinna utrudniać procesu wyłaniania się europejskich liderów przemysłu w gospodarce; domaga się w związku z tym, by polityka handlowa i polityka konkurencji wspierały rozwój i konkurencyjność europejskiego przemysłu na arenie międzynarodowej;

24. dostrzega, że wiele energochłonnych sektorów zmagają się z trudnościami ekonomicznymi, a niektóre, jak przemysł stalowy, znajdują się w kryzysie; wzywa Komisję, by dokonała przeglądu unijnych przepisów w zakresie pomocy państwa dla sektorów energochłonnych, gwarantując skuteczną ochronę przed ucieczką emisji i stwarzając unijnym gałęziom przemysłu, zwłaszcza najbardziej zagrożonym sektorom energochłonnym, równe szanse;

Postępowania antymonopolowe –przypadki nadużycia pozycji dominującej

25. apeluje do Komisji, aby zintensyfikowała swoje wysiłki w zakresie prowadzenia dochodzeń w sprawie nadużywania pozycji dominującej ze szkodą dla konsumentów w UE;

26. zwraca uwagę, że nadużywanie dominującej pozycji jest zakazane i stanowi poważny problem z punktu widzenia konkurencji;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

27. jest zdania, że Komisja prowadzi skuteczne działania w przypadku naruszeń prawa antykartelowego, wnosząc istotny wkład w urzeczywistnienie rynku wewnętrznego i zapewnieniu równych warunków konkurencji;

28. podkreśla, że praktyki antykonkurencyjne i monopole mogą stanowić bariery handlowe, które zakłócają przepływy handlowe i inwestycyjne; wzywa Komisję, aby w interesie wolnego i uczciwego handlu światowego podjęła na szczeblu międzynarodowym działania przeciwko kartelom oraz oligopolistycznym i monopolistycznym praktykom, które godzą w konkurencję;

29. jest zdania, że obowiązujące przepisy przewidujące grzywny dla osób prawnych za naruszenia muszą zostać uzupełnione o kary dla osób fizycznych odpowiedzialnych za te naruszenia; uważa, że grzywny powinny być na tyle wysokie, aby wywołać efekt odstraszający; podkreśla znaczenie skutecznej polityki zachęcającej do zgłaszania przypadków naruszeń, która umożliwiła Komisji wykrycie karteli;

30. uważa, że zasadnicze znaczenie ma pewność prawa, i wzywa Komisję do ujęcia przepisów dotyczących grzywien – takich jak te nakładane w postępowaniach antymonopolowych – w formie instrumentu ustawodawczego;

31. uważa, że tradycyjne modele rynkowe polityki konkurencji mogą nie pasować do gospodarki cyfrowej, a stosowanie wskaźników cenowych w tej dynamicznej gałęzi gospodarki często nie prowadzi do osiągnięcia zamierzonych skutków; wzywa Komisję do przeprowadzenia, na bazie nowych kryteriów, kompleksowej oceny prawnej i gospodarczej szybko zmieniających się rynków i efemerycznych modeli biznesowych stosowanych przez przedsiębiorstwa cyfrowe, aby uzyskać wyraźny obraz struktury rynku i tendencji rynkowych, podjąć odpowiednie działania służące ochronie konsumentów oraz należycie uwzględnić znaczenie danych oraz specyficznych struktur rynkowych gospodarki cyfrowej; zwraca uwagę, że w celu zdefiniowania danego rynku, szczególnie w gospodarce cyfrowej, należy zastosować odpowiednie kryteria oceny z punktu widzenia konkurencji;

32. podkreśla, że ochrona własności intelektualnej ma kluczowe znaczenie dla uczciwej konkurencji, i z ubolewaniem zauważa, że przedsiębiorstwa globalne nie chcą nabywać licencji wymaganych do korzystania z patentów europejskich; wzywa Komisję do zapewnienia skutecznej ochrony patentów koniecznych dla spełnienia norm oraz do sprawowania ścisłego nadzoru w celu zadbania o to, by użytkownicy patentów uzyskiwali licencje w należyty sposób;

33. wzywa Komisję do zbadania, czy istnieje jakakolwiek korelacja między liczną obecnością polityków i byłych ministrów w zarządach przedsiębiorstw energetycznych a oligopolistycznymi praktykami w sektorze energetycznym w niektórych państwach członkowskich;

34. krytykuje długi czas trwania dochodzenia w sprawie amerykańskiego giganta internetowego Google i ubolewa, że dochodzenie to – choć ciągnie się już od wielu lat – nie jest przejrzyste i nie przyniosło definitywnych rezultatów, co wynika z faktu, że do 2014 r. Komisja niechętnie wykazywała wolę zniesienia ograniczeń rynkowych; podkreśla, że tak długi czas trwania postępowań właśnie na dynamicznych rynkach może prowadzić do faktycznej konsolidacji rynku i stwarzać niepewną sytuację dla wszystkich stron;

35. apeluje do Komisji o przeprowadzenie skrupulatnego dochodzenia w sprawie praktyki Google polegającej na oferowaniu systemu operacyjnego Android tylko w powiązaniu z innymi usługami Google oraz na zakazywaniu producentom preinstalowania produktów konkurencji; ponadto wzywa Komisję do szczegółowego zbadania dominującej pozycji rynkowej Google w obszarze bezpośrednich rezerwacji hotelowych oraz do działań na rzecz znalezienia należytego rozwiązania tego problemu; popiera działania Komisji mające na celu zapewnienie większej interoperacyjności i większych możliwości przenoszenia danych we wszystkich sektorach gospodarki cyfrowej, a tym samym uniknięcie scenariusza, w którym „zwycięzca bierze wszystko”; podkreśla znaczenie wyposażenia Komisji w odpowiednie narzędzia pozwalające jej na bieżąco śledzić zmiany na nieustannie zmieniającym się rynku cyfrowym;

36. wzywa Komisję do uważnego przeprowadzenia i zakończenia wszystkich innych trwających postępowań antymonopolowych oraz do zniesienia wszelkich ograniczeń rynkowych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowa komisarz nie ugięła się przed presją polityczną, i wzywa do przyspieszenia postępowań, aby można było osiągnąć rezultaty w ciągu następnego roku; dlatego z zadowoleniem przyjmuje skierowane do Google przez Komisję pisemne zgłoszenie zastrzeżeń dotyczące usługi porównywania cen; apeluje do Komisji, aby w dalszym ciągu z determinacją dążyła do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości zidentyfikowanych podczas swoich dochodzeń, w tym także w odniesieniu do innych obszarów nieobiektywnego wyszukiwania, aby zagwarantować równe warunki działania dla wszystkich uczestników rynku cyfrowego;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

37. wskazuje, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia antymonopolowego (rozporządzenia (WE) nr 1/2003) Komisja ma możliwość zarządzenia środków tymczasowych, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo poważnej i nieodwracalnej szkody dla konkurencji; apeluje do Komisji o zbadanie, w jakim zakresie środki takie mogłyby znaleźć zastosowanie w długotrwałych postępowaniach z zakresu konkurencji, w szczególności na rynku cyfrowym;

38. przypomina, że neutralność sieci (która oznacza zasadę równego traktowania całego ruchu internetowego, bez dyskryminacji, ograniczeń lub zakłóceń, niezależnie od nadawcy, odbiorcy, rodzaju, treści, urządzenia, usługi lub aplikacji) ma ogromne znaczenie, jeżeli chodzi o zagwarantowanie braku dyskryminacji między usługami internetowymi oraz zapewnienie pełnej konkurencji;

39. podkreśla, że polityka konkurencji powinna opierać się na twardych dowodach i z zadowoleniem przyjmuje badanie sektorowe Komisji dotyczące e-handlu, koncentrujące się na potencjalnych barierach dla transgranicznego handlu online towarami i usługami, np. w sektorach elektroniki, odzieży, obuwia i treści cyfrowych;

40. zwraca uwagę, że sprawa Google stała się zarzewiem ogólnej dyskusji dotyczącej siły dominujących platform internetowych, takich jak eBay, Facebook, Apple, LinkedIn, Amazon, Uber, Airbnb itd., ich wpływu na rynki i przestrzeń publiczną oraz potrzeby ich regulacji, aby chronić oba te wymiary; wskazuje, że celem regulacji platform internetowych powinno być zagwarantowanie wyższego poziomu ochrony użytkowników przy jednoczesnym utrzymaniu zachęt sprzyjających innowacyjności;

41. wzywa Komisję do zbadania kwestii pozycji dominującej Google na rynku bezpośredniej rezerwacji hoteli; wskazuje, że spółka ta stara się, by osoby wyszukujące hotele rezerwowały je i opłacały rezerwacje za pośrednictwem Google, a nie za pośrednictwem zewnętrznych serwisów turystycznych i hotelowych; podkreśla, że działanie to jest potencjalnie kontrowersyjne, ponieważ sprawia, że Google staje się internetowym biurem turystycznym lub podobnym podmiotem, który pobiera opłaty za rezerwacje; zwraca uwagę, że większość hotelarzy preferuje bezpośrednie rezerwacje względem rezerwacji za pośrednictwem serwisów zewnętrznych lub serwisów z ofertami z wielu źródeł; podkreśla, że Google może wykorzystać pozycję dominującą i tym samym osłabić konkurencję na rynkach turystycznych, co szkodzić będzie konsumentom;

42. z zadowoleniem przyjmuje przyjęte niedawno przez Komisję zmiany rozporządzenia (WE) nr 773/2004 odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE oraz związane z nimi komunikaty wynikające z dyrektywy odszkodowawczej; ubolewa, że Parlament nie był włączany w kształtowanie tych zmian;

43. podkreśla ważną rolę polityki konkurencji w urzeczywistnianiu jednolitego rynku cyfrowego; podziela opinię, że solidna polityka konkurencji na szybko rozwijających się rynkach wymaga gruntowniej znajomości rynków; z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt, że przeprowadzane jest badanie sektorowe w sprawie handlu elektronicznego w ramach wdrożenia strategii na rzecz jednolitego rynku cyfrowego;

Pomoc państwa

44. wzywa Komisję jako strażniczkę traktatów do uważnego monitorowania procesu wdrażania wspomnianej wyżej dyrektywy przez państwa członkowskie oraz do zapewnienia jednolitego stosowania jej przepisów w całej Unii; wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz organy administracji regionalnej i lokalnej do aktywnego propagowania przestrzegania europejskiej polityki konkurencji i wyjaśniania jej podstawy prawnej; podkreśla, że istotne jest zajęcie się w ten sam sposób kwestią horyzontalnej i wertykalnej pomocy państwa; dostrzega konieczność podjęcia działań w zakresie uświadamiania obywateli we wszystkich częściach Unii Europejskiej na temat klasyfikowania i przyznawania nielegalnej pomocy państwa, przede wszystkim jeżeli takie decyzje o pomocy są równoznaczne ze środkami antykonkurencyjnymi i protekcyjnymi; uważa jednak, że regionom najbardziej oddalonym, peryferyjnym i wyspiarskim należy zapewnić większą swobodę działania niż obecnie, jeżeli chodzi o stosowanie przepisów dotyczących pomocy państwa;

45. jest zdania, że szczególnie w sprawach dotyczących pomocy państwa Komisja musi dokładniej weryfikować dane dostarczane przez państwa członkowskie oraz w większym stopniu upewniać się co do faktów, gdyż regularnie podejmowane są próby obchodzenia przepisów prawa i wymogów oraz poszukiwania kompromisów będących mniej lub bardziej na granicy prawa; uważa ponadto, że weryfikacja taka powinna opierać się na założeniu, że w strategicznych i kluczowych sektorach, takich jak energetyka, transport i służba zdrowia, państwa muszą zagwarantować pełne bezpieczeństwo, ciągłość dostaw i świadczenie usług wszystkim obywatelom oraz muszą dbać o to, by nie wprowadzać w życie przepisów, które przynoszą szkodę innym państwom członkowskim lub Unii;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

46. powtarza, że unijnych funduszy strukturalnych nie można wykorzystywać w sposób, który zachęcałby bezpośrednio lub pośrednio do przeniesienia usług lub produkcji do innego państwa członkowskiego, np. za pomocą okresu oczekiwania dla przedsiębiorstw otrzymujących takie fundusze; zwraca uwagę, że pomoc państwa jest w niektórych przypadkach konieczna dla zapewnienia usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w tym w zakresie energetyki, transportu i telekomunikacji; podkreśla, że interwencja państwa stanowi często najskuteczniejsze narzędzie polityki pozwalające zagwarantować świadczenie usług o kluczowym znaczeniu dla wsparcia warunków gospodarczych i społecznych na obszarach odosobnionych, oddalonych, peryferyjnych i wyspiarskich w Unii;

47. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2014 r. Komisja przyjęła nowe wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią oraz wprowadziła je w ramach ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych (GBER);

48. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie do rozporządzenia GBER postanowień o pomocy społecznej na rzecz transportu mieszkańców regionów oddalonych, co pokazuje, że dostrzeżono wreszcie problem jakości sieci połączeń; podkreśla, że łączność z obszarami peryferyjnymi i wyspiarskimi ma także kluczowe znaczenie dla utrzymania i opracowania akceptowalnych poziomów inicjatyw gospodarczych i społecznych poprzez utrzymanie kluczowych połączeń biznesowych;

49. z zadowoleniem przyjmuje trwające obecnie dochodzenie Komisji dotyczące aktywów z tytułu odroczonego podatku dochodowego i ulg dotyczących podatków odroczonego w sektorze bankowym w kilku państwach członkowskich; jest zdania, że aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego/ulgi dotyczące podatków odroczonego powinny być z mocą wsteczną dozwolone na podstawie przepisów dotyczących pomocy państwa, jeśli są one powiązane z konkretnymi warunkami dotyczącymi celów finansowania dla realnej gospodarki;

50. przypomina o skierowanym przez siebie wniosku do Komisji o zbadanie, czy sektor bankowy korzysta od początku kryzysu z niejawnych dotacji oraz pomocy państwa w formie niestandardowego wsparcia płynnościowego;

51. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie nowych wytycznych dotyczących pomocy państwa w przypadku finansowania ryzyka, mających na celu skuteczniejsze wspieranie przede wszystkim MŚP, innowacyjnych przedsiębiorstw o średniej kapitalizacji i przedsiębiorstw typu start-up, które znajdują się w znacznie gorszej sytuacji ze względu na brak ekonomii skali;

52. krytykuje fakt, że szczególnie zakłócające konkurencję modele podatkowe mogą prowadzić do znacznych problemów dla małych i średnich przedsiębiorstw, a także dla szeregu państw członkowskich, które nie stosują takich modeli podatkowych;

53. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą wydania nowych wytycznych w ramach unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa, które wyjaśnia, czym jest pomoc państwa w kwestiach podatkowych i w ustalaniu odpowiednich cen transferowych;

54. wnioskuję o przeprowadzenie przez Komisję osobnego badania w celu oceny, czy przepisy UE dotyczące pomocy państwa utrudniają konsolidację i wzmocnienie konkurencyjności firm europejskich względem ich globalnych konkurentów, co dotyczy także mechanizmów zamówień publicznych, również w kontekście niedawnego zawarcia partnerstwa transpacyficznego (TPP);

Kontrola łączenia przedsiębiorstw

55. zwraca uwagę, że w przeszłości oceny połączeń i przejęć przedsiębiorstw w gospodarce cyfrowej były przeważnie dokonywane na podstawie obrotów zaangażowanych przedsiębiorstw, co jest niewystarczające; podkreśla, że przedsiębiorstwa o niskich obrotach i znacznych stratach początkowych mogą mieć szerokie grono klientów, a w związku z tym znaczne ilości danych i wysoką pozycję na rynku, o czym świadczy dopuszczone przez Komisję bez zastrzeżeń przejęcie WhatsApp przez Facebooka, które stanowi precedens;

56. jest zdania, że w niektórych obszarach gospodarki, przede wszystkim w gospodarce cyfrowej, należy stosować dodatkowe kryteria wykraczające poza kryteria cenowe, udział w rynku i wielkość obrotów, gdyż połączenia przedsiębiorstw często wiążą się z ograniczeniami rynkowymi;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

57. jest zdania, że szczególnie w gospodarce cyfrowej i w kontekście ochrony konsumentów należy aktualizować ogólne reguły konkurencji, aby dostosować je do aktualnej sytuacji na rynku oraz należy wprowadzić nowe kryteria przy ocenie połączeń przedsiębiorstw, takie jak cena zakupu, ewentualne bariery dla wejścia na rynek, nadzwyczajne znaczenie danych i dostępu do danych, specyfika platform oraz powiązane efekty sieciowe, jak również kwestia, czy w danym sektorze istnieje konkurencja globalna; wzywa Komisję, aby uwzględniła w szczególności model biznesowy przedsiębiorstw w gospodarce cyfrowej oraz ewentualne bariery dla wejścia na rynek, w tym takie czynniki jak możliwości przełączania między platformami i przenoszenia danych;

58. wzywa Komisję do zbadania, czy niezależni sprzedawcy detaliczni, którzy zgodnie z prawem konkurencji mogą współpracować ze sobą, prowadząc tradycyjne punkty sprzedaży, mają również możliwość tworzenia wspólnej oferty w handlu elektronicznym;

59. jest zdania, że związana z dotychczasową definicją rynku błędna ocena pozycji rynkowej często szkodzi przedsiębiorstwom europejskim, szczególnie w dobie globalizacji oraz na dynamicznym rynku cyfrowym; apeluje do Komisji o rozważenie jej dostosowania w ramach rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw;

60. wyraża zaniepokojenie, że w kwestii definicji rynku zbyt często wybierana jest ograniczona perspektywa krajowa, która nie uwzględnia w należyтым stopniu aspektu internacjonalizacji rynków, jak to miało miejsce na przykład w przypadku rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw;

Pomoc finansowa i podatki

61. podkreśla – już po raz piąty w rocznym sprawozdaniu dotyczącym konkurencji – że tymczasowa pomoc państwa w sektorze finansowym w celu stabilizacji globalnego systemu finansowego była konieczna, jednak po utworzeniu unii bankowej musi ona zostać szybko ograniczona lub całkowicie zlikwidowana i poddana kontroli; podkreśla, że wciąż istnieje pilna potrzeba wyeliminowania dotacji – w formie dorozumianych gwarancji dla instytucji finansowych, które są wciąż zbyt duże, by upaść – w celu zagwarantowania równych warunków działania w sektorze finansowym, a także ochrony podatników, w przypadku których należy zadbać o to, by nie powodowało to nieoczekiwanych zysków lub korzyści dla prywatnych osób prawnych; podkreśla znaczenie rygorystycznego podejścia do pomocy państwa;

62. podkreśla, że uczciwa konkurencja podatkowa jest niezbędna dla integralności rynku wewnętrznego, stabilności finansów publicznych oraz zapewnienia równych warunków konkurencji;

63. uważa, że znaczne różnice, jakie pojawiły się między państwami członkowskimi w zakresie stosowania pomocy państwa w sektorze finansowym w ostatnich latach, mogą prowadzić do zakłóceń konkurencji w tym sektorze; wzywa Komisję do wyjaśnienia zasad i procedur, na podstawie których dozwolona byłaby pomoc państwa w sektorze finansowym; jest zdania, że najpóźniej po zakończeniu procesu tworzenia unii bankowej należy ograniczyć pomoc państwa dla sektora bankowego, przy czym należy zadbać o to, by regulacje nie zakłócały konkurencji z korzyścią dla dużych banków oraz by MŚP miały wystarczający dostęp do kredytów;

64. uważa, że Komisja powinna rozważyć możliwość uzależnienia pomocy państwa dla banków od warunków, na jakich udzielają one kredytów MŚP;

65. wzywa Komisję do opracowania planu działań dla mniejszej kwotowo lecz lepiej ukierunkowanej pomocy państwa, którego celem będzie zmniejszenie pomocy państwa i otwarcie na niższe podatki stymulujące powstawanie nowych przedsiębiorstw i uczciwą konkurencję zamiast wspierania istniejących struktur i podmiotów;

66. podkreśla, że w przypadku stosowania pomocy państwa w celu promowania usług świadczonych w interesie ogólnym najważniejszą rzeczą jest osiągnięcie korzyści dla obywateli, a nie dla poszczególnych spółek lub podmiotów publicznych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

67. wzywa Komisję, by uważnie śledziła warunki, jakie Europejski Bank Centralny zaproponuje w kwestii wydawania nowych licencji bankowych, z myślą o zapewnieniu równych warunków działania bez tworzenia wysokich barier wejścia na rynek; jest głęboko przekonany, że ze względu na wysoki poziom koncentracji w sektorze bankowym niektórych państw członkowskich większa liczba podmiotów bankowych byłaby korzystna dla konsumentów oraz MŚP;

68. podkreśla centralne znaczenie polityki w dziedzinie pomocy państwa w walce z unikaniem opodatkowania przez przedsiębiorstwa wielonarodowe;

69. z zadowoleniem przyjmuje wszczęte przez Komisję w 2014 r. postępowania w sprawie niedozwolonej pomocy państwa w postaci nieuczciwej konkurencji podatkowej korzystnej dla niektórych indywidualnych przedsiębiorstw, które zostały rozszerzone na wszystkie 28 państw UE w 2015 r.; ponadto wzywa państwa członkowskie, aby w przyszłości przedstawiały Komisji w odpowiednim czasie i bez zwłoki wszelkie istotne informacje na temat ich praktyk podatkowych oraz aby wreszcie wywiązały się z obowiązku ujawniania Komisji i Parlamentowi szczegółów dotyczących wszelkich specjalnych ustaleń, które mogą mieć wpływ na inne państwa członkowskie oraz MŚP;

70. zwraca uwagę, że w czasie ostatniej kadencji Komisja wszczęła bardzo niewielką liczbę postępowań w sprawie potencjalnej podatkowej pomocy państwa pomimo uzasadnionych podejrzeń, które w międzyczasie ujawniono opinii publicznej; wzywa Komisję do opracowania bardziej precyzyjnych i skutecznych wytycznych w sprawie podatkowej pomocy państwa na bazie wyników bieżących postępowań, do pełnego wykorzystania swoich uprawnień na podstawie unijnych przepisów ochrony konkurencji w celu zwalczania szkodliwych praktyk podatkowych i karania państw członkowskich i przedsiębiorstw, które zidentyfikowano jako uczestniczące w takich praktykach; apeluje do Komisji o jednocześnie wskazanie, które środki podatkowe są niezgodne z polityką w sprawie pomocy państwa;

71. uważa, że w celu zapewnienia uczciwej konkurencji między przedsiębiorstwami zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 651/2014, przedsiębiorstwa z regionów będących chwilowo lub trwale w niekorzystnej sytuacji powinny otrzymać wsparcie, a regionom przeżywającym duże trudności gospodarcze, takim jak regiony objęte celami konwergencji i konkurencyjności, a także regiony wyspiarskie, należy zapewnić większą elastyczność;

72. ubolewa, że od 1991 r. zbadano jedynie niewielką liczbą spraw dotyczących pomocy państwa związanej z nieuczciwą konkurencją podatkową, podkreślając potrzebę zapewnienia szerokiego dostępu do informacji pozwalających wszczęć większą liczbę postępowań w podejrzanych sprawach; wyraża zaniepokojenie faktem, że właściwe służby Komisji dysponują obecnie ograniczonymi zasobami, co może zmniejszyć jej zdolność do zajęcia się znacznie większą liczbą spraw;

73. podkreśla, że same postępowania w sprawie pomocy państwa nie położą na stałe kresu nieuczciwej konkurencji podatkowej w wielu państwach członkowskich; rok po ujawnieniu afery „LuxLeaks” konieczne są dalsze wymierne rezultaty, takie jak wprowadzenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych, przegląd dyrektywy w sprawie podatku VAT, aby zapobiec oszustwom, obowiązek publicznego ogłaszania przez duże przedsiębiorstwa międzynarodowe we wszystkich sektorach obrotów i zysków w podziale na poszczególne kraje, a także zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia większej przejrzystości w praktykach podatkowych oraz wzajemnych obowiązków zgłaszania;

74. jest zdania, że praktyki podatkowe stosowane obecnie przez niektóre państwa członkowskie poważnie zagrażają rynkowi wewnętrznemu, że w szczególności przedsiębiorstwa międzynarodowe muszą wносить sprawiedliwy i adekwatny wkład w finanse publiczne państw członkowskich oraz że potrzebne są dalsze dochodzenia dotyczące szeroko stosowanych szkodliwych praktyk podatkowych i interpretacji podatkowych, które prowadzą do erozji bazy podatkowej osób prawnych i agresywnego planowania podatkowego w Europie; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowej komisji TAXE;

75. jest zdania, że uczciwa konkurencja podatkowa stanowi jeden z podstawowych elementów rynku wewnętrznego, jednakże – pomimo podstawowej kompetencji państw członkowskich – należy zapobiegać nieuczciwej konkurencji podatkowej, na przykład za pomocą zharmonizowanych baz podatkowych, wymiany informacji między organami podatkowymi oraz przyznania jednoznacznego prawa do kontroli przepływów kapitału, jeżeli jest to niezbędne dla należytego funkcjonowania systemu podatkowego w Unii; uważa, że wprowadzenie wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCTB) przyczyniłoby się do zwiększenia przejrzystości systemu; stwierdza, że kwestia konsolidacji może być uregulowana w późniejszym czasie i nie może utrudniać szybkiego wdrożenia CCTB;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

76. podkreśla, że na rynku wewnętrznym nowe podmioty i MŚP prowadzące działalność tylko w jednym kraju są w gorszej sytuacji niż korporacje wielonarodowe, które mogą przenosić zyski lub stosować inne formy agresywnego planowania podatkowego za pośrednictwem rozmaitych decyzji i instrumentów, do których tylko one mają dostęp; zauważa z zaniepokojeniem, że – przy takich samych okolicznościach – niższe zobowiązania podatkowe oznaczają dla korporacji wielonarodowych większe zyski po opodatkowaniu i w związku z tym tworzą nierówne warunki działania ze szkodą dla ich konkurentów na rynku wewnętrznym, którzy nie uciekają się do agresywnego planowania podatkowego i płacą podatki w miejscu lub miejscach, gdzie osiągają zyski; podkreśla, że promowanie szkodliwych praktyk podatkowych poprzez utworzenie jednoosobowej europejskiej prywatnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (SUP), której uregulowania wprost zezwalają na posiadanie dwóch siedzib, tj. – siedziby statutowej w jednym miejscu i siedziby zarządu w innym, stanowi złe rozwiązanie dla UE;

77. podkreśla, że Komisja musi oczywiście mieć dostęp do istotnych z perspektywy prawa konkurencji danych wymienianych między organami podatkowymi;

78. jest zdania, że na uczciwą konkurencję negatywnie wpłynąć może planowanie podatkowe; zachęca Komisję do dostosowania definicji „stałego miejsca prowadzenia działalności”, aby przedsiębiorstwa nie mogły sztucznie unikać opodatkowania w państwach członkowskich, w których prowadzą działalność gospodarczą; podkreśla, że definicja ta powinna także uwzględniać szczególną sytuację sektora cyfrowego, tak by przedsiębiorstwa prowadzące działalność całkowicie zdematerializowaną były uznawane za posiadające stałe miejsce prowadzenia działalności w danym państwie członkowskim, jeśli ich obecność na rynku cyfrowym tego państwa jest znacząca;

79. podkreśla, że Komisja, zajmując się orzeczeniami dotyczącymi konkurencji, musi postrzegać rynek wewnętrzny jako jeden rynek, a nie jako zbiór rynków lokalnych lub krajowych;

80. jest zdania, że w świetle analiz szacujących, że straty wynikające z oszustw podatkowych i unikania opodatkowania wynoszą rocznie nawet bilion (1 000 000 000 000) euro, państwa członkowskie muszą w końcu zacząć działać i ograniczyć tę praktykę; uważa, że ograniczenie oszustw podatkowych i unikania płacenia podatków ma fundamentalne znaczenie dla postępu w zakresie konsolidacji budżetów publicznych; z zadowoleniem przyjmuje niedawne przyjęcie przez ministrów finansów grupy G20 nowych zasad opracowanych przez OECD dotyczących erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, które poprawią przejrzystość, zlikwidują luki i ograniczą korzystanie z rajów podatkowych; uważa, że biorąc pod uwagę stopień integracji UE musi ona wyjść poza propozycje przedstawione w projekcie OECD dotyczącym erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków w odniesieniu do koordynacji i konwergencji w celu uniknięcia wszelkich form szkodliwej konkurencji podatkowej na rynku wewnętrznym; podkreśla jednak, że podejście OECD w dalszym ciągu opiera się na prawie miękkim oraz że powinny mu towarzyszyć odpowiednie unijne ramy prawne, aby sprostać potrzebom jednolitego rynku, np. w postaci dyrektywy zapobiegającej erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków, wykraczającej poza prowadzoną przez OECD inicjatywę BEPS w obszarach, których ta inicjatywa nie obejmuje w dostatecznym stopniu; apeluje o dokonanie oceny skutków oszustw podatkowych i unikania płacenia podatków w obszarze gospodarki, finansów i konkurencji;

81. jest zdania, że w obliczu nieuczciwych praktyk podatkowych stosowanych przez niektóre państwa członkowskie polityka jednolitego rynku i polityka konkurencji muszą iść w parze, aby zapewnić sprawiedliwą dystrybucję zysków oraz sprawić, by przenoszenie zysków do niektórych państw członkowskich, a nawet poza UE, w celu minimalizacji zobowiązań podatkowych stało się niemożliwe;

82. podkreśla, że kompleksowa, przejrzysta i skuteczna wymiana informacji podatkowych jest istotnym warunkiem zapobieżenia agresywnemu planowaniu podatkowemu; podkreśla jednocześnie, że uproszczenie przepisów podatkowych na poziomie państw członkowskich byłoby istotnym krokiem w kierunku zwiększenia przejrzystości i jasności;

83. z zadowoleniem przyjmuje zamiar komisarzy ds. konkurencji, aby zreorganizować kontrolę pomocy państwa w kontekście sprawiedliwego obciążenia podatkowego dla wszystkich; oczekuje, że przed tą reorganizacją przeprowadzona zostanie bezwarunkowa i kompleksowa ocena, i wzywa państwa członkowskie do udostępnienia Parlamentowi wszelkich żądanych przez niego dokumentów oraz do porzucenia ich dotychczasowej bezkompromisowej postawy, która utrudnia postępy w tym obszarze, przy czym należy pamiętać, że poszczególne państwa członkowskie muszą reagować na różne imperatywy polityki w zależności od ich położenia geograficznego, wielkości, cech fizycznych i innych, a także stanu rozwoju gospodarczego i społecznego; apeluje również o rewizję wytycznych dotyczących pomocy państwa w obszarze opodatkowania, aby uwzględnić przypadki nieuczciwej konkurencji wykraczające poza interpretacje podatkowe i transfery;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

84. wzywa Komisję, aby w najbliższej przyszłości przedstawiła szczegółowe wytyczne dotyczące pomocy państwa w dziedzinie podatków i ustalania cen transferowych; podkreśla, że w innych obszarach polityki tego rodzaju wytyczne okazały się bardzo skuteczne w eliminowaniu pewnych praktyk w państwach członkowskich, które nie przestrzegają przepisów UE w dziedzinie pomocy państwa, oraz w zapobieganiu takim praktykom; zwraca uwagę, że takie wytyczne będą skuteczne jedynie wówczas, jeżeli będą bardzo szczegółowe, w tym w odniesieniu do progów ilościowych;

85. apeluje do Komisji o rozważenie wprowadzenia sankcji przeciwko państwom lub przedsiębiorstwom uczestniczącym w poważnych przypadkach udzielania niedozwolonej pomocy państwa;

86. wzywa Komisję do niezwłocznej zmiany obowiązujących przepisów, tak aby kwoty odzyskane w wyniku postępowań o naruszenie unijnych zasad pomocy państwa w zakresie opodatkowania były zwracane państwu członkowskiemu, w którym doszło do erozji bazy podatkowej lub do budżetu UE, a nie trafiały do państwa członkowskiego, które przyznało nielegalną pomoc podatkową, jak to ma miejsce obecnie, ponieważ zasada ta jest źródłem dodatkowych zachęt do unikania płacenia podatków; wzywa Komisję do pełnego wykorzystania uprawnień wynikających z unijnych reguł konkurencji do walki ze szkodliwymi praktykami podatkowymi;

87. apeluje o unijne ramy ustawodawcze, które zapobiegać będą zakłócaniu konkurencji w formie agresywnego planowania podatkowego i unikania płacenia podatków; w celu stworzenia równych warunków działania zaleca wprowadzenie automatycznej, obowiązkowej wymiany interpretacji podatkowych, CCTB oraz gwarancji, że zyski nie będą opuszczać UE bez opodatkowania;

Konkurencja w erze globalizacji

88. podkreśla, że w dobie globalizacji do skutecznego wdrożenia zasad prawa konkurencji niezbędna jest współpraca międzynarodowa; wzywa zatem Komisję do wspierania ściślejszej międzynarodowej współpracy w sprawach związanych z konkurencją; podkreśla, że umowy w dziedzinie konkurencji, które umożliwiają wymianę informacji między prowadzącymi dochodzenia organami ds. konkurencji mogą wnieść szczególnie skuteczny wkład we współpracę międzynarodową w sprawach związanych z konkurencją;

89. uważa, że transatlantyckie partnerstwo handlowo-inwestycyjne (TTIP) i wszystkie pozostałe międzynarodowe porozumienia handlowe i inwestycyjne powinny mieć silny komponent dotyczący konkurencji;

90. podkreśla, że partnerzy handlowi powinni czerpać korzyści z rosnącej konkurencji w handlu, z inwestycji sektora prywatnego, w tym realizowanych w formule partnerstwa publiczno-prywatnego, i wyższego poziomu dobrobytu konsumentów;

91. podkreśla, że UE powinna zintensyfikować wysiłki w zakresie monitorowania realizacji umów handlowych, aby ocenić między innymi, czy reguły konkurencji są przestrzegane i czy zobowiązania powzięte przez partnerów handlowych są w pełni wypełniane i egzekwowane;

92. wzywa Komisję do podejmowania działań mających na celu ustanowienie globalnych zasad w dziedzinie polityki konkurencji za pośrednictwem polityki handlowej, aby wyeliminować nadal licznie występujące bariery handlowe; uważa, że w długiej perspektywie idealnym rozwiązaniem jest wielostronne porozumienie w sprawie zasad konkurencji zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu;

93. popiera inicjatywy UNCTAD i OECD w zakresie polityki konkurencji i ich starania o poprawę współpracy na całym świecie w dziedzinie polityki konkurencji;

94. zachęca Komisję i organy ds. konkurencji państw członkowskich do aktywnego udziału w Międzynarodowej Sieci Konkurencji;

95. domaga się środków gwarantujących, że wszystkie produkty przywożone z państw trzecich będą zgodne z normami środowiskowymi, sanitarnymi i społecznymi stosowanymi przez Unię i chronionymi na rynku światowym w sposób pozwalający zabezpieczyć europejskich producentów przemysłowych przed nieuczciwą konkurencją;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

96. wzywa Komisję do wsparcia krajów rozwijających się w ich wysiłkach na rzecz propagowania uczciwej konkurencji; wzywa Komisję do dalszego rozwijania współpracy, zwłaszcza z organami ds. konkurencji w gospodarkach wschodzących, oraz do dopilnowania, by obowiązywały odpowiednie gwarancje;

97. zwraca uwagę, iż równy dostęp do zasobów, w tym źródeł energii, ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia równej i sprawiedliwej konkurencji na globalnym rynku; w związku z tym podkreśla znaczenie przystępnej cenowo i zrównoważonej energii oraz bezpieczeństwa dostaw w umowach handlowych;

Konkurencja w erze globalizacji

98. wzywa Komisję do opublikowania wniosków z prowadzonych obecnie dochodzeń w sprawie praktyk konkurencyjnych w sektorze dostaw żywności, energii, transportu i mediów;

99. z zadowoleniem przyjmuje nowe wytyczne w sprawie pomocy państwa na rzecz linii lotniczych i portów lotniczych w UE w ramach pakietu modernizacji pomocy państwa przez Komisję; apeluje do Komisji o pilne ustanowienie – w ramach umów międzynarodowych – podobnego zestawu zasad dla dotowanych linii lotniczych z państw trzecich obsługujących połączenia między państwami trzecimi a UE, aby zagwarantować uczciwą konkurencję między przewoźnikami z UE i państw trzecich;

100. wzywa Komisję do wspierania wymiany dobrych praktyk za pośrednictwem europejskiej sieci konkurencji, aby zareagować w ten sposób na obawy podnoszone w związku z sojuszami między dystrybutorami, których liczne przypadki są już analizowane przez właściwe organy państw członkowskich; apeluje, aby w rozmowach tych uwzględniono interakcje między szczeblami krajowym i europejskim;

101. zachęca europejską sieć konkurencji do omówienia kwestii rosnącej sieci porozumień o wspólnych zakupach detalicznych na szczeblu krajowym i europejskim;

102. apeluje do Komisji o stopniowe rozwijanie ram polityki konkurencji UE, w których przy monitorowaniu łańcucha dostaw żywności w Europie uwzględniono by wskaźniki stosowane w ocenie zrównoważonego charakteru systemów rolniczych i produkcji żywności (SAFA) opracowane przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), w tym wskaźniki dotyczące uczciwości cen i przejrzystości umów (S 2.1.1), a także uprawnień dostawców (S 2.2.1);

103. apeluje o utworzenie europejskiego obserwatorium cen żywności i cen w rolnictwie w punkcie powstania i w punkcie zbytu; zwraca uwagę na hiszpański wskaźnik cen IPOD jako ewentualny model dla monitorowania potencjalnych naruszeń ze strony podmiotów handlu detalicznego względem rolników i konsumentów;

104. apeluje o przeprowadzenie w łańcuchu dostaw żywności wiążących działań przeciwko podmiotom handlu detalicznego szkodzącym rolnikom i konsumentom;

105. wyraża szczególne zaniepokojenie sytuacją w sektorze mleczarskim, gdzie podmioty handlu detalicznego narzucają ceny znacznie poniżej kosztów po zakończeniu obowiązywania systemu limitów;

Demokratyczne wzmocnienie polityki konkurencji

106. z zadowoleniem przyjmuje regularny dialog komisarz ds. konkurencji z Parlamentem, jest jednak zdania, że prawo do wysłuchania w kluczowych kwestiach jest niewystarczające;

107. zauważa, że Parlament uczestniczy w stanowieniu prawa konkurencji jedynie poprzez procedurę konsultacji, co powoduje, że jego wpływ na prawodawstwo jest o wiele mniejszy niż w przypadku Komisji i Rady;

108. z zadowoleniem przyjmuje regularny dialog, jaki prowadzi Komisja z Parlamentem w kwestiach dotyczących konkurencji; ponownie apeluje, aby podstawowe dyrektywy i wytyczne legislacyjne były przyjmowane w ramach procedury współdecyzji; jest zdania, że istniejący dialog między Parlamentem a unijnym organem ds. konkurencji powinien zostać wzmocniony, w szczególności w kontekście oceny i wdrożenia postulatów Parlamentu z lat ubiegłych; jest zdania, że niezależność DG ds. Konkurencji Komisji Europejskiej ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia przez nią wyznaczonych celów; apeluje do Komisji o przydzielenie DG ds. Konkurencji wystarczających zasobów finansowych i ludzkich; apeluje w szczególności o ścisłą separację między służbami opracowującymi wytyczne i tymi odpowiedzialnymi za stosowanie tych wytycznych w konkretnych przypadkach;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

109. uważa, że Parlament powinien posiadać uprawnienia współdecyzyjne w zakresie polityki konkurencji; ubolewa, że art. 103 i 109 TFUE przewidują jedynie konsultacje z Parlamentem; jest zdania, że taki deficyt demokratyczny jest nie do przyjęcia; proponuje jak najszybsze usunięcie tego deficytu w drodze ustaleń międzyinstytucjonalnych w dziedzinie polityki konkurencji, a także dokonanie odpowiedniej korekty przy okazji kolejnej zmiany traktatu;

110. domaga się prawa do współdecydowania w kwestiach polityki konkurencji, szczególnie jeśli chodzi o podstawowe zasady i wiążące wytyczne, i ubolewa, że ten obszar polityki unijnej nie został wzmocniony w swoim demokratycznym wymiarze w trakcie ostatnich zmian traktatów; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji odpowiedniej zmiany traktatów w celu rozszerzenia zakresu zwykłej procedury ustawodawczej, tak by obejmowała również prawo konkurencji;

111. wzywa Komisję do większego zaangażowania Parlamentu w analizy sektorowe, przy jednoczesnym zachowaniu poufności pewnych informacji przekazanych przez zainteresowane strony; domaga się, by w przyszłości podstawą dla rozporządzeń Rady był art. 114 TFUE, który dotyczy funkcjonowania rynku wewnętrznego, aby można było je przyjmować w procedurze współdecyzji, gdyby na planowaną zmianę traktatu trzeba było jeszcze poczekać; podkreśla, że prace nad dyrektywą w sprawie roszczeń odszkodowawczych mogą posłużyć za model dla przyszłej współpracy międzyinstytucjonalnej w kwestiach związanych z konkurencją; apeluje do komisarzy ds. konkurencji o kontynuację dialogu rozpoczętego z odpowiednimi komisjami Parlamentu Europejskiego oraz z grupą roboczą ds. konkurencji Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu;

112. jest zdania, że zorientowana na wyniki i odpowiednio ukierunkowana publiczna ocena różnych propozycji Parlamentu mających na celu rozwój polityki konkurencji powinna również zostać przeprowadzona i upubliczniona przez Komisję w najbliższej przyszłości;

113. podkreśla, że uwagi Parlamentu przyjęte w poprzednich sprawozdaniach dotyczących konkurencji powinny zostać należycie uwzględnione w przyszłych pracach Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej;

114. jest zdania, że należy utrzymać wszystkie wypróbowane i sprawdzone do tej pory formy dialogu;

o

o o

115. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także krajowym organom ds. konkurencji.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0005

Rola dialogu międzykulturowego, różnorodności kulturowej i edukacji w propagowaniu podstawowych wartości UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie roli dialogu międzykulturowego, różnorodności kulturowej i edukacji w promowaniu podstawowych wartości UE (2015/2139(INI))

(2018/C 011/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 21 i 27 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 165 i 167, a także art. 17, zgodnie z którym Unia musi szanować status, z którego na mocy prawa krajowego korzystają kościoły i stowarzyszenia lub wspólnoty religijne, jak również status organizacji światopoglądowych i niewyznaniowych, musi uznać ich tożsamość i swoisty wkład, a także utrzymywać z nimi otwarty, przejrzysty i systematyczny dialog,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 10, 11 i 22 i jej preambułę,
- uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, a w szczególności art. 2 protokołu nr 1 do tej konwencji,
- uwzględniając rezolucję Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 20 grudnia 2010 r. zatytułowaną „Kultura i rozwój”,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ (2000 r.), a szczególnie jej artykuły zawarte pod tytułem „Prawa człowieka, demokracja i dobre sprawowanie rządów”,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z 1979 r.,
- uwzględniając Konwencję UNESCO z 2005 r. w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (konwencja UNESCO),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., w szczególności jej art. 16, oraz deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na religię lub przekonania,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 67/179 z dnia 20 grudnia 2012 r. oraz rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ 22/20 z dnia 22 marca 2013 r.,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie projektu wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań⁽¹⁾ oraz wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając decyzję nr 1983/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego (2008)⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie propagowania różnorodności kulturowej i dialogu międzykulturowego w stosunkach zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich⁽³⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0279.

⁽²⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 10.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając strategiczne ramy i plan działania UE w zakresie praw człowieka i demokracji (11855/2012), przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając białą księgę Rady Europy z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie dialogu międzykulturowego zatytułowaną „Żyjąc razem jako równi w godności”,
 - uwzględniając Europejską agendę kultury w dobie globalizacji świata (COM(2007)0242), która ma na celu propagowanie świadomości różnorodności kulturowej i wartości UE, dialogu ze społeczeństwem obywatelskim i wymiany dobrych praktyk,
 - uwzględniając wyniki i działania następcze związane z działaniem przygotowawczym w zakresie kultury w stosunkach zewnętrznych UE z 2014 r.,
 - uwzględniając protokół w sprawie współpracy kulturalnej załączony do wzorcowej umowy o wolnym handlu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając paryskie „Oświadczenie w sprawie promowania, poprzez kształcenie, obywatelstwa i wspólnych wartości, jakimi są wolność, tolerancja i niedyskryminacja” przyjęte na nieformalnym posiedzeniu ministrów edukacji państw członkowskich Unii Europejskiej w dniu 17 marca 2015 r. w Paryżu (8496/15),
 - uwzględniając ostateczne wspólne zalecenia trzech prezydencji przyjęte podczas Europejskiej Konferencji Młodzieży z 2015 r. w Luksemburgu, w których uwzględniono konsultacje w ramach zorganizowanego dialogu mające na celu zachęcenie młodych ludzi do politycznego uczestnictwa w życiu demokratycznym w Europie i w których wezwano Parlament Europejski do promowania opartej na wartościach i aktywnej edukacji obywatelskiej,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A8-0373/2015),
- A. mając na uwadze, że ogromnym bogactwem Europy jest jej różnorodność kulturowa, społeczna, językowa i religijna; mając w tym kontekście na uwadze, że wspólne wartości łączące nasze społeczeństwa, takie jak wolność, sprawiedliwość społeczna, równość i niedyskryminacja, demokracja, prawa człowieka, praworządność, tolerancja i solidarność, są kluczowe dla przyszłości Europy;
- B. mając na uwadze, że dialog międzykulturowy, który nie jest pojęciem prawnym, nie został uregulowany w prawie krajowym, unijnym czy międzynarodowym, lecz opiera się on na międzynarodowych ramach służących ochronie praw człowieka i różnorodności kulturowej;
- C. mając na uwadze, że dialog międzykulturowy został wstępnie zdefiniowany w różnych badaniach i konkluzjach w ramach Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego (2008) jako proces obejmujący otwartą i pełną szacunku wymianę lub interakcję pomiędzy osobami, grupami i organizacjami z różnych środowisk kulturowych lub o różnych światopoglądach; mając na uwadze, że jego cele obejmują: głębsze zrozumienie zróżnicowanych perspektyw i praktyk; zwiększanie uczestnictwa oraz swobody i możliwości dokonywania wyborów; wspieranie równości; oraz wzmocnienie procesów twórczych;
- D. mając na uwadze, że ważne jest zapewnienie niezbędnych środków, w szczególności finansowych, aby nadać priorytet finansowaniu programów umożliwiających prowadzenie dialogu międzykulturowego i dialogu między obywatelami, tak by umocnić wzajemne poszanowanie w kontekście dużej różnorodności kulturowej i znajdować rozwiązania w złożonej rzeczywistości naszych społeczeństw oraz przy współistnieniu różnych tożsamości i przekonań kulturowych, jak również podkreślenie wkładu różnych kultur w społeczeństwa i dziedzictwo europejskie oraz skuteczne zarządzania konfliktami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 14.5.2011, s. 1418.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że osiągnięcie tego celu nie jest wyłącznie zadaniem dla organów publicznych i decydentów, ale wspólnym obowiązkiem całego społeczeństwa, w tym szerokiego grona zainteresowanych stron, takich jak rodziny, środki przekazu, pedagodzy, przedsiębiorstwa, przywódcy społeczności i przywódcy duchowi; mając na uwadze, że należy podkreślić, iż oprócz podmiotów politycznych rolę odgrywają również wszystkie zainteresowane strony uczestniczące w dialogu międzykulturowym;
 - F. mając na uwadze, że określone artykuły Karty praw podstawowych Unii Europejskiej mają szczególne znaczenie dla dialogu międzykulturowego przez promowanie równości, niedyskryminacji, różnorodności kulturowej, religijnej i językowej, wolności słowa i swobody przemieszczania się oraz prawa obywateli do gospodarczego i politycznego uczestnictwa;
 - G. mając na uwadze, że znaczący dialog międzykulturowy wymaga posiadania solidnej wiedzy na temat własnej kultury oraz innych kultur;
 - H. mając na uwadze, że w kontekście obchodzonego w roku 2015 Europejskiego Roku na rzecz Rozwoju, prowadzonego przeglądu milenijnych celów rozwoju ONZ oraz wyników szczytu ONZ z 2015 r. poświęconego zrównoważonemu rozwojowi rola kultury ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia zrównoważonego rozwoju oraz wyeliminowania ubóstwa na świecie; mając na uwadze, że wzywa ponadto do wyraźniejszego włączenia kultury do planu działań ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju po 2015 r.;
 - I. mając na uwadze, że Europa i świat stoją wobec licznych wyzwań związanych z globalizacją, migracją, konfliktami religijnymi i międzykulturowymi oraz szerzeniem się radykalizmu;
 - J. mając na uwadze, że w kontekście dialogu międzykulturowego podstawowe znaczenie ma poszanowanie zarówno uniwersalnych praw człowieka (jako praw jednostki), jak i praw kulturowych (uznawanie szczególnych i wielorakich tożsamości kulturowych);
 - K. mając na uwadze, że propagowanie mobilności studentów i nauczycieli w celach edukacyjnych oraz wszelkich innych form wymiany międzynarodowej może sprawić, że świat będzie lepszy, a ludzie w nim będą się swobodnie przemieszczać i korzystać z otwartego dialogu międzykulturowego;
1. uważa, że w stosowanym przez siebie podejściu Unia Europejska powinna podsumować świetne prace prowadzone w ramach Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego (2008), poprawić wymianę dobrych praktyk oraz – w świetle wszystkich niedawnych i dramatycznych zdarzeń – propagować nową organizację zorganizowanego dialogu dotyczącego kwestii międzykulturowych i międzywyznaniowych z udziałem wszystkich zainteresowanych stron: politykami europejskimi i krajowymi, władzami lokalnymi i regionalnymi, kościołami i stowarzyszeniami lub społecznościami religijnymi oraz organizacjami światopoglądowymi i niewyznaniowymi, organizacjami i platformami społeczeństwa obywatelskiego, pracownikami branży sportu, kultury i edukacji, krajowymi i europejskimi radami młodzieży, środowiskami akademickimi i mediami;
 2. zachęca wszystkie zainteresowane strony do ustanowienia aktualnej, jasnej, uwzględniającej wymiar polityczny definicji dialogu międzykulturowego, do wdrożenia i ujednolicenia metod, kryteriów jakościowych i wskaźników służących ocenie wpływu programów i projektów dotyczących dialogu międzykulturowego oraz do badania metodologii służących do celów porównań międzykulturowych;
 3. stwierdza, że potrzebne jest promowanie opartego na wartościach międzykulturowego i międzywyznaniowego podejścia w dziedzinie edukacji w celu uwzględnienia i promowania wzajemnego poszanowania, integralności, zasad etycznych, różnorodności kulturowej, włączenia społecznego i spójności społecznej, w tym poprzez programy wymiany i mobilności dla wszystkich;
 4. stwierdza, że różnorodność kulturowa powinna być uwzględniana również w branży audiowizualnej i kulturalnej; zachęca te branże do odnalezienia kreatywnych sposobów na dążenie do porozumienia w kwestii krajowych, regionalnych i lokalnych planów działania w celu wdrożenia Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

5. wzywa do uwzględnienia dialogu międzywyznaniowego jako składowej dialogu międzykulturowego będącej warunkiem wstępnym utrzymania pokoju oraz ważnym narzędziem zarządzania konfliktami, skupiającej się na temacie godności każdego człowieka, a także na przestrzeganiu praw człowieka na świecie, ze szczególnym uwzględnieniem prawa do wolności myśli, sumienia i religii oraz ochrony mniejszości religijnych;
6. podkreśla, że prawdziwy dialog międzykulturowy i międzywyznaniowy wspiera pozytywne i wspólne interakcje, promuje zrozumienie i szacunek między kulturami, zwiększa różnorodność i poszanowanie demokracji, wolności, praw człowieka oraz tolerancję dla uniwersalnych i specyficznych dla danej kultury wartości;
7. podkreśla znaczenie terminowego integrowania i edukowania odizolowanych społeczności;
8. jest zdania, że UE, występując jako podmiot działający na rzecz pokoju w skali światowej, powinna uwzględniać problematykę kultury, wymiany kulturowej i poprawy edukacji w unijnych stosunkach zewnętrznych i polityce na rzecz rozwoju, jako czynników ugruntowania wspólnych głównych wartości, takich jak wartości poszanowania i wzajemnego zrozumienia, zapewniając skuteczne narzędzia rozwiązywania konfliktów, zaprowadzania pokoju i zapobiegania kryzysowi;
9. uważa, że zgodnie z art. 167 ust. 4 TFUE, dialog kulturowy i różnorodność kulturowa powinny zostać włączone w sposób przekrojowy do wszystkich dziedzin polityki UE mających wpływ na podstawowe wartości i prawa UE, takich jak polityka dotycząca młodzieży, polityka kształcenia, mobilność, zatrudnienie i sprawy społeczne, polityka zewnętrzna, prawa kobiet i równouprawnienie płci, handel i rozwój regionalny;
10. podkreśla, że należy wykształcić i przygotować przyszłe pokolenia, by potrafiły odważnie rozwiązywać problemy oraz podejmować w sposób skuteczny i innowacyjny przyszłe wyzwania, które pojawiają się przed obywatelami europejskimi, poprzez zapewnienie im prawdziwej edukacji w duchu obywatelskim i zadbanie o to, by miały motywację i zaangażowanie umożliwiające im nabycie kompetencji i umiejętności, takich jak przedsiębiorczość, zdolności przywódcze i budowanie zdolności;
11. uznaje, że dialog międzykulturowy jest narzędziem na rzecz sprzyjającego włączeniu demokratycznego uczestnictwa i wzmocnienia roli obywateli, szczególnie w odniesieniu do wspólnych dóbr i przestrzeni publicznej; twierdzi, że jako taki dialog międzykulturowy może znacząco przyczynić się do ulepszenia demokracji oraz rozwoju większej i głębszej integracji i poczucia przynależności;
12. uważa, że zwiększenie inwestycji publicznych w integracyjną i dostępną edukację formalną, pozaformalną i nieformalną wysokiej jakości stanowi pierwszy krok w kierunku zapewnienia równego dostępu i równych szans wszystkim obywatelom; przypomina o potrzebie zapewnienia kulturowej i społecznej różnorodności w salach lekcyjnych i przestrzeniach dydaktycznych, również pośród pedagogów, aby ograniczyć przedwczesne rezygnowanie z nauki i wspierać edukację dzieci znajdujących się w trudnej sytuacji, tak by promować równość i zwiększyć spójność społeczną wśród przyszłych pokoleń;
13. podkreśla, że kształcenie formalne, pozaformalne i nieformalne oraz uczenie się przez całe życie dostarczają nie tylko wiedzy, umiejętności i kompetencji, ale powinny również pomagać uczącym się w rozwijaniu wartości etycznych i obywatelskich oraz sprawić, że staną się oni aktywnymi, odpowiedzialnymi, otwartymi członkami społeczeństwa; w związku z tym podkreśla potrzebę edukacji obywatelskiej od najmłodszych lat i docenia znaczenie współpracy między wszystkimi podmiotami zajmującymi się edukacją; opowiada się za wykorzystaniem poczucia inicjatywy i zaangażowania dzieci i młodzieży, aby wzmacniać więzi społeczne oraz stwarzać poczucie przynależności i rozwijać kodeksy etyczne w celu przeciwdziałania dyskryminacji;
14. podkreśla znaczenie kształcenia pozaformalnego i nieformalnego oraz uznaje korzyści płynące z budowania synergii i partnerstw między wszystkimi poziomami i formami uczenia się, w tym między pokoleniami; podkreśla także, iż uczestnictwo w działaniach sportowych i wolontariacie jest ważne dla pobudzenia rozwoju kompetencji obywatelskich, społecznych i międzykulturowych i przyczynia się do włączenia społecznego grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i szczególnie wrażliwych, a ogólniej obywateli, w szczególności dzieci, poprzez wpajanie im ducha współpracy zespołowej oraz poszanowania różnorodności, a w konsekwencji do zwalczania zjawisk społecznych, takich jak przemoc, radykalizm, rasizm i ksenofobia, a także do odbudowania fundamentów konstruktywnego i pokojowego dialogu między wspólnotami; przypomina w tym kontekście kluczową rolę programów UE w dziedzinie kultury, środków przekazu, kształcenia, młodzieży i sportu, jako narzędzi zwalczania nietolerancji i uprzedzeń, jak również wspierania poczucia wspólnej przynależności i poszanowania dla różnorodności kulturowej;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

15. podkreśla znaczenie budowania silnych więzi między kulturą i edukacją w celu rozwijania kompetencji i umiejętności, które mogą być wykorzystywane w wielu dziedzinach, zwiększania bezpiecznego zatrudnienia na wysokim poziomie zgodnie z programem godnej pracy MOP oraz osiągnięcia wyższego poziomu włączenia społecznego i aktywnych postaw obywatelskich; uważa te ostatnie za główne cele we wdrażaniu podstawowych wartości UE zapisanych w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; przypomina o wartości CONNECT, jedyne go programu UE promującego projekty kulturalne i edukacyjne, oraz zachęca Komisję do rozważenia nowego kierunku działań pilotażowych w celu sprawdzenia obecnej wykonalności takiego programu;

16. wspiera mobilność młodych ludzi i nauczycieli oraz wszelkie formy współpracy między szkołami a uniwersytetami, na przykład wspólne platformy edukacyjne, wspólne programy nauczania i wspólne projekty jako środki służące rozwijaniu zrozumienia i uznania dla różnorodności kulturowej oraz zdobywaniu przez młodych ludzi społecznych, obywatelskich i międzykulturowych kompetencji i umiejętności; w związku z powyższym jest zdania, że zapoznanie dzieci z innymi kulturami w bardzo młodym wieku pomaga im zdobywać podstawowe umiejętności życiowe i kompetencje niezbędne dla ich rozwoju osobistego, przyszłego zatrudnienia i aktywnego obywatelstwa UE; podkreśla, że uwzględnienie ukierunkowanych szkolnych wizyt edukacyjnych w różnych państwach członkowskich oraz transnarodowej mobilności małych dzieci jest potrzebne, aby ustanowić fundamenty europejskich kultur, sztuki, języków i wartości; zachęca do promowania mobilności szczególnie nauczycieli ze szkół podstawowych i średnich, aby mogli dzielić się doświadczeniami oraz rozwijać własne narzędzia w celu stawienia czoła i sprostania rosnącym wyzwaniom społecznym; podkreśla rolę i znaczenie programu Erasmus+ w budowaniu u młodzieży świadomości europejskiej i tworzeniu poczucia wspólnej przynależności oraz kultury dialogu międzykulturowego poprzez ułatwienie im mobilności, a także podniesienie ich umiejętności przystosowania zawodowego; zachęca w szczególności do przyjmowania dalszych środków mających na celu ułatwienie dostępu i włączenia grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji oraz osób o specjalnych potrzebach do działań na rzecz mobilności w ramach Erasmus+;

17. zachęca państwa członkowskie do opracowania wysokiej jakości programów szkoleń promujących różnorodność, dzięki którym wychowawcy, osoby pracujące z młodzieżą oraz pracownicy socjalni, jak również przedstawiciele służb poradnictwa w szkołach oraz placówkach pozaformalnych i nieformalnych dla dzieci i rodziców będą zdolni wyjść naprzeciw potrzebom dzieci wywodzących się z różnych środowisk kulturowych i społecznych w zakresie edukacji i szkolenia, a także przeciwdziałać wszelkim formom dyskryminacji i rasizmu, w tym nękanii i nękanii w internecie; zwraca uwagę, że zasoby oświatowe powinny zostać ponownie przeanalizowane, aby sprzyjały nauczaniu wieloperpektywicznemu i wielojęzycznemu oraz by doświadczenia i umiejętności wielojęzyczne i międzykulturowe były w tym kontekście systematycznie waloryzowane i promowane;

18. podkreśla znaczenie inwestowania w programy uczenia się przez całe życie dla nauczycieli umożliwiające wyposażenie ich w niezbędne kompetencje pedagogiczne w zakresie tematów dotyczących migracji, akulturacji i psychologii społecznej oraz wykorzystywanie różnorodności jako bogatego źródła uczenia się w klasach;

19. zwraca uwagę na kluczową rolę nauczycieli we wzmacnianiu – we współpracy z rodzinami – więzi społecznych, tworzeniu poczucia przynależności i pomaganiu młodym ludziom w rozwijaniu etycznych i obywatelskich wartości;

20. dostrzega potrzebę stworzenia warunków uczenia się opartych na prawach i uwzględniających aspekt płci, tak by uczniowie i studenci zdobywali wiedzę o prawach człowieka, w tym prawach kobiet i dzieci, podstawowych wartościach, uczestnictwie obywatelskim, prawach i obowiązkach obywateli, demokracji i praworządności oraz by bronili tych wartości, czując się pewnie w swojej tożsamości, wiedząc, że ich głos jest słyszalny i czując się doceniani przez swoje społeczności; zachęca państwa członkowskie i instytucje edukacyjne do wzmacniania aktywnego udziału uczniów i studentów w zarządzaniu ich placówkami edukacyjnymi;

21. podkreśla rolę nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych i internetu jako instrumentów do promowania dialogu międzykulturowego; promuje wykorzystywanie mediów społecznościowych w celu wzmacniania świadomości wspólnych wartości Unii Europejskiej wśród obywateli i podkreśla znaczenie umiejętności korzystania z mediów na wszystkich poziomach kształcenia jako narzędzia w promowaniu dialogu międzykulturowego wśród młodych ludzi; dlatego zachęca ESDZ i wszystkich szefów przedstawicielstw UE do jak najlepszego wykorzystania w swojej pracy nowych narzędzi cyfrowych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

22. uznaje potrzebę zapewnienia zrównoważonego i strukturalnego wsparcia organizacjom pozarządowym, organizacjom praw człowieka, organizacjom młodzieżowym i instytucjom szkoleniowym, aby stawić czoła ekstremizmowi poprzez spójność i włączenie społeczne, aktywne obywatelstwo oraz upodmiotowienie i udział młodzieży, w szczególności w zakresie lokalnych inicjatyw na małą skalę oraz tych na poziomie obywatelskim;

23. uznaje kluczową rolę, jaką odgrywają i powinny nadal odgrywać organizacje pozarządowe, sieci i platformy kulturalne oraz wspomniane powyżej instytucje tam, gdzie formalne struktury, polityka i programy dialogu międzykulturowego są mniej rozwinięte; zachęca do dalszego dialogu pomiędzy UE i dużymi miastami, regionami oraz lokalnymi organami w celu dokonania skuteczniejszej analizy (i) związku pomiędzy modelami miejskimi, w których żyją obywatele i powodzeniem lub porażką systemów szkolnych, (ii) korzyści wynikających z formalnego i nieformalnego kształcenia dla wszystkich dzieci i rodzin, oraz (iii) koordynacji struktur kształcenia, aby promować efektywny dialog międzykulturowy;

24. wzywa do ponownego zwrócenia uwagi na promowanie solidarności opartej na międzykulturowym społeczeństwie, w szczególności wśród młodych ludzi poprzez wdrożenie programu „Europa dla Obywateli”, przy zastosowaniu odpowiedniego finansowania, tak by umożliwić wypełnianie jego celów budowania bardziej spójnego społeczeństwa sprzyjającego włączeniu wspierać aktywne obywatelstwo otwarte na świat, szanujące różnorodność kulturową i oparte na wspólnych wartościach UE;

25. zachęca do prowadzenia sprzyjających włączeniu społecznemu artystycznych i sportowych zajęć edukacyjnych i szkoleniowych dla wszystkich grup wiekowych, a także do wolontariatu, w celu poprawy procesu socjalizacji oraz udziału mniejszości, grup znajdujących się w trudnej sytuacji, marginalizowanych społeczności, migrantów i uchodźców w życiu kulturalnym i społecznym, w tym w strukturach kierowniczych i w podejmowaniu decyzji;

26. przyznaje, że zarówno formalne, nieformalne, jak i pozaformalne kształcenie oraz wolontariat są ważne dla promowania samokształcenia skoncentrowanego na umiejętnościach i kompetencjach poznawczych i innych, krytycznym myśleniu, zdolności radzenia sobie z różnymi opiniami, umiejętności korzystania z mediów, sprzeciwianiu się dyskryminacji, umiejętnościach i kompetencjach międzykulturowych i uczeniu się języków oraz kompetencjach społecznych i obywatelskich z uwzględnieniem uczenia się o dziedzictwie kulturowym jako narzędzia pozwalającego zmierzyć się z współczesnymi wyzwaniami poprzez pełną wycucia interpretację;

27. odnosząc się do kwestii dialogu międzykulturowego i kształcenia, potwierdza potrzebę wzięcia pod uwagę aspektu płci oraz uwzględnienia potrzeb ludzi dotkniętych różnymi formami dyskryminacji, w tym osób niepełnosprawnych, osób identyfikujących się jako LGBTI oraz osób pochodzących z marginalizowanych społeczności;

28. zachęca instytucje UE do rozszerzenia zakresu prowadzonych przez nie analiz dotyczących wszelkich form radykalizacji oraz do podjęcia na nowo refleksji na temat charakteru ekstremizmu politycznego i przemocy politycznej i procesów z nimi związanych, wychodząc z założenia, że radykalizacja jest dynamicznym, powiązaniem procesem oraz nieprzewidywaną i nieprzewidywalną konsekwencją serii transformacji; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie paryskie z dnia 17 marca 2015 r. w sprawie promowania postaw obywatelskich i wspólnych wartości wolności, tolerancji i niedyskryminacji poprzez kształcenie w dążeniu do poprawy aktywnego dialogu między kulturami, a także ogólnej solidarności i wzajemnego poszanowania, koncentrując uwagę na znaczeniu kształcenia obywatelskiego, w tym podnoszeniu świadomości wyjątkowego znaczenia narzędzi kulturalnych służących wspieraniu wzajemnego szacunku wśród uczniów i studentów;

29. przypomina, że rządy i instytucje europejskie posiadają legitymację i odpowiedzialność, by przy wsparciu służb wywiadowczych i organów ścigania przeciwdziałać działalności przestępczej; zwraca jednak uwagę, że zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej środki karne muszą być zawsze stosowane w poszanowaniu praw podstawowych, takich jak prawo do ochrony danych, wolności wypowiedzi, domniemania niewinności i prawo do skutecznego środka prawnego;

30. uważa, że UE, promując wartości podstawowe, dialog międzykulturowy i różnorodność kulturową na poziomie międzynarodowym, powinna zdecydowanie potępiać wszelkie przypadki niehumanitarnego lub poniżającego traktowania oraz łamania praw człowieka, aby konkretnie promować pełne poszanowanie Powszechnej deklaracji praw człowieka;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

31. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wdrożenia do prawa krajowego wiążących europejskich i międzynarodowych norm niedyskryminacji;

32. apeluje do państw członkowskich o włączenie marginalizowanych społeczności, migrantów, uchodźców i społeczności ich przyjmujących, jak również wspólnot wyznaniowych i świeckich w oparty na szacunku i umacniający ich pozycję proces integracji, zapewniając ich udział w życiu obywatelskim i kulturalnym w humanitarny, pełen poszanowania sposób we wszystkich sytuacjach, zwłaszcza w sytuacjach nadzwyczajnych;

33. z zadowoleniem przyjmuje działanie przygotowawcze w zakresie kultury w stosunkach zewnętrznych UE oraz jego rolę we wzmacnianiu znaczenia kultury jako strategicznego czynnika rozwoju ludzkiego, społecznego i gospodarczego przyczyniającego się do realizacji celów polityki zewnętrznej i apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych oraz przedstawicielstw UE na całym świecie o włączenie kultury do polityki zewnętrznej UE jako integralnego elementu, o powołanie attaché kulturalnego w każdym przedstawicielstwie UE w partnerskich państwach trzecich oraz o zapewnienie personelowi ESDZ szkoleń w zakresie wymiaru kulturowego w polityce zewnętrznej; apeluje do Komisji o uwzględnienie dyplomacji kulturowej i dialogu międzykulturowego we wszystkich instrumentach polityki zewnętrznej UE oraz w planie działania UE na rzecz rozwoju; wzywa ponadto UE i państwa członkowskie do wzmocnienia współpracy z organizacjami europejskimi i międzynarodowymi, takimi jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i powiązane z nią agencje, w szczególności UNESCO, UNICEF i UNHCR, oraz do domagania się skutecznej i silniejszej reprezentacji UE w ich organach; ponadto wzywa do współpracy z krajowymi instytucjami kulturalnymi w celu lepszego wdrożenia istniejących instrumentów, takich jak oparte na sieci klastry kulturalne Narodowych Instytutów Kultury Unii Europejskiej (EUNIC) i opracowania nowych narzędzi do stawienia czoła wspólnym wyzwaniom w zglobalizowanym świecie;

34. uważa, że kultura powinna stać się głównym elementem dialogu politycznego z krajami trzecimi oraz przypomina, że należy regularnie włączać kulturę do programów i projektów na rzecz rozwoju; podkreśla zatem potrzebę usunięcia przeszkód dla mobilności artystów, wychowawców, przedstawicieli środowisk akademickich i osób zawodowo zajmujących się kulturą poprzez ujednolicenie i uproszczenie procedur wizowych, aby zachęcać do współpracy kulturalnej z wszystkimi częściami świata;

35. apeluje do Komisji i państw członkowskich o opracowanie strategii uznających dialog międzykulturowy za proces interaktywnej komunikacji w obrębie kultur i pomiędzy nimi w celu zapewniania wzajemnego poszanowania i równych szans, tak by znaleźć i wdrożyć skuteczne rozwiązania w celu przeciwdziałania nierównościom gospodarczym i społecznym, przyczynom wykluczenia, a także wszelkim formom dyskryminacji oraz w dążeniu do głębszego zrozumienia różnorodnych perspektyw i praktyk; przypomina o kluczowej roli odgrywanej przez media, w tym media społeczne, będące zarówno potencjalną platformą skrajnych debat jak i środkiem zwalczania ksenofobicznych narracji, obalania stereotypów i uprzedzeń oraz promowania tolerancji;

36. przypomina, że dziedzictwo kulturowe reprezentuje różnorodność form ekspresji kulturowej i dlatego powinno być chronione i promowane poprzez przyjęcie zharmonizowanego ustawodawstwa i międzynarodowych porozumień w bliskiej współpracy z UNESCO;

37. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zapobiegania przejawom ekstremizmu, takim jak ksenofobia, rasizm i wszelkie formy dyskryminacji, a także marginalizacji poprzez wykorzystanie wspólnotowych środków spójności, obejmujących zaangażowanie wielu podmiotów, jak urbaniści, pracownicy socjalni, społeczności, kościoły i stowarzyszenia religijne, wychowawcy, organizacje wspierania rodzin i pracownicy służby zdrowia, w celu zwalczania ekstremizmu, zapewnienia integracji społecznej, jak również formalnej i prawdziwej równości oraz promowania różnorodności i zwiększania wspólnotowej spójności;

38. zaleca UE współpracę w zakresie udostępniania możliwości uczenia się i nauki szkolnej dzieciom uchodźców poprzez kontynuowanie wspierania programów dotyczących dostępu do kształcenia podczas kryzysów humanitarnych oraz zapewnienie integracji uczniów ze środowisk migracyjnych w Europie;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poszukiwania, wypracowania i wdrożenia skoncentrowanych na młodzieży i dzieciach interaktywnych metod udziału w procesie sprawowania rządów na wszystkich szczeblach;

40. podkreśla rolę rodziny w zachowaniu tożsamości kulturowej, tradycji, systemów etycznych i systemów wartości społeczeństwa oraz zwraca uwagę na fakt, że zapoznavanie dzieci z kulturą, wartościami i normami ich społeczeństwa rozpoczyna się w rodzinie;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

41. apeluje do Komisji i Rady o uznanie dialogu międzykulturowego za ważny i zdecydowany cel polityczny UE oraz o zagwarantowanie wsparcia UE za pośrednictwem różnych środków politycznych, inicjatyw i funduszy, w tym dialogu międzykulturowego z państwami trzecimi, w szczególności z państwami niestabilnymi;
 42. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o nadanie jeszcze większego priorytetu inicjatywom ukierunkowanym na wspieranie różnorodności kulturalnej, dialogu międzykulturowego i edukacji oraz o wykorzystanie w pełni unijnych instrumentów finansowania, programów i inicjatyw, takich jak programy Erasmus+, Europa dla Obywateli, Kreatywna Europa i Horyzont 2020, unijnej polityki sąsiedztwa oraz instrumentów z dziedziny stosunków zewnętrznych, jak również organów, takich jak Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w celu promowania i wspierania dialogu międzykulturowego i różnorodności kulturowej w Europie, w krajach z nią sąsiadujących i w innych regionach świata;
 43. podkreśla ogromny wkład twórczości artystycznej w różnorodność kulturową, a także jej rolę w rozpowszechnianiu wartości UE i zachęcaniu obywateli europejskich do rozwijania krytycznego myślenia;
 44. przypomina rolę nagrody LUX dla filmów europejskich ilustrujących tożsamość europejską lub europejską różnorodność kulturową;
 45. zachęca Komisję i państwa członkowskie do oceny wpływu środków podejmowanych w kontekście niniejszego sprawozdania i wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania monitorującego oraz przeglądu;
 46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka i państwom członkowskim.
-

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0006

Bilans obecnej sytuacji i przyszłe wyzwania związane z regulacją usług finansowych w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia (2015/2106(INI))

(2018/C 011/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Tworzenie unii rynków kapitałowych” (COM(2015)0063) oraz rezolucję Parlamentu z dnia 9 lipca 2015 r. na ten temat ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie przedstawione w dniu 25 lutego 2009 r. przez grupę wysokiego szczebla ds. nadzoru finansowego w UE pod przewodnictwem Jacques’a de Larosiére,
- uwzględniając „Raport o wpływie i rozliczalności nadzoru bankowego” Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego z lipca 2015 r.,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Przeszkody dla rozwoju głębokich i zintegrowanych unijnych rynków kapitałowych – wstępne refleksje” (SWD(2015)0013),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie unii rynków kapitałowych, przyjęte przez Radę do Spraw Gospodarczych i Finansowych w dniu 19 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. zatytułowany „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
- uwzględniając nieformalne sprawozdanie komisji ECON ⁽²⁾ pt. „Zwiększenie spójności unijnych przepisów dotyczących usług finansowych”, przyjęte przez komisję w dniu 30 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2014 r. zatytułowany „Zreformowany europejski sektor finansowy” (COM(2014)0279),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Przegląd gospodarczy programu działań w dziedzinie regulacji sektora finansowego” (SWD(2014)0158),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie oceny Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF) ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie celów i organizacji Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) (COM(2014)0508),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie funkcjonowania Europejskich Urzędów Nadzoru i Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (COM(2014)0509),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0268.

⁽²⁾ <http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201402/20140210ATT79138/20140210ATT79138EN.pdf>.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0202.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej (COM(2014)0168),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowiению prawa” (COM(2015)0215),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2015 r. pt. „Wniosek dotyczący porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowiения prawa” (COM(2015)0216),
 - uwzględniając raport Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z marca 2015 r. w sprawie regulacji dotyczących zaangażowania w dług państwowy ⁽²⁾,
 - uwzględniając raport końcowy Brytyjskiej Komisji Parlamentarnej ds. Norm Bankowych pt. „Zmieniając bankowość na dobre”,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0360/2015),
- A. mając na uwadze, że kryzys finansowy z lat 2007-2008 oraz jego rozległe negatywne skutki były między innymi spowodowane brakiem stosowania odpowiednich, wysokiej jakości regulacji usług finansowych w odniesieniu do coraz bardziej złożonych rynków i produktów; mając na uwadze, że w ostatnich latach uruchomiono ambitny program reform sektora finansowego UE, aby wzmocnić uregulowania finansowe i nadzór finansowy, przywrócić stabilność finansową i zapewnić większą odporność systemu finansowego na wstrząsy, ograniczyć zagrożenia dla podatników, a także aby lepiej służyć potrzebom inwestorów oraz zaspokajać potrzeby w zakresie finansowania gospodarki realnej; mając na uwadze, że mimo poprawy perspektyw wzrostu w Europie nie osiągnięto jeszcze pełnego ożywienia gospodarczego;
- B. mając na uwadze, że we wszystkich sektorach finansowych zaszły i wciąż zachodzą ogromne zmiany, m.in. w bankowości, ubezpieczeniach, na rynkach papierów wartościowych, rynku funduszy inwestycyjnych oraz w infrastrukturze rynków finansowych;
- C. mając na uwadze, że transpozycja i wdrożenie reformy uregulowań sektora finansowego wciąż trwają i nie zostały zakończone – w szczególności wiele ważnych reform, które wciąż czekają na realizację, oraz nie sfinalizowano jeszcze wielu aktów delegowanych i wykonawczych; mając na uwadze, że sektory bankowy i ubezpieczeniowy, a także rynki finansowe charakteryzują się nieustannymi zmianami i innowacjami, co wymaga stałej oceny regulacji dotyczących tych sektorów, aby zapewnić ich proporcjonalność i skuteczność, a tym samym ciągle dostosowywanie tych regulacji;
- D. mając na uwadze, że rynek kapitałowy w Unii pozostaje rozdrobniony; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych potencjalnie oferuje cenne ramy zapewniające równy dostęp do finansowania dla MŚP w całej UE oraz służące promocji innowacyjnych systemów finansowania w oparciu o rynek; mając na uwadze, że niedostatek kredytów dla MŚP i mikroprzedsiębiorstw wynika również z niestabilności gospodarczej oraz z braku ukierunkowanych rozwiązań dla gospodarki realnej; mając na uwadze, że często pojawiają się odwołania do opartego na rynku kapitałowym systemu obowiązującego w Stanach Zjednoczonych, który jednak zasadniczo różni się od opartego na sektorze bankowym systemu w UE, w związku z czym nie powinien być powielany ani wykorzystywany jako wzór do naśladowania; mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych stanowi szansę wzmocnienia rynków kapitałowych w UE poprzez uzupełnienie finansowania bankowego; mając na uwadze, że w USA po kryzysie finansowym sektor pożyczek bankowych dla firm rozwinął się silniej niż finansowanie oparte na rynkach kapitałowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0161.

⁽²⁾ <http://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/other/esrbreportregulatorytreatmentsovereignexposures032015.en.pdf?29664e3495a886d806863aac942fcdae>.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Obecna sytuacja i wyzwania dla obecnych uregulowań ramowych

1. zwraca uwagę, że komunikat Komisji zatytułowany „Zreformowany europejski sektor finansowy” zawiera wprawdzie pierwsze podsumowanie reform sektora finansowego, nie przedstawia jednak pełnej oceny ani analizy ilościowej ogólnych skutków oraz powiązań między poszczególnymi działaniami;
2. z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję pakiet inwestycyjny, w tym projekt unii rynków kapitałowych; podkreśla, że istnieje potrzeba uzupełniającego finansowania pozabankowego dla firm oraz że główną zasadą przy tworzeniu unii rynków kapitałowych musi być zwiększenie ukierunkowania na użytkowników końcowych rynków kapitałowych, tj. firmy i inwestorów; podkreśla, że wydajne i skuteczne ramy dla usług finansowych gwarantujące stabilność finansową są warunkiem wstępnym zwiększenia inwestycji (długoterminowych) oraz pobudzenia wzrostu w konkurencyjnej gospodarce europejskiej; podkreśla związek między stabilnością gospodarczą i finansową; podkreśla ponadto, że wiarygodne strategie polityki gospodarczej, skuteczne reformy strukturalne oraz rozsądna polityka budżetowa torują drogę dla dobrej kondycji i potencjału wzrostu realnej gospodarki w państwach członkowskich oraz w UE; dostrzega ważną rolę, którą rynki kapitałowe mogą odgrywać w celu zaspokajania potrzeb finansowych gospodarek państw członkowskich;
3. dostrzega, że trwający kryzys finansowy i zadłużeniowy doprowadziły do bezprecedensowych negatywnych skutków, w szczególności w odniesieniu do realnej gospodarki i pieniędzy podatników; w tym kontekście zwraca uwagę na regulacje finansowe uzgodnione przez instytucje europejskie w ostatnich pięciu latach, które wzmocniły architekturę finansową Europy na wypadek przyszłych kryzysów; z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji na rzecz unii rynków kapitałowych; z zadowoleniem przyjmuje włączenie przez Komisję skutecznego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów, jako jednej z zasad stanowiących podstawy unii rynków kapitałowych;
4. docenia pozytywne skutki uregulowań finansowych, jeżeli chodzi o reagowanie na następstwa kryzysu finansowego; zwraca uwagę na zaniepokojenie coraz większym stopniem złożoności, przejawiającym się coraz większą liczbą coraz bardziej szczegółowych przepisów regulacyjnych i nadzorczych przyjmowanych na coraz większej liczbie poziomów, przewidujących wymogi na szczeblu międzynarodowym, europejskim i krajowym; zwraca uwagę, że złożone regulacje również odzwierciedlają złożoność rynków finansowych, w tym instrumentów finansowych, instytucji i infrastruktury rynkowej; podkreśla, że nadmiernie złożone regulacje oraz ściślejsze warunki wstępne mogą mieć negatywny wpływ na inwestycje; uważa, że należy również zająć się kwestią złożoności uregulowań w odniesieniu do ich zastosowania względem niefinansowych użytkowników końcowych produktów finansowych; podkreśla potrzebę ściślejszej międzynarodowej współpracy regulacyjnej w kontekście globalnym, zapewniającej większą rozliczalność;
5. podkreśla, że solidna i trwała unia rynków kapitałowych musi uwzględniać wzajemne zależności z innymi sektorami finansowymi, zbadać dodatkowe rynkowe źródła finansowania realnej gospodarki oraz opierać się przede wszystkim na ugruntowanych, istniejących strukturach; podkreśla konieczność przyjęcia kompleksowego podejścia do uregulowania usług finansowych w UE, w którym unia rynków kapitałowych przyczynia się do uzupełnienia finansowania bankowego; apeluje, aby unia rynków kapitałowych – przy całym swoim ukierunkowaniu na finansowanie przedsiębiorstw – uwzględniała również interesy konsumentów i inwestorów; w tym celu Komisja powinna ściśle współpracować z ERRS, europejskimi urzędami nadzoru oraz właściwymi organami krajowymi w celu rozwiązania wszelkich niespójności w podejściu, które mogłyby podkopywać cele unii rynków kapitałowych; zwraca się do Komisji o wykorzystywanie dobrze funkcjonujących najlepszych praktyk, aby rozwijać rynek kapitałowy dla całej Unii;
6. zauważa, że tworzenie przepisów nie zawsze jest najlepszą odpowiedzią polityczną oraz że należy odpowiednio brać pod uwagę środki nieustawodawcze i rynkowe;
7. wzywa Komisję do przyjęcia zintegrowanego podejścia do unii rynków kapitałowych oraz do zwrócenia uwagi na inne cele polityczne, takie jak rozwój jednolitego rynku cyfrowego i bieżące reformy w obszarze prawa spółek i ładu korporacyjnego; ponadto uważa, że Komisja powinna uwzględniać najnowsze osiągnięcia technologiczne; w związku z tym wyraża zaniepokojenie zagrożeniami dla cyberbezpieczeństwa i wzywa Komisję do zadbania o to, by kwestia ta stanowiła zintegrowaną część strategii UE;
8. uważa, że wydajne i skuteczne przepisy dotyczące usług finansowych w UE powinny być spójne, konsekwentne (również w ujęciu międzysektorowym), proporcjonalne i wolne od nadmiernej złożoności, nie powinny powielać innych rozwiązań i powinny zapobiegać niepewności prawa, arbitrażowi regulacyjnemu oraz wysokim kosztom transakcji; uważa ponadto, że przepisy te powinny umożliwiać pośrednikom wypełnianie swojej roli w kierowaniu funduszy do gospodarki realnej, ułatwiając tym samym jej finansowanie, a także służyć oszczędzającym i inwestorom, skutecznie przeciwdziałać zagrożeniom dla stabilności finansowej oraz podatników, zapobiegać ponownemu wystąpieniu kryzysów finansowych oraz chronić przed ryzykiem systemowym; jest zdania, że przepisy te powinny wносить wkład w pogłębienie jednolitego rynku i skupiać się na wymiernych celach, które można lepiej zrealizować na szczeblu Europejskim, jednocześnie pozostawiając przestrzeń dla finansowania innowacyjności z naciskiem na działania lokalne;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

9. wyraża zaniepokojenie ciągłymi problemami związanymi z numerem IBAN, który wciąż jest odrzucany jako nieważny w przypadku poleceń zapłaty z kont bankowych zarejestrowanych w państwach członkowskich innych niż państwo beneficjenta;

10. podkreśla konieczność inwentaryzacji ram usług finansowych przy zastosowaniu zarówno podejścia ilościowego, jak i jakościowego; zwraca uwagę, że tego rodzaju podsumowania przeprowadza się w innych jurysdykcjach, np. w USA; podkreśla, że ta inwentaryzacja powinna przyczynić się do stworzenia lepiej funkcjonujących rynków finansowych służących zaspokajaniu potrzeb w zakresie finansowania gospodarki realnej, między innymi poprzez likwidację luk, rozbieżności, niespójności, niekonsekwencji i nieproporcjonalności, nie powinna także podważać dotychczasowych osiągnięć legislacyjnych, pamiętając o wymogach zawartych w klauzulach przeglądowych przyjętych w każdym konkretnym akcie ustawodawczym, ani też – nie uprzedzając wyników – nie powinna być postrzegana jako działanie prowadzące do deregulacji;

11. uważa, że jednolity rynek usług finansowych służy przedsiębiorstwom, lecz ostatecznie musi przynosić korzyści klientom i inwestorom; podkreśla, że wciąż istnieje szereg barier i przeszkód dla transgranicznego dostępu, obrotu i inwestycji, w związku z czym należy przeanalizować te bariery i przeszkody oraz podjąć działania w celu ich likwidacji przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu ochrony inwestorów; przypomina, że ograniczenie barier dla przepływów kapitałowych może doprowadzić do wzmocnienia długofalowych perspektyw wzrostowych jedynie wówczas, jeśli ogólne zachęty dla przedsiębiorstw będą właściwie ustalone; ponadto zwraca uwagę na znaczenie dobrze rozwiniętego ekosystemu lokalnego, umożliwiającego mniejszym firmom przyciągnięcie kapitału na rzecz wzrostu;

12. uważa, że ochrona konsumentów niekoniecznie wiąże się z ogromnymi ilościami informacji, należy więc raczej położyć nacisk na jakość i zrozumiałość informacji, co umożliwi podjęcie odpowiednich decyzji – informacje muszą być relewantne, dokładne, porównywalne i wiarygodne, a przekazywać je należy terminowo i w sposób przyjazny dla użytkownika; obawia się, że nadmiar i złożoność rozmaitych informacji dla klientów może nie służyć rzeczywistym potrzebom klientów; uważa, że należy zachować odpowiednią równowagę, aby udzielać konsumentom informacji potrzebnych im do podejmowania świadomych decyzji i zrozumienia ewentualnego ryzyka, a zarazem aby nie obciążać niepotrzebnie przedsiębiorstw, w szczególności MŚP; wspiera dalszą digitalizację informacji; podkreśla, że doradcy finansowi i pracownicy udzielający porad konsumentom w instytucjach finansowych powinni być odpowiednio przeszkalani i mieć czas niezbędny do tego, aby należycie obsłużyć klientów; podkreśla znaczenie skutecznych uprawnień nadzorczych, pozwalających w razie konieczności na ingerencję w sprzedaż produktów; zwraca uwagę, że najpóźniej do końca 2016 r. należy przedstawić europejską inicjatywę na rzecz lepszej i intensywniejszej edukacji finansowej, uwzględniając konkretne potrzeby każdego państwa członkowskiego, aby między innymi zapewnić pełną świadomość zalet i wad inwestycji na rynkach kapitałowych; podkreśla również, że edukacja finansowa powinna być skierowana do MŚP, aby nauczyć je, w jaki sposób korzystać z rynków kapitałowych; uważa, że większa przejrzystość umożliwi firmom, inwestorom i konsumentom zrozumienie komparatywnych kosztów i korzyści różnych usług świadczonych przez uczestników rynku, zwraca jednak zarazem uwagę, że większej przejrzystości musi towarzyszyć wartość dodana dla klientów lub właściwych organów nadzoru, a przejrzystość ta musi być ukierunkowana na praktyczne wykorzystywanie informacji i danych;

13. podkreśla, że dywersyfikacja aktywów, zarówno pod względem klas aktywów, jak i ich pochodzenia, przynosi korzyści w postaci lepszej dywersyfikacji ryzyka i dostosowania do potrzeb inwestorów; zaznacza, że celem regulacji ostrożnościowych nie jest faworyzowanie określonych klas aktywów; apeluje, aby podejście do regulacji opierało się na analizie ryzyka, a do tych samych rodzajów ryzyka stosowano te same przepisy, a także apeluje, aby podejście to uzupełniały inne ustandaryzowane środki; uważa, że odpowiednim krokiem jest bardziej szczegółowa kategoryzacja klas aktywów, w szczególności za pomocą utworzenia takich kategorii jak infrastruktura; uważa, że projekty infrastrukturalne same z siebie nie są mniej ryzykowne i domaga się odpowiednich uregulowań ostrożnościowych; popiera dalsze badania dotyczące ryzyka i korzyści związanych z infrastrukturą, w tym ujawnienie zastosowanej metodologii, aby móc wyciągnąć wnioski oparte na dowodach;

14. podkreśla, że podejście oparte na analizie ryzyka musi być spójne, w związku z czym należy również ograniczyć okazje do arbitrażu regulacyjnego; podkreśla konieczność przerwania powiązania między rządami a bankami na szczeblu krajowym dzięki pełnemu i spójnemu wdrożeniu w państwach członkowskich dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków (BRRD) oraz przepisów dotyczących jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; zwraca uwagę na zalecenia Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego oraz Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego dotyczące ekspozycji banków na dług państwowy, które obejmują uważną analizę dalszych kroków; podkreśla, że strategie polityczne powinny wyrażnie uwzględniać zależności między ryzykiem indywidualnym a endogenicznym, szczególnie w przypadku, kiedy instytucje finansowe wykorzystują te same zatwierdzone przez regulatora standardowe modele ryzyka;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

15. zwraca uwagę na ewentualne niezamierzone konsekwencje wielorakich wymogów dotyczących kapitału, płynności i dźwigni dla transformacji terminów zapadalności, zapewnienia finansowania długoterminowego, pełnienia funkcji animatora rynku oraz tworzenia płynności, przypominając zarazem, że wymogi te wprowadzono w odpowiedzi na kryzys finansowy; obawia się, że nieproporcjonalne wymagania mogą zagrażać modelowi biznesowemu małych i średnich banków, a co za tym idzie mogą mieć niezamierzony wpływ na strukturę sektora finansowego; wzywa Komisję, aby we współpracy z organami nadzoru w trybie priorytetowym dokonała analizy tych konsekwencji dla sektorów bankowego i ubezpieczeniowego oraz możliwej komplementarności;

16. wyraża zaniepokojenie wzajemnym oddziaływaniem między prawodawstwem dotyczącym rynków finansowych a wymogami kapitałowymi w związku z tym, że nowe podmioty zostały ujęte jako podmioty regulowane w przeglądzie dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID), ale rozporządzenie w sprawie wymogów kapitałowych nie zostało dostosowane tak, aby odzwierciedlać większą różnorodność typów firm;

17. wyraża zaniepokojenie faktem, że wyłączenia obowiązujące w rozporządzeniu w sprawie infrastruktury rynku europejskiego (EMIR) dla firm niefinansowych zostały częściowo zniesione w dyrektywie i rozporządzeniu w sprawie wymogów kapitałowych w odniesieniu do stosowania opłaty z tytułu korekty wyceny kredytowej; wzywa Komisję, aby lepiej pełniła swoją rolę polegającą na zapewnianiu spójności między różnymi wnioskami ustawodawczymi pod kątem podejścia politycznego i skutków;

18. jest zdania, że specjalistyczne postanowienia w istniejącym rozporządzeniu w odniesieniu do firm niefinansowych powinny zostać rozszerzone i dostosowane tak, aby ograniczały obciążenia administracyjne i nie obniżały dostępności kapitału dla gospodarki na przyszłe inwestycje; wzywa Komisję, aby podczas przeglądu EMIR odniosła się do trudności w stosowaniu złożonych systemów poprzez uproszczenie procedur, ale także aby wciąż uznawała zasadność wyłączenia w celu zadbania o to, by firmy niefinansowe nie były obciążane ustawodawstwem tworzoną dla uczestników rynku finansowego;

19. wzywa Komisję, aby podczas przeglądu EMIR przeanalizowała, jaki wpływ na odporność kontrahentów centralnych mogłoby mieć obniżenie jakości akceptowanego przez nich zabezpieczenia, oraz aby rozważyła, czy niektórzy uczestnicy rynku, tacy jak fundusze emerytalne, powinni być na stałe wyłączeni z centralnego rozliczania, jeśli ich uczestnictwo zmniejszyłoby stabilność całego systemu finansowego ze względu na przyjmowanie alternatywnych, niepieniężnych zabezpieczeń;

20. jest zaniepokojony brakiem dostępnych i atrakcyjnych (długoterminowych) produktów inwestycyjnych i niedrogich i odpowiednich produktów oszczędnościowych o odpowiednim poziomie ryzyka dla konsumentów; ponownie podkreśla konieczność zapewnienia inwestorom i konsumentom szerokiego wyboru, gdyż zaufanie inwestorów jest kluczem do zwiększenia inwestycji; podkreśla, że należy stworzyć warunki sprzyjające innowacjom w zakresie produktów finansowych, które doprowadzą do większej różnorodności i większych korzyści dla gospodarki realnej, a także bardziej zdecydowanie zachęca do inwestycji, oraz które mogą przyczynić się do zapewnienia odpowiednich, bezpiecznych i trwałych emerytur (np. paneuropejski produkt emerytalny (PEPP) o prostej i przejrzystej strukturze); wzywa europejskie urzędy nadzoru, aby w zgodzie ze swoim mandatem analizowały trendy konsumenckie i składały odnośne sprawozdania, w szczególności w odniesieniu do produktów detalicznych;

21. z zadowoleniem przyjmuje różnorodność modeli biznesowych; apeluje o odzwierciedlenie tej różnorodności w regulacjach i nadzorze, przy pełnym uwzględnieniu charakteru, rozmiaru, stopnia ryzyka i złożoności odnośnych podmiotów, pod warunkiem przestrzegania zasad uczciwej konkurencji i skutecznego nadzoru; przypomina, że różnorodność sposobów finansowania jest zaletą;

22. uważa, że skuteczna unia rynków kapitałowych powinna umożliwiać unijnym firmom każdej wielkości i na różnych etapach rozwoju dostęp do unijnych rynków kapitałowych w sposób przyjazny dla użytkownika, wydajny i tani; uważa, że regulacje nie powinny komplikować notowań giełdowych i nie powinny uniemożliwiać firmom nienotowanym wejścia na giełdę; podkreśla, że konieczny jest ulepszony system uregulowań rynku pierwotnego, aby ułatwić zdobywanie funduszy przy jednoczesnym zapewnieniu stosownych poziomów ochrony inwestorów; podkreśla potencjał innowacyjnego finansowania rynkowego, w szczególności możliwości technologii finansowych, w tym finansowania społecznościowego i pożyczek społecznościowych, i podkreśla konieczność ulepszenia odnośnych wymogów regulacyjnych; wzywa Komisję, aby stworzyła warunki sprzyjające powstawaniu tych nowych modeli, dokonała ich analizy i promowała je, traktując priorytetowo ich wymiar transgraniczny i zapewniając ograniczenie barier wejścia na rynek; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich z rozwijającymi się sektorami rynków kapitałowych poprzez jej Służbę ds. Wspierania Reform Strukturalnych.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

23. apeluje o odpowiedni i jasny podział kompetencji między UE a organy krajowe, zwracając uwagę, że krajowe organy nadzoru lepiej znają uwarunkowania rynku lokalnego; podkreśla, że należy zapewnić efektywność Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, równe warunki działania i przejrzystość oraz że należy unikać konfliktów interesów między organami nadzorczymi a podmiotami nadzorowanymi; jest zaniepokojony skutkami uniwersalnego podejścia nadzorczego stosowanego w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w odniesieniu do mniejszych podmiotów aktywnych głównie na szczeblu krajowym;

24. zwraca uwagę na postępy w tworzeniu unii bankowej, podkreślając jej kluczową rolę w niwelowaniu wzajemnych zależności między ryzykiem państw a ryzykiem banków oraz w ograniczaniu ryzyka systemowego dzięki wspólnym działaniom; odnotowuje fakt, że krok po kroku zbliżamy się do utworzenia unii bankowej; podkreśla, że wymagane jest pełne i terminowe wdrożenie istniejącego prawodawstwa; zwraca uwagę na dyskusje wokół europejskiego systemu gwarantowania depozytów, w odniesieniu do którego Parlament będzie podejmował decyzje jako współprawodawca; podkreśla, że celem jest uniknięcie pokusy nadużycia i wprowadzenie zasady odpowiedzialności jako motywu przewodniego; krytykuje niską wrażliwość na ryzyko w wyliczeniach składek na jednolity fundusz restrukturyzacji; docenia wysiłki na rzecz przyjęcia rozporządzenia w sprawie reformy strukturalnej banków;

25. podkreśla, że przed podjęciem jakichkolwiek prób znaczącej zmiany przyjętego prawodawstwa należy je najpierw wdrożyć i wyegzekwować jego stosowanie; podkreśla, że szybka transpozycja dyrektywy 2014/59/UE do prawa krajowego oraz wystarczające finansowanie i efektywność jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji muszą mieć najwyższy priorytet, dlatego nalega na pełne wdrożenie tych środków w ramach odpowiednich przepisów ustawodawczych; podkreśla w związku z tym, że podstawowe znaczenie ma rozdzielenie takich bezpośrednich wzajemnych powiązań budżetów państwowych z ryzykiem bankowym, które stwarzają duże zagrożenie dla stabilności finansowej; zwraca uwagę, że ze względu na brak przepisów dotyczących postępowania z państwami, które w związku z wysokim zadłużeniem straciły dostęp do rynków finansowych, działania często podejmuje się zbyt późno, co może negatywnie wpływać na stabilność finansową;

26. ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia równych warunków działania w UE, w tym również w odniesieniu do banków podlegających Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu oraz banków nieuczestniczących państw członkowskich, i zachęca do pełnego włączenia państw członkowskich spoza strefy euro do unii bankowej, zwracając uwagę, że niektóre elementy obecnie przewidują dobrowolny udział; wzywa Komisję, aby zadbała o dalszy rozwój jednolitego rynku, uznając jednocześnie specyfikę krajową; wzywa Komisję, aby nadal utrzymywała zdecydowaną postawę, jeżeli chodzi o uregulowanie i nadzór bankowości równoległej i działalności parabankowej, aby ograniczyć ryzyko systemowe i zwiększyć przejrzystość; z zadowoleniem przyjmuje duże postępy, jakie osiągnięto w obszarze regulacji europejskiego sektora ubezpieczeń dzięki wejściu w życie systemu Wypłacalność II od dnia 1 stycznia 2016 r., który musi zostać poddany ocenie i ewentualnie dalej rozwijany, z uwzględnieniem międzynarodowych przepisów dotyczących globalnych ubezpieczycieli o znaczeniu systemowym;

27. zdaje sobie sprawę, że MŚP – ze względu na swój specyficzny charakter, rozmaite profile ryzyka i różnorodność w całej Europie – tradycyjnie polegają na finansowaniu bankowym; wzywa Komisję, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, EBC i organami krajowymi oceniła, czy możliwości finansowania MŚP są wystarczające, przeanalizowała przeszkody dla dywersyfikacji kanałów finansowania i korzyści z takiej dywersyfikacji, a także zbadała, w jaki sposób umożliwić bankom i instytucjom niebędącym bankami zwiększenie finansowania MŚP, poszerzając wybór dla firm w zakresie różnych metod finansowania różnych etapów ich rozwoju; przypomina o znaczeniu takich narzędzi jak „współczynnik MŚP”; proponuje, by inicjatywy na rzecz poprawy finansowania MŚP rozszerzono na przedsiębiorstwa rozpoczynające działalność, mikroprzedsiębiorstwa i firmy o średniej kapitalizacji; podkreśla potencjał innowacyjnych i w dużej mierze niewykorzystanych dróg finansowania MŚP, w tym pożyczek społecznościowych, finansowania społecznościowego i ofert na rynku niepublicznym, zwraca również uwagę na potrzebę ulepszenia odnośnych wymogów regulacyjnych;

28. podkreśla znaczenie szybkiego wdrożenia przyjętych już środków, które odpowiadają celom unii rynków kapitałowych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego wykorzystywania kategorii rynku rozwoju MŚP w przyszłych regulacjach dotyczących usług finansowych;

29. uważa, że spółki powinny mieć dostęp do odpowiedniego wyboru rodzajów rynku w UE w zależności od ich rozmiaru, złożoności i oczekiwań w zakresie pozyskiwania funduszy oraz podkreśla potrzebę posiadania głębszych, bardziej zintegrowanych ogólnoeuropejskich rynków kapitałowych, które są odrębne, ale kompatybilne z regionalnymi lokalnymi rynkami o zasadniczym znaczeniu;

30. z zadowoleniem przyjmuje zbliżający się przegląd dyrektywy w sprawie prospektu emisyjnego; podkreśla, że przegląd ten powinien być ukierunkowany na redukcję kosztów oraz uproszczenie procedur dla MŚP przy jednoczesnym zachowaniu odpowiedniej równowagi w odniesieniu do ochrony inwestorów;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

31. docenia podejmowane obecnie wysiłki na rzecz stworzenia bardziej przejrzystego rynku sekurytyzacji, gwarantującego wysokie standardy tego procesu, pewność prawną i porównywalność instrumentów sekurytyzacji; podkreśla potrzebę stworzenia repozytorium danych; podkreśla, że w związku z ryzykownością sekurytyzacji, zwłaszcza sekurytyzacji syntetycznej, którą uwidocznił kryzys, konieczne są surowe wymogi dotyczące aktywów bazowych wysokiej jakości oraz kalibracji zgodnie z aktualnym profilem ryzyka oraz świadomością ryzyka wszystkich uczestników rynków sekurytyzacji, uznając jednak odmienne doświadczenia w UE i Stanach Zjednoczonych; podkreśla, że nie można obniżać wymogów zatrzymania ekspozycji, aby uniknąć pokusy nadużycia; podkreśla potrzebę rozważenia niezależnego potwierdzenia zgodności z kryteriami kwalifikującymi; wzywa Komisję do przeprowadzenia w trybie priorytetowym dokładnej oceny ryzyka i korzyści wynikających z sekurytyzacji dla MŚP, inwestorów i stabilności finansowej oraz zbywalności instrumentów sekurytyzacyjnych, a także do przedstawienia Parlamentowi odnośnego sprawozdania;

32. uważa, że podejście ukierunkowane na większą standaryzację produktów i procedur może ograniczyć złożoność, ale także zintensyfikować ryzyko koncentracji; wyraża niepokój w związku z zagrożeniem, że uczestnicy rynku mogą uciekać w tym samym kierunku w przypadku wystąpienia napięć na rynku, i apeluje o zapewnienie odpowiednich zabezpieczeń i odpowiedniego nadzoru na właściwym szczeblu w odniesieniu do rozwoju wysokiej jakości rynku sekurytyzacji;

33. podkreśla konieczność ulepszenia wymogów sprawozdawczych dotyczących treści i częstotliwości oraz obszarów sprawozdawczych, między innymi dzięki zapewnieniu podmiotom jednego punktu kontaktowego, aby uniknąć powielania wymogów i kanałów sprawozdawczych; wzywa Komisję, europejskie urzędy nadzoru i Jednolity Mechanizm Nadzorczy do zbadania, które dane są rzeczywiście potrzebne, do dostosowania modeli oraz zapewnienia uproszczeń, a dla MŚP – zwolnień; podkreśla, że przekazywanie danych jest najbardziej przydatne dla organów nadzoru, jeśli są one możliwe do zbadania i spójne w skali międzynarodowej; uważa za konieczne zastosowanie odpowiedniego podejścia do opracowywania analitycznego zbioru danych dotyczących kredytów (AnaCredit); jest zdania, że zakres i poziom szczegółowości należy poddać dalszej ocenie w odniesieniu do jej kosztów i korzyści;

34. zwraca się do Komisji i organów nadzoru o zbadanie powiązań między międzynarodowymi standardami sprawozdawczości finansowej (MSSF) a wymogami ostrożnościowymi, ponieważ większa spójność służyłaby zarówno gospodarce, jak i organowi nadzoru ostrożnościowego, a także o dokonanie analizy wpływu rachunkowości podatkowej na fundusze własne; popiera próby harmonizacji definicji kredytów zagrożonych;

35. wzywa do znacznego ograniczenia zjawiska faworyzowania finansowania dłużnego względem finansowania kapitałowego, aby zwiększyć odporność gospodarczą i alokację kapitału, a także wzmocnić unię rynków kapitałowych, dzięki czemu finansowanie kapitałowe będzie bardziej atrakcyjne dla emitentów i inwestorów; podkreśla, że podatek od transakcji ma wpływ na płynność na rynku, zwłaszcza w krótkim okresie, a także przyczynia się do ograniczenia nadmiernej spekulacji;

36. podkreśla, że oprócz wprowadzania regulacji i sprawowania nadzoru należy także nadal dążyć do zmiany kulturowej w sektorze finansowym; apeluje do wszystkich podmiotów działających w sektorze finansowym, w tym banków, instytucji niebędących bankami, krajowych banków centralnych oraz EBC, aby w ramach swoich organizacji dążyły do zmiany kulturowej i wzmocnienia kultury przestrzegania przepisów i procedur, tak by postawić na pierwszym miejscu interes klientów, zapewnić system odpowiedzialności dla głównych menedżerów, zagwarantować długoterminową strategię działania uczestników rynków finansowych oraz przyczynić się do dywersyfikacji źródeł finansowania; podkreśla korzyści płynące z zastosowania podejścia do finansowania opartego na długoterminowym partnerstwie oraz ze zdywersyfikowanego europejskiego sektora bankowego, przywiązującego dużą wagę do bankowości relacyjnej, dla konsumentów, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza pod względem zmniejszenia asymetrii informacyjnych, w tym również dzięki instrumentom dostępnym za pomocą nowych technologii cyfrowych;

37. wzywa do wspierania dodatkowych podmiotów przyznających ratingi, aby zwiększyć konkurencję na tym wysoce skoncentrowanym rynku; przypomina, że do końca 2016 r. Komisja ma opublikować sprawozdanie dotyczące adekwatności i wykonalności projektu utworzenia europejskiej publicznej agencji ratingowej dla długu państwowego i/lub europejskiej fundacji ratingów kredytowych dla wszystkich innych ratingów kredytowych; krytykuje wysokie koszty ponoszone przez MŚP w związku z uzyskiwaniem zewnętrznych ratingów kredytowych; podkreśla potrzebę dalszego zbadania możliwości zapewnienia ratingu MŚP w sposób porównywalny i przystępny cenowo, w tym zaawansowanej metody wewnętrznych ratingów; apeluje do Komisji o kontynuowanie wysiłków mających na celu eliminację asymetrii informacyjnych;

38. wzywa do silniejszego ukierunkowania działań politycznych na globalną konkurencyjność sektorów finansowych UE, zaznaczając, że należy unikać przy tym obniżania na wyścigi standardów regulacyjnych oraz powodowania szkód dla stabilności finansowej i ochrony konsumentów; podkreśla, że ogólnoeuropejską unię rynków kapitałowych należy postrzegać w kontekście wzmocnienia konkurencyjności europejskiego biznesu i gospodarki UE; podkreśla, że sprawnie działający sektor finansowy jest warunkiem koniecznym efektywnej alokacji kapitału, a tym samym wzrostu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

39. podkreśla znaczenie ram międzynarodowych, jeżeli chodzi o zakres, metodologie i implikacje dla ram unijnych; wzywa państwa członkowskie, Radę, Komisję i europejskie urzędy nadzoru do wzmocnienia pozycji UE, aby zwiększać jej wpływ i wspierać ustawodawstwo przyjęte przez nią w ramach demokratycznego procesu; podkreśla potrzebę osiągnięcia spójności nowych uregulowań zarówno z europejskim dorobkiem prawnym, jak i z wytycznymi międzynarodowymi, a także konieczność proporcjonalnego wdrożenia, między innymi jeżeli chodzi o zakres, aby uniknąć zbędnych rozbieżności i powielania przepisów; uważa, że są to warunki konieczne osiągnięcia nadrzędnych celów, jakimi są promowanie długoterminowej stabilności globalnej, utrzymanie atrakcyjności Europy dla inwestorów międzynarodowych oraz uniknięcie niepotrzebnych szkodliwych skutków dla konkurencyjności sektorów finansowych UE; przypomina o zasadzie lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, zapisaną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej; uważa, że europejskie urzędy nadzoru powinny być włączone do dyskusji dotyczących globalnych zasad regulacyjnych w organach ustanawiających międzynarodowe standardy; podkreśla, że należy dalej wzmacniać dialog regulacyjny ze Stanami Zjednoczonymi; w tym kontekście ponownie podkreśla, że kwestie regulacyjne dotyczące usług finansowych powinny być uwzględnione w stosownych przypadkach w negocjacjach międzynarodowych;

40. podkreśla, że do usunięcia przeszkód w dostępie do rynku i opracowania odnośnych ram regulacyjnych potrzebne są decyzje o równoważności, przy czym należy pamiętać o tym, że takie jednostronne decyzje muszą przynosić korzyści europejskim przedsiębiorstwom i konsumentom, a równoważność z innymi jurysdykcjami może potencjalnie zwiększać wpływy kapitałowe i przyciągać do Europy dalsze inwestycje; podkreśla, że należy ewoluować w kierunku spójnego i konsekwentnego systemu rozsądnego wzajemnego uznawania jednakowych lub podobnych standardów;

41. zwraca się do Komisji o zaproponowanie spójnych, konsekwentnych, przejrzystych i praktycznych przepisów ramowych dotyczących procedur i decyzji w sprawie równoważności w odniesieniu do krajów trzecich, z uwzględnieniem analizy opartej na wynikach oraz międzynarodowych standardów lub umów; domaga się, by wszystkie decyzje w sprawie równoważności podejmowano za pomocą aktów delegowanych; uważa, że europejskie urzędy nadzoru powinny odgrywać odpowiednią rolę w dostosowaniu ocen krajów trzecich na potrzeby decyzji w sprawie równoważności;

Lepsze uregulowanie usług finansowych w UE

42. uważa, że warunkiem wstępnym poprawy regulacji finansowych są solidne uregulowania ramowe i stosowanie przez państwa członkowskie obowiązującego *acquis*; podkreśla, że efektywne, wydajne i spójne wdrożenie ustawodawstwa ma kluczowe znaczenie, i wzywa Komisję do regularnego przedstawiania Parlamentowi sprawozdań na temat stanu transpozycji i wdrożenia ustawodawstwa i – w stosownych przypadkach – postępowań w sprawie uchybienia wszczętych przeciwko państwom członkowskim; nalega, aby państwa członkowskie odpowiednio egzekwowały ustawodawstwo; uważa, że nadmiernie rygorystyczne wdrażanie przepisów nie ułatwia funkcjonowania rynku wewnętrznego i konkurencji; uważa, że przyciąganie biznesu dzięki dyskrejonalnemu stosowaniu niższych standardów również nie ułatwia funkcjonowania rynku wewnętrznego; zwraca się do Komisji, aby przeprowadziła dogłębną analizę wszelkich podjętych przez państwa członkowskie środków wdrażających w sposób nadmiernie rygorystyczny przepisy w obszarze ustawodawstwa finansowego i aby przedstawiła Parlamentowi odnośne sprawozdanie do końca 2016 r.;

43. apeluje do państw członkowskich, aby zobowiązały się do dotrzymywania ustalonych terminów transpozycji dyrektyw, ponieważ stanowi to nie tylko wymóg prawny, ale jest też kluczem do uniknięcia zbędnych opóźnień w pełnym wdrażaniu ustawodawstwa oraz częściowego lub nierównego stosowania przepisów w Unii, co może prowadzić do braku równych warunków działania dla różnych podmiotów oraz do innych rodzajów zakłóceń;

44. podkreśla konieczność poprawy jakości i współpracy międzysektorowej w odniesieniu do projektów przygotowywanych przez Komisję lub europejskie urzędy nadzoru oraz procesów ich opracowywania, w tym dotrzymywania terminów, ustalania priorytetów i unikania powielania działań; podkreśla, że podczas prowadzenia tych działań należy unikać powielania przepisów aktu podstawowego w aktach delegowanych, ale również sytuacji, w których decyzje polityczne, które powinny być podejmowane w ramach aktu podstawowego, są pozostawione dla aktów delegowanych;

45. wzywa Komisję, aby umożliwiła na wczesnym etapie udział wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, w tym na szczycie grup ekspertów; wzywa Komisję do zapewnienia zrównoważonego udziału zainteresowanych stron w konsultacjach dzięki uwzględnieniu ich różnorodności i zapewnieniu bardziej sprzyjających warunków dla uczestnictwa mniejszych podmiotów reprezentujących przedsiębiorstwa, konsumentów i społeczeństwo obywatelskie, w tym pod względem sposobu organizacji konsultacji i zadawania pytań;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

46. z zadowoleniem przyjmuje cele programu lepszego stanowienia prawa; dostrzega ogólną potrzebę badania stosowności regulacji teraz i w przyszłości; jednakże stosowność ta nie może być oddzielana od funkcjonowania sektora finansowego jako całości; podkreśla rolę programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) w osiągnięciu efektywnego i konsekwentnego uregulowania usług finansowych uwzględniającego w sposób należyty zasadę proporcjonalności oraz we wsparciu dla działań inwentaryzacyjnych; wzywa do większego zaangażowania Parlamentu w podejmowanie decyzji i dokonywanie ocen dotyczących REFIT; przypomina, że należy położyć nacisk na doskonalenie regulacji, a nie deregulację; podkreśla, że zapewnienie przejrzystości, prostoty, dostępności i uczciwości na całym rynku wewnętrznym powinno być częścią programu lepszego regulacji dla konsumentów; podkreśla, że UE nie może stwarzać niezamierzonego obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów, podejmując działania w celu zapewnienia większej harmonizacji w ramach unii rynków kapitałowych;

47. uważa, że europejskie urzędy nadzoru oraz Jednolity Mechanizm Nadzorczy mają do odegrania kluczową rolę w osiągnięciu celów lepszego stanowienia prawa i nadzoru; podkreśla rolę europejskich urzędów nadzoru i Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w zapewnianiu spójności i konsekwencji między różnymi elementami ustawodawstwa, zmniejszaniu niepewności, ograniczaniu arbitrażu regulacyjnego oraz wspieraniu wzajemnie korzystnej współpracy między uczestnikami rynku; podkreśla, że europejskie urzędy nadzoru oraz Jednolity Mechanizm Nadzorczy muszą być odpowiednio finansowane i dysponować wystarczającą liczbą pracowników, jeżeli mają wypełnić zadania powierzone im przez współprawodawców;

48. podkreśla, że rewizja rozporządzeń w sprawie europejskich urzędów nadzoru musi uwzględniać przepisy dotyczące rozliczalności i przejrzystości służące ściślejszemu nadzorowi ze strony Parlamentu, jak określono w rozporządzeniach w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także musi wzmocnić niezależność europejskich urzędów nadzoru od Komisji; uważa, że należy koniecznie zbadać możliwości zwiększenia udziału Europejskiego Urzędu Nadzoru na szczeblu doradczym w trakcie fazy poziomu 1, przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień współprawodawców;

49. podkreśla konieczność zadbania o wzajemne powiązania, spójność i konsekwencję między aktami podstawowymi a aktami delegowanymi i wykonawczymi; ponownie podkreśla, że decyzje polityczne muszą być podejmowane przez współprawodawców w akcie podstawowym i nie powinny być pozostawiane aktom delegowanym, które „uzupełniają lub zmieniają niektóre, inne niż istotne, elementy aktu ustawodawczego” (art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej); nalega, by przy sporządzaniu aktów delegowanych i wykonawczych Komisja i europejskie urzędy nadzoru trzymały się uprawnień określonych w aktach podstawowych i przestrzegały uzgodnień między prawodawcami; ubolewa, że w przeszłości podczas opracowywania aktów wykonawczych organy nadzoru nie zawsze postępowały zgodnie z mandatem przewidzianym przez europejskich prawodawców; ubolewa, że koordynacja między Komisją (akty delegowane) a europejskimi urzędami nadzoru (standardy techniczne) jest niewystarczająca i dlatego może negatywnie wpływać na jakość zgodności, w szczególności w przypadku, gdy szczegółowe wymogi są przyjmowane dopiero na krótki czas przed terminem wdrożenia aktu podstawowego;

50. wzywa Komisję do w pełni rozdzielnego przyjmowania zarówno aktów delegowanych, jak i wykonawczych, oraz do unikania podejścia „pakietowego”, aby umożliwić terminowe przyjmowanie tych aktów;

51. wzywa Komisję, aby zapewniła przejrzystość wszystkich przedstawionych przez europejskie urzędy nadzoru poprawek do projektu regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych względem współprawodawców i stron zainteresowanych;

52. podkreśla, że wczesna kontrola prawna przeprowadzana przez Komisję nie powinna ograniczać przejrzystości tego procesu względem Parlamentu ani prawa Parlamentu do wydania opinii w ramach konsultacji; domaga się, by w trakcie procesu opracowywania projektów europejskie urzędy nadzoru proaktywnie przekazywały Parlamentowi w sposób regularny, kompleksowy i niezwłoczny wstępne projekty i informacje o postępach prac, oraz by konsultowały się z Parlamentem na ich temat;

53. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru, aby w pełni przestrzegały określonych przez współprawodawców terminów przedkładania dokumentów oraz przekazywały współprawodawcom wyjaśnienia w przypadku przewidywanych opóźnień;

54. przypomina europejskim urzędów nadzoru, że wytyczne, zalecenia i standardy techniczne podlegają zasadzie proporcjonalności; wzywa europejskie urzędy nadzoru do przyjęcia ostrożnego podejścia do zakresu i liczby wytycznych, zwłaszcza w przypadku, gdy akt podstawowy nie przewiduje wyraźnie odnośnych uprawnień; zwraca uwagę, że takie restrykcyjne podejście jest wymagane również z uwagi na ograniczone zasoby europejskich urzędów nadzoru oraz konieczność określenia priorytetów ich działań, przy czym praktyczne ograniczenia skutecznego nadzoru nie mogą być determinowane przez ograniczenia budżetowe, i apeluje o zapewnienie europejskim urzędów nadzoru wystarczających zasobów, aby umożliwić im prowadzenie wiarygodnego, niezależnego i skutecznego nadzoru w ramach wykonywania swojego mandatu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

55. wzywa europejskie urzędy nadzoru do korzystania z przysługującego im prawa do domagania się informacji o tym, w jaki sposób państwa członkowskie stosują akty podstawowe, oraz do bardziej regularnego przeprowadzania wzajemnej oceny dotyczącej właściwych organów krajowych, aby wzmacniać zbieżność praktyk nadzorczych państw członkowskich;

56. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru, aby regularnie publikowały na swoich stronach internetowych skonsolidowane wersje przepisów dotyczących usług finansowych w UE, w tym podsumowania, które mogą być oceniane i zrozumiane przez przedsiębiorstwa, konsumentów, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i inne podmioty; uważa, że utworzenie wspólnego rejestru zawierającego odniesienia do krajowych aktów wdrażających, stanowi opcję wartą rozważenia;

Dalsze działania

57. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru do przeprowadzania regularnych (przynajmniej corocznych) kontroli spójności i zgodności przepisów, w tym również w ujęciu międzysektorowym oraz w przypadku każdego projektu aktu legislacyjnego, a także do wdrożenia prawodawstwa już przyjętego, w tym regulacyjnych standardów technicznych i wykonawczych standardów technicznych, oraz do przeznaczenia odpowiednich zasobów na te działania;

58. wzywa Komisję i europejskie urzędy nadzoru do przeprowadzania regularnych (przynajmniej corocznych) kontroli efektywności prawodawstwa oraz kontroli przestrzegania zasady proporcjonalności, szczególnie w odniesieniu do wymogów obowiązujących małych i średnich uczestników rynku oraz w przypadku każdego projektu aktu legislacyjnego, a także do przeznaczenia odpowiednich zasobów na te działania; wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi zawierającej analizę nowych podejść do promowania proporcjonalności w uregulowaniach finansowych;

59. podkreśla, że grupa środków legislacyjnych ma inne skutki niż składające się na nią poszczególne akty osobno; apeluje do służb Komisji, aby we współpracy z europejskimi urzędami nadzoru, Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym i ERRS przeprowadzały co pięć lat kompleksową ocenę ilościową i jakościową łącznych skutków unijnych uregulowań dotyczących usług finansowych dla rynków finansowych i ich uczestników na szczeblu UE i na poziomie państw członkowskich w celu identyfikacji luk i niedociągnięć, dokonania oceny wyników, efektywności i wydajności uregulowań dotyczących usług finansowych, oraz zadbania o to, by nie zakłócały one uczciwej konkurencji i nie hamowały rozwoju gospodarki; wzywa służby Komisji, aby składały sprawozdania w tej sprawie Parlamentowi Europejskiemu; podkreśla znaczenie przeprowadzania szczegółowych ocen skutków oraz analiz kosztów i korzyści dla przyszłego ustawodawstwa, aby wykazać wartość dodaną ustawodawstwa, w szczególności w odniesieniu do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy; zwraca uwagę, że oceny skutków oraz analizy kosztów i korzyści powinny obejmować szczegółowe oceny wpływu środków poziomu 2, które stanowią istotną część unijnych finansowych ram regulacyjnych; przypomina, że kwantyfikacja skutków środków ustawodawczych może być trudna, szczególnie ze względu na fakt, że ich korzyści są trudne do zmierzenia, niemniej wciąż należy stosować metody służące kwantyfikacji;

60. wzywa służby Komisji, aby przeprowadziły pierwszą taką ocenę do końca 2016 r. oraz przedstawiły sprawozdanie na temat ogólnych skutków, a w odrębnych rozdziałach, opierając się również na niezależnych badaniach, poruszyły następujące kwestie:

- skutki w różnych sektorach finansowych, w tym odpowiedni zróżnicowany podział uczestników rynku według wielkości, stopnia złożoności i modelu biznesowego, a także skutki dla podmiotów niefinansowych;
- możliwe luki, przy jednoczesnej analizie możliwości pojawienia się nowych zagrożeń i rodzajów ryzyka, a także powielenia działań i wystąpienia niezamierzonych konsekwencji;
- aktualne i oczekiwane skutki ekonomiczne oraz konkurencyjność europejskiego sektora finansowego na świecie;
- możliwości korzystnego wpływu na realną gospodarkę, w tym MŚP, konsumentów i zatrudnienie;
- potrzeba dalszej poprawy istniejących kanałów finansowania oraz rozszerzenia uzupełniających kanałów finansowania, w tym wpływ na dostęp do finansowania dla MŚP i firm o średniej kapitalizacji;
- wpływ na podaż finansowania długoterminowego i popyt na nie;
- skutki w zakresie alokacji i dywersyfikacji aktywów i ryzyk, a także w zakresie wskaźników kapitału podstawowego tier 1 do sumy bilansowej w instytucjach finansowych;
- efektywność i odpowiedniość uregulowań ramowych dla inwestorów detalicznych, inwestorów instytucjonalnych, konsumentów i klientów, w tym ram dotyczących przejrzystości;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- skuteczność usuwania barier dla jednolitego rynku, ograniczania arbitrażu regulacyjnego i wspierania konkurencji;
- ogólny wpływ na stabilność finansową i pokusę nadużycia, w tym ocena ewentualnych kosztów braku uregulowań i odnośnego ryzyka, z uwzględnieniem skutecznego wdrożenia zaleceń G20, a także ocena poziomu wzajemnych powiązań między firmami finansowymi;
- wpływ na stabilność finansową rachunkowości MSSF opartej na wartości godziwej w porównaniu z ostrożnymi metodami rachunkowości;
- skuteczność i adekwatność ram dla nadzoru makroostrożnościowego w UE;
- zdolność europejskich urzędów nadzoru do wypełniania zadań przydzielonych im zgodnie z obecnymi ramami ustawodawczymi oraz kroki, które mogą być potrzebne do udoskonalenia tych ram, w szczególności finansowania europejskich urzędów nadzoru w niedalekiej przyszłości;
- powiązania ze standardami międzynarodowymi oraz wpływ na globalną konkurencyjność firm europejskich, z uwzględnieniem porównania między UE a innymi dużymi jurysdykcjami pod względem istniejących regulacji i zakresu ich wdrożenia;

61. wzywa Komisję do przedstawienia swoich wniosków Parlamentowi i Radzie oraz ewentualnie do zaproponowania nowych środków;

o

o o

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0007

Zewnętrzne czynniki utrudniające przedsiębiorczość europejskich kobiet**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie czynników zewnętrznych utrudniających przedsiębiorczość kobiet w Europie (2015/2111(INI))**

(2018/C 011/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 16, 21 i 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 34/180 z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽¹⁾, a także powiązane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie Test-Achats (C-236/09) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równych szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowane „Realizacja celów barcelońskich w zakresie struktur opieki nad dziećmi do osiągnięcia wieku obowiązku szkolnego” (COM(2008)0638),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2010 r. zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/41/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającą dyrektywę Rady 86/613/EWG ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków (dyrektywa w sprawie kobiet w zarządach (COM(2012)0614)),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 stycznia 2013 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz przedsiębiorczości do 2020 r.: Pobudzanie ducha przedsiębiorczości w Europie” (COM(2012)0795),
- uwzględniając opublikowane przez Komisję w dniu 29 maja 2013 r. sprawozdanie z postępów w realizacji celów barcelońskich zatytułowane „Rozwój struktur opieki nad dziećmi w Europie na rzecz trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2013)0322),

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.⁽²⁾ Dz.U. C 130 z 30.4.2011, s. 4.⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.⁽⁴⁾ Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie przedsiębiorczości kobiet w małych i średnich przedsiębiorstwach ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie eliminowania stereotypów dotyczących płci w UE ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie przedsiębiorczości społecznej i innowacji społecznych w zwalczaniu bezrobocia ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie kobiet pracujących zawodowo w dziedzinie nauki i na uniwersytetach oraz problemu szklanego sufitu ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 września 2015 r. w sprawie promowania przedsiębiorczości młodzieży przez kształcenie i szkolenia ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2011 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz przedsiębiorczości społecznej – budowanie ekosystemu sprzyjającego przedsiębiorstwom społecznym w centrum społecznej gospodarki i społecznych innowacji” (COM(2011)0682),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0369/2015),
- A. mając na uwadze, że przedsiębiorczość ma kluczowe znaczenie dla zatrudnienia, wzrostu gospodarczego, innowacji, rozwoju i likwidacji ubóstwa;
- B. mając na uwadze, że art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wyraźnie odnosi się do wolności prowadzenia działalności gospodarczej dla wszystkich obywateli UE i jako taki umożliwia przedsiębiorczość, w tym przedsiębiorczość kobiet, i zachęca do niej;
- C. mając na uwadze, że w 2012 r. kobiety stanowiły w krajach UE-28 jedynie 31 % przedsiębiorców (10,3 mln) ⁽⁶⁾, a także fakt, że tylko 34,7 % osób samozatrudnionych w UE to kobiety;
- D. mając na uwadze, że w wielu przypadkach kobiety składające wniosek o kredyt są osobami podstawionymi, nie zaś rzeczywistymi właścicielkami przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu uzyskania ulg finansowych i korzystniejszych warunków od instytucji kredytowych oraz europejskich, krajowych i regionalnych organów publicznych; mając na uwadze, że w rzeczywistości kobiety te pełnią funkcję fasadowe i ponoszą ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, zaś w rzeczywistości przedsiębiorstwo zarządzane jest przez mężczyzn;
- E. mając na uwadze, że we wszystkich państwach członkowskich wskaźnik przedsiębiorczości kobiet jest niski, a kwestia ta kryje w sobie niewykorzystany potencjał wzrostu i dobrobytu;
- F. mając na uwadze, że przeszkody utrudniające przedsiębiorczość kobiet, takie jak przewaga kobiet wśród osób bezrobotnych, nieustanna przepaść w prowadzeniu działalności gospodarczej i niedostateczny udział kobiet wśród kadry zarządzającej są ze sobą powiązane i trudno jest je wyeliminować, działania w tym kierunku muszą mieć charakter kompleksowy;
- G. mając na uwadze, że badania ilościowe przedsiębiorczości kobiet prowadzi się sporadycznie, ale najnowsze analizy pokazują, iż mężczyźni częściej niż kobiety wybierają karierę przedsiębiorcy ⁽⁷⁾;
- H. mając na uwadze, że przedsiębiorczość kobiet – nie mylona z fikcyjnym samozatrudnieniem – to istotne źródło niezależności ekonomicznej umożliwiające kobietom dalszą integrację na rynku pracy; mając na uwadze, że przedsiębiorczość oferuje kobietom możliwość umocnienia swojej pozycji na stanowiskach kierowniczych i przyczynienia się do przemiany kulturowej zarówno w prowadzonych przez nie przedsiębiorstwach, jak i poza nimi; mając na uwadze, że kobiety te mogą stać się przykładem dla dziewcząt i młodych kobiet, które chciałyby podążać ich śladem;

⁽¹⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 56.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0074.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0320.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0311.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0292.

⁽⁶⁾ Komisja (2014 r.), sprawozdanie pt. „Statistical data on Women entrepreneurs in Europe” [„Dane statystyczne dotyczące kobiet prowadzących działalność gospodarczą w Europie”].

⁽⁷⁾ Komisja (2012), badanie Flash Eurobarometru 354 „Entrepreneurship in the UE and beyond” [„Przedsiębiorczość w UE i poza jej granicami”].

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że kobiety dysponują ogromnym potencjałem w zakresie przedsiębiorczości, a przedsiębiorczość kobiet sprzyja wzrostowi gospodarczemu, tworzeniu miejsc pracy i wzmocnieniu pozycji kobiet;
- J. mając na uwadze, że decyzja o podjęciu własnej działalności gospodarczej jest aktem samorealizacji, lecz także wymaga dużego zaangażowania; mając na uwadze, że wysoki poziom odpowiedzialności osobistej prowadzi do szczególnie długiego czasu pracy, samozatrudnienie nie powinno być zatem postrzegane wyłącznie jako źródło dodatkowego dochodu; wskazuje, że godzenie życia rodzinnego z zawodowym kobiet prowadzącym własną działalność gospodarczą jest możliwe jedynie wówczas, gdy sprzyjają temu warunki zewnętrzne, czyli istnieją odpowiednie instytucje opieki, a ojcowie aktywnie uczestniczą w pracach opiekuńczych i domowych;
- K. mając na uwadze, że dostępność, jakość i niewygórowane ceny placówek opieki nad dziećmi, osobami starszymi i niepełnosprawnymi jest nadal kluczową siłą napędową aktywniejszego udziału kobiet w rynku pracy;
- L. mając na uwadze, że podział obowiązków domowych i obowiązków związanych z opieką między kobiety a mężczyzn ma również wpływ na przedsiębiorczość kobiet i ich udział w rynku pracy, a wypracowanie równowagi pomiędzy życiem zawodowym i prywatnym to konieczność, jeżeli chodzi o niezależność ekonomiczną kobiet; mając na uwadze, że jedna czwarta państw członkowskich nie zapewnia urlopu ojcowskiego;
- M. mając na uwadze, że obciążenia administracyjne wciąż mają negatywny wpływ na ducha przedsiębiorczości zarówno u kobiet, jak i u mężczyzn i z tego względu potrzebne są skuteczne przepisy ustawowe i wykonawcze, które wzmocnią pozycję ekonomiczną kobiet i zapewnią stabilność gospodarczą charakteryzującą się zrównoważonym, inteligentnym i sprzyjającym integracji wzrostem;
- N. mając na uwadze, że kobiety mają skłonność do oceniania poziomu innowacyjności swoich przedsiębiorstw niż niż mężczyźni, a tylko niewielka część patentów udzielanych przez Europejski Urząd Patentowy (EPO) przyznawana jest kobietom ⁽¹⁾;
- O. mając na uwadze, że wybory kobiet dotyczące ich wykształcenia, jak również pozioma i pionowa segregacja płci w miejscu pracy skutkują tym, że liczba kobiet, które mogłyby stworzyć firmę w dziedzinie nauki i techniki lub przekształcić wynalazek w produkt przynoszący zysk, jest niższa niż liczby mężczyzn, którzy mogliby tego dokonać; mając również na uwadze, że nauka i technika, innowacje i wynalazki są pojęciami kojarzonymi głównie z mężczyznami, co czyni te obszary mniej atrakcyjnymi dla kobiet i sprawia, że innowacje i wynalazki opracowane przez kobiety są mniej znane i cenione;
- P. mając na uwadze, że kobiety prowadzące działalność gospodarczą częściej koncentrują się na sektorach uważanych za mniej rentowne, takich jak edukacja, opieka zdrowotna czy praca na cele społeczne, w przeciwieństwie do zdominowanych przez mężczyzn sektorów o dużym potencjale wzrostu, takich jak sektor techniki i informatyki, i częściej działają w małych przedsiębiorstwach o niższym poziomie wzrostu i niższych obrotach; mając na uwadze, że w 2012 r. było to przyczyną sześcioprocentowej różnicy w średnich dochodach netto pomiędzy kobietami i mężczyznami prowadzącymi działalność gospodarczą w krajach UE-28 ⁽²⁾;
- Q. mając na uwadze, że nowe ekologiczne technologie i ekologiczna działalność gospodarcza to sektor o ogromnym potencjale rozwoju i promowania parytetowej przedsiębiorczości, zarówno jeżeli chodzi o równy dostęp do finansowania, jak i równą liczbę działających w nim kobiet i mężczyzn prowadzących działalność gospodarczą;
- R. mając na uwadze, że w jednoosobowej działalności gospodarczej prowadzonej przez wiele kobiet zazwyczaj nie osiąga się szczególnie dużych zysków, a ryzyko ubóstwa pracujących i ubóstwa osób starszych jest w tym przypadku szczególnie duże;

⁽¹⁾ Komisja (2008), sprawozdanie pt. „Evaluation on policy: promotion of women innovators and entrepreneurship” [„Ocena polityki: promowanie innowacyjności i przedsiębiorczości kobiet”].

⁽²⁾ Komisja (2014), badanie pt. „Statistical data on Women entrepreneurs in Europe” [„Dane statystyczne dotyczące kobiet-przedsiębiorców w Europie”].

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- S. mając na uwadze, że różne badania ⁽¹⁾ wykazują, iż kobiety rozpoczynają działalność gospodarczą dysponując mniejszym kapitałem, decydują się na niższe pożyczki i korzystają raczej z doradztwa i finansowania rodziny niż zadłużają się lub finansują kapitał przez banki, anioły biznesu czy fundusze private equity lub venture capital;
- T. mając na uwadze, że celem europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress jest promowanie równych szans dla kobiet i mężczyzn, jednak stosunek liczby mężczyzn do kobiet przy udzielaniu mikrokredytów w 2013 r. wyniósł 60:40 ⁽²⁾;
- U. mając na uwadze, że w porównaniu z mężczyznami kobiety prowadzące działalność gospodarczą są ostrożniejsze jeżeli chodzi o zadłużanie się w celu rozwijania działalności, wynika to w dużej mierze z niższego poziomu pewności siebie w prowadzeniu działalności gospodarczej;
- V. mając na uwadze, że większe trudności napotymane przez kobiety prowadzące działalność gospodarczą w dostępie do finansowania mogą być częściowo związane z trudnościami ze stworzeniem wystarczającej historii kredytowej i zbudowaniem doświadczenia w zarządzaniu;
- W. mając na uwadze, że stereotypy dotyczące umiejętności kobiet i mężczyzn w dziedzinie przedsiębiorczości mogą wpływać na poglądy zainteresowanych stron na temat nowych przedsiębiorstw; mając na uwadze, że wysokie prawdopodobieństwo dyskryminacji podczas próby uzyskania finansowania może mieć wpływ na decyzje kobiet odnośnie do założenia przedsiębiorstwa lub zaciągnięcia pożyczki na niższą kwotę;
- X. mając na uwadze, że udział w procesach inwestycyjnych osób z różnych środowisk może pomóc w zapobieganiu myśleniu grupowemu i stereotypowemu;
- Y. mając na uwadze, że dyrektywa 2004/113/WE zabrania dyskryminacji ze względu na płeć w dostępie do dóbr i usług, w tym usług bankowych i finansowych oraz usług związanych z zakładaniem przedsiębiorstw; mając na uwadze, że trudno w tym kontekście udowodnić dyskryminację pośrednią i że państwa członkowskie nie dysponują danymi i szczegółowymi informacjami na temat przypadków dyskryminacji, jeśli chodzi o dostęp do finansowania;
- Z. mając na uwadze dane, które pokazują, że pomimo przekonania o tym, iż podejmujące inwestycje kobiety lepiej zarządzają ryzykiem ⁽³⁾, wykazują one zwykle większą niechęć do ryzyka i większy brak zaufania; mając na uwadze, że może to prowadzić do obniżenia ich zdolności do wzbudzania zaufania podmiotów zewnętrznych i w konsekwencji wpływając na możliwości finansowania;
- AA. mając na uwadze, że kobiety prowadzące działalność gospodarczą znacząco przyczyniają się do tworzenia nowych możliwości rozwoju, zmniejszenia skali marginalizacji społecznej i umacniania spójności społecznej; mając na uwadze, że bariery w dziedzinie przedsiębiorczości społecznej są mniej widoczne w przypadku kobiet, a równy udział w sektorach społecznych stanowi dla nich inspirujące doświadczenie, które ułatwia im rozpoczynanie działalności gospodarczej w innych sektorach;
- AB. mając na uwadze, że w większości przypadków kobiety prowadzą działalność w sektorach drugorzędnych z punktu widzenia rentowności i konkurencyjności na rynku;
- AC. mając na uwadze brak badań nad aspektem płci i dostępem do finansowania dla przedsiębiorców społecznych w sytuacji, gdy uzyskiwanie finansowania przez przedsiębiorstwa społeczne wydaje się ogólnie rzecz biorąc bardziej skomplikowane;
- AD. mając na uwadze, że kształcenie z zakresu przedsiębiorczości, zarówno formalne, jak i nieformalne, stanowi klucz do zachęcania większej liczby kobiet i dziewcząt do podejmowania działań w tym obszarze;

⁽¹⁾ Parlament Europejski (2015), badanie Departamentu Tematycznego pt. „Women’s Entrepreneurship: closing the gender gap in access to financial and other services and in social entrepreneurship” [„Przedsiębiorczość kobiet: eliminowanie różnic między kobietami i mężczyznami w dostępie do usług finansowych i innych oraz w przedsiębiorczości społecznej”].

⁽²⁾ Komisja (2015), śródkresowa ocena europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress.

⁽³⁾ KPMG (2015), sprawozdanie pt. „Women in Alternative Investments” [„Kobiety a inwestycje alternatywne”].

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

1. zachęca państwa członkowskie do dostrzeżenia wartości przedsiębiorczości kobiet dla swoich gospodarek i rozpoznania koniecznych do pokonania przeszkód; wzywa państwa członkowskie i regiony do przedstawienia konkretnych strategii na rzecz rozwoju kultury przedsiębiorczości kobiet, mając na uwadze potrzeby, motywacje i warunki do pracy nad eliminacją stereotypów związanych z płcią i zwraca uwagę na różne style zarządzania i przywództwa, a także nowe formy organizacji przedsiębiorstw i zarządzania nimi;
2. wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia aspektu płci w przyszłej polityce w obszarze przedsiębiorczości;
3. wzywa państwa członkowskie do aktywnej współpracy z sektorem prywatnym w celu wyróżnienia przedsiębiorstw, które dążą do promowania równości płci i propagowania swych wzorcowych praktyk w tej dziedzinie;
4. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia programów towarzyszących, programów wsparcia i programów doradczych dla kobiet prowadzących działalność gospodarczą w celu rozpoczęcia działalności pionierskich przedsiębiorstw, które wytwarzają wartości i bogactwa, działając w zgodzie z zasadami odpowiedzialności społecznej;
5. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia na poziomie regionalnym danych według kryterium płci, w tym danych dotyczących różnych obszarów przedsiębiorczości kobiet i uznania ich wkładu w kwestie społeczne, oraz do regularnego informowania o liczbie kobiet prowadzących działalność gospodarczą; zaleca, aby dane zbierano i konsolidowano na poziomie europejskim przy wsparciu ze strony Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn i Eurostatu; zaleca uwzględnienie aspektu płci w metodyce prowadzenia wszelkich badań prowadzonych w dziedzinie przedsiębiorczości, gospodarki społecznej i przedsiębiorstwa społecznego z pomocą wykwalifikowanego eksperta w dziedzinie płci oraz zwrócenie szczególnej uwagi na doświadczenia kobiet w zakresie różnych form marginalizacji;
6. wzywa Komisję do włączenia kwestii promowania przedsiębiorczości kobiet do swojej strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn na okres po 2015 r.;
7. wzywa do przyjęcia całościowego podejścia do przedsiębiorczości kobiet, aby zachęcać kobiety do budowania kariery w obszarze przedsiębiorczości i wspierać je w tym, ułatwiać dostęp do finansowania i możliwości prowadzenia działalności gospodarczej oraz tworzenia środowiska, w którym kobiety mogłyby wykorzystywać swój potencjał i osiągać sukces jako przedsiębiorcy, obejmującego między innymi godzenie życia zawodowego z osobistym, dostęp do placówek opieki nad dziećmi i szkolenia dostosowane do potrzeb;
8. wzywa instytucje UE, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do zintensyfikowania wysiłków na rzecz walki ze stereotypami dotyczącymi płci oraz do wprowadzenia środków mających na celu walkę ze stereotypowym postrzeganiem kobiecych i męskich cech i zdolności, które nadal pokutuje w sektorach zdominowanych przez mężczyzn, takich jak nauka i technika, innowacje i wynalazki; jest zdania, że w tych sektorach decydenci, inwestorzy, sektor finansowy i rynek mogą postrzegać kobiety jako mniej wiarygodne lub mniej profesjonalne, co oznacza, że potencjalni klienci, dostawcy, partnerzy, banki i inwestorzy niekiedy patrzą na kobiety ze sceptycyzmem, przez co muszą one być bardziej wytrwałe, aby dowieść swej wiedzy, umiejętności i możliwości, by uzyskać dostęp do niezbędnych im środków finansowych;

Równowaga pomiędzy pracą a życiem osobistym

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania wartości przedsiębiorczości dla godzenia życia zawodowego z prywatnym kobiet i mężczyzn oraz do eliminowania barier utrudniających lub nawet uniemożliwiających uczestnictwo w rynku pracy kobiet prowadzących działalność gospodarczą, a także do przyjęcia spójnych środków ramowych, które wsparłyby obecność kobiet w rynku pracy; w następstwie decyzji o wycofaniu propozycji zmiany dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego, a także w celu zagwarantowania postępów w rozwoju polityki ds. równości na poziomie unijnym, zachęca do konstruktywnego dialogu pomiędzy instytucjami w kwestii jak najlepszej realizacji i wsparcia strategii godzenia życia zawodowego z prywatnym, a także równego podziału obowiązków rodzinnych, podkreślając również rolę mężczyzn we wspieraniu równości; przypomina, że urlop rodzicielski lub ojcowski może mieć pozytywny wpływ na udział kobiet w rynku pracy i zachęca państwa członkowskie, które tego jeszcze nie zrobiły, do rozważenia wprowadzenia płatnego urlopu ojcowskiego; wzywa Komisję, aby do końca 2016 r. zaproponowała konkretne kroki, w tym wnioski ustawodawcze, służące zwiększeniu udziału kobiet na rynku pracy w drodze poprawy równowagi między życiem zawodowym a prywatnym;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przypomnienia o znaczeniu osiągnięcia celów barcelońskich dla urzeczywistniania równowagi między życiem zawodowym a prywatnym, jak również wdrażania odpowiednich działań ustawodawczych i nieustawodawczych przewidzianych w planie działań Komisji na ten temat opublikowanym w sierpniu 2015 r., wzywa ją również do wykorzystania właściwych narzędzi i zachęt, w tym funduszy europejskich, takich jak Europejski Fundusz Społeczny, Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego i Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, by zagwarantować niedrogą opiekę nad dziećmi i osobami niesamodzielnymi, w tym osobami starszymi i niepełnosprawnymi członkami rodziny; podkreśla znaczenie racjonalnych i elastycznych godzin pracy, co pozwoli rodzicom i opiekunom osiągnąć równowagę pomiędzy życiem zawodowym a prywatnym; przypomina o znaczeniu pełnej ochrony praw socjalnych w konkretnych okolicznościach samozatrudnienia, bez której innowacyjna przedsiębiorczość sprzyjająca integracji społecznej nie jest możliwa;

11. podkreśla potrzebę zmiany tradycyjnego podziału ról mężczyzn i kobiet w społeczeństwie, życiu zawodowym i rodzinnym poprzez promowanie aktywniejszego udziału mężczyzn w pracach domowych i opiece nad niesamodzielnymi członkami rodziny, na przykład poprzez obowiązkowe urlopy ojcowskie i niezbywalne urlopy rodzicielskie oraz politykę publiczną umożliwiającą skuteczne godzenie obowiązków rodzinnych i zawodowych, zwłaszcza w przypadku kobiet i w sektorach bardzo konkurencyjnych i wymagających dużej mobilności, gdzie wydłużone i elastyczne godziny pracy to norma, podkreśla również znaczenie regularnych szkoleń, aby na bieżąco śledzić osiągnięcia techniczne i możliwości rynku;

Informacje i sieci

12. podkreśla, jak ważne jest wykroczenie poza fazę początkową, jeżeli chodzi o pomaganie kobietom, które uznały, że przedsiębiorczość jest ścieżką konsolidacji i rozwijania działalności gospodarczej, podkreśla również znaczenie tworzenia sieci kontaktów i wymiany wzorcowych praktyk, opieki mentorskiej, pozytywnych wzorców roli kobiet oraz wzajemnego wsparcia z myślą o przechodzeniu do bardziej innowacyjnych, zrównoważonych i rentownych sektorów, a jednocześnie nie pogarszając ogólnego dobrostanu w miejscu pracy;

13. podkreśla ogromny potencjał innowacyjności i przedsiębiorczości u kobiet oraz ważną rolę, jaką mogą odgrywać w cyfrowej transformacji gospodarki; wzywa Komisję i państwa członkowskie do inwestowania w potencjał cyfrowy kobiet i dziewcząt oraz do wspierania i promowania w pełni kultury cyfrowej przedsiębiorczości kobiet oraz integracji i udziału kobiet w społeczeństwie informacyjnym;

14. podkreśla ogromne znaczenie przestrzeni publicznej, która pomaga w opracowywaniu projektów (zapewniając widoczność i pełniąc funkcję inkubatora przedsiębiorczości), jak również wsparcia finansowego i podatkowego, odpowiednich i aktualnych informacji, a także porad w zakresie zakładania działalności gospodarczej, zwłaszcza dla kobiet rozpoczynających działalność gospodarczą; podkreśla również wielkie znaczenie środków na rozwój przedsiębiorczości, większej obecności na forach społecznych, strategii politycznych, które wspierają godzenie życia rodzinnego z zawodowym, i popularyzację przez administrację publiczną znaczenia tej grupy dla społeczeństwa, zarówno dla kobiet rozpoczynających działalność gospodarczą, jak i dla tych, które mają za sobą długą karierę zawodową w tym względzie;

15. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie różnych sieci europejskich dla kobiet prowadzących działalność gospodarczą; apeluje do Komisji, by aktywniej informowała o osiągnięciach kobiet prowadzących działalność gospodarczą i jasno wyrażała uznanie dla potencjalnych wzorców za pomocą Europejskiej Nagrody Promocji Przedsiębiorczości i w Europejskim Konkursie na Innowację Społeczną;

16. uważa, że europejskie sieci kobiet prowadzących działalność gospodarczą powinny utworzyć sieć krajową i europejską ułatwiającą i pomagającą kobietom w wyszukiwaniu źródeł finansowania i zajmującą się doradztwem ułatwiającym dostęp do nich;

17. wzywa Komisję do podkreślania wagi korzystania z forów na planowanej europejskiej e-platformie dla przedsiębiorczości kobiet i do umieszczenia na niej stopniowego planu uzyskiwania dostępu do możliwości finansowania z funduszy europejskich, jednocześnie czyniąc e-platformę atrakcyjną dla potencjalnych inwestorów i służb administracji publicznej państw członkowskich, aby ograniczyć biurokrację dla kobiet prowadzących działalność gospodarczą poprzez objaśnienie procedur administracyjnych, mając na uwadze, że e-platforma dla przedsiębiorczości kobiet może stać się przyszłym narzędziem referencyjnym w sektorze;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

18. wzywa Komisję, by nie obciążając swego budżetu oraz działając w ramach istniejących już struktur, stworzyła – w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi oraz przedsiębiorstwami z sektora prywatnego – europejskie centrum biznesowe dla kobiet, które byłoby centralnym punktem służącym promowaniu inicjatyw Komisji dla kobiet prowadzących działalność gospodarczą, oferującym pomoc w zakresie zarządzania i pomoc techniczną, pomoc w zakresie tworzenia sieci i stymulowania sieci już istniejących, monitorowania inicjatyw biznesowych i programów finansowanych z budżetu UE oraz uwzględniania w nich aspektu płci;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ułatwiały kobietom prowadzącym działalność gospodarczą dostęp (m. in. poprzez bezpłatne szkolenia) do najważniejszych sieci naukowych, technicznych i skupiających przedsiębiorstwa, ponieważ dostęp do tych sieci jest niezbędny, by rozwijać pomysły biznesowe, znajdować potencjalnych klientów, dostawców i partnerów, rozumieć rynek i jego rozwój, możliwości i słabości oraz uzyskiwać informacje strategiczne, współpracę i wsparcie;

Dostęp do funduszy

20. wzywa rządy, administrację i organy państw członkowskich ds. równości (jeśli takie istnieją), by współpracowały z sektorem finansowym w zakresie wypełniania swego obowiązku zapewnienia równouprawnienia mężczyzn i kobiet w dostępie do kapitału dla osób samozatrudnionych i MŚP; zachęca je do zbadania możliwości wprowadzenia równouprawnienia płci do ich struktur sprawozdawczych dotyczących przyznawania pożyczek, do dostosowania profili ryzyka używanych wobec kobiet i mężczyzn oraz do produktów finansowych oraz ich reklamy;

21. wzywa państwa członkowskie do opracowania map pomocy na rzecz wsparcia przedsiębiorczości kobiet, w których określa się odnośne środki, oraz do wspierania przedsiębiorczości i konkurencyjności przedsiębiorstw, poczynwszy od kultury przedsiębiorczości po przyjmowanie nowych technologii lub finansowania działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej;

22. wzywa Komisję do skrupulatnego sprawdzania, czy przy przyznawaniu funduszy UE w związku z przedsiębiorczością uwzględniane są aspekty płci; sugeruje, by Komisja uwzględniła wprowadzenie parytetów płci w każdym ukierunkowanym wsparciu na rzecz grup niedostatecznie reprezentowanych i defaworyzowanych, aby zapewnić postępy w dążeniu do przedsiębiorczości parytetowej;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy przejrzystości finansowania działalności przedsiębiorstw poprzez tworzenie map pomocy, między innymi przez mikrofinansowanie z europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress, a także do rozważenia współpracy z sektorem prywatnym w zakresie inwestycji w sektor „kobiety”, takich jak rządowe gwarancje kredytowe;

24. podkreśla znaczenie wykorzystywania wszelkich możliwych źródeł finansowania, a zwłaszcza funduszy strukturalnych w następnym okresie programowania 2014–2020;

25. apeluje do państw członkowskich o promowanie środków i działań na rzecz zapewnienia pomocy i doradztwa kobietom, które decydują się zostać przedsiębiorcami, zachęcania do zakładania przedsiębiorstw przez kobiety, ułatwienia dostępu do finansowania i innych form wsparcia, a także w celu ograniczenia biurokracji i innych przeszkód dla nowych przedsiębiorstw prowadzonych przez kobiety;

26. wzywa Komisję do przeanalizowania i opracowania wniosków mających na celu zainteresowanie kobiet zakładaniem działalności gospodarczej; podkreśla, że kobiety posiadające niezbędny zmysł biznesowy powinny być informowane o programach wsparcia i możliwościach finansowania;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by rozpoczęły gromadzenie danych o dostępie przedsiębiorców do finansowania według kryterium płci w ścisłej współpracy z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn oraz do przeprowadzenia dalszych badań na temat istnienia w tym kontekście niezbitych dowodów na bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację kobiet, a jeśli istnieją, do zastanowienia się w jaki sposób należy zająć się czynnikami zewnętrznymi, które wpływają na ocenę przez inwestorów rentowności nowych przedsiębiorstw prowadzonych przez kobiety;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

28. wzywa Komisję do zajęcia się konkretnym wyzwaniem, przed którym stoją kobiety prowadzące działalność gospodarczą, przy okazji następnego przeglądu i aktualizacji Small Business Act, a także corocznych sprawozdań na temat SBA; uważa, że wyzwania te powinny zostać uwzględnione we wszystkich programach SBA, należy też opracować dodatkowy plan działania w zakresie pokonywania przeszkód napotykanym przez kobiety prowadzące działalność gospodarczą;

29. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzony przez Komisję przegląd stosowania dyrektywy 2004/113/WE i jej transpozycji do prawa krajowego przez państwa członkowskie, lecz ubolewa nad brakiem skupienia się na identyfikacji dyskryminacji pośredniej; zwraca się do Komisji o dokonanie dalszego przeglądu dyrektywy polegającego na rozważeniu efektywniejszych środków zwalczania tego rodzaju potencjalnej dyskryminacji;

30. uważa, że należy zapewnić kobietom prowadzącym działalność gospodarczą łatwiejszy dostęp do finansowania w zdominowanych przez mężczyzn sektorach innowacyjnych i sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi, ze szczególnym uwzględnieniem ICT, budownictwa i transportu; wzywa w związku z tym do zintensyfikowania kontroli pozwalających na zapobieżenie zjawisku wykorzystywania kobiet przez mężczyzn jako osób podstawionych w celu uzyskania preferencyjnego finansowania;

Edukacja i szkolenia w zakresie przedsiębiorczości

31. zachęca państwa członkowskie do uwzględnienia promocji kultury przedsiębiorczości w programach nauczania i szkoleń; podkreśla wagę formalnego i nieformalnego kształcenia na wszystkich poziomach, a także kształcenia ustawicznego, dla stymulacji przedsiębiorczości i rozwoju nowych przedsiębiorstw, w tym w zakresie ICT, zwłaszcza w dziedzinach wybieranych głównie przez dziewczęta, takich jak opieka zdrowotna i inne usługi; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by stwarzały zachęty umożliwiające zapewnienie bardziej zrównoważonej reprezentacji kobiet i mężczyzn w sektorze biznesu, a także do stymulowania tej reprezentacji poprzez uświadamianie kobietom w większym stopniu korzyści płynących ze szkoleń w dziedzinie biznesu;

32. wzywa szkoły i uniwersytety, by zachęcały dziewczęta i kobiety do wyboru przedmiotów prowadzących do kariery w dziedzinie nauki, finansów i w sektorach o dużym wzroście, takich jak technika, w tym technologia ekologiczna, otoczenie cyfrowe oraz informatyka;

33. wzywa państwa członkowskie do współpracy z sektorem publicznym, sektorem prywatnym, organizacjami pozarządowymi, uniwersytetami i szkołami w celu stworzenia dalszych programów przyuczania do zawodu oraz nieformalnych i pozaformalnych programów nauczania, również takich, w których uczniowie już od najmłodszych lat realizują projekty rozwoju w oparciu o rzeczywiste koncepcje biznesowe, oraz inkubatorów przedsiębiorczości, które służą kształtowaniu młodych przedsiębiorców, przy jednoczesnym nauczaniu rozumienia i wdrażania kultury praw pracowniczych;

34. wzywa Unię Europejską do inwestowania w programy, które umożliwiają kształcenie ustawiczne kobiet pracujących i kobiet prowadzących działalność gospodarczą, zapewniając im stałe podwyższanie kwalifikacji i wysokiej jakości rozwój zawodowy, ze szczególnym uwzględnieniem sektora handlowego;

35. podkreśla znaczenie ułatwiania dostępu kobiet prowadzących działalność gospodarczą (m.in. poprzez dotacje) do kursów szkoleniowych na temat podstawowego ustawodawstwa dotyczącego tworzenia i zarządzania przedsiębiorstwem, jak prawo dotyczące działalności gospodarczej, ochrony własności intelektualnej i ochrony danych, zasady opodatkowania, handel elektroniczny, dostępne dotacje publiczne itp.; a także do kursów szkoleniowych w zakresie nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych, korzystania z serwisów społecznościowych, handlu elektronicznego, tworzenia sieci kontaktów itp.;

36. z niepokojem zauważa, że kobiety mają tendencję do negatywnego postrzegania swoich umiejętności, prawdopodobnie na podstawie stereotypów zakorzenionych w społeczeństwie i wskazują częściej niż mężczyźni na swój brak umiejętności w zakresie przedsiębiorczości, brak pewności siebie, asertywności i gotowości podejmowania ryzyka przy tworzeniu przedsiębiorstwa, w związku z czym istnieje konieczność korzystania przez kobiety prowadzące działalność gospodarczą z programów motywacji i wsparcia psychologicznego, które wzmocniłyby ich wiarę w siebie;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Przedsiębiorczość społeczna

37. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia badań, które wyjaśniłyby większą aktywność kobiet w dziedzinie przedsiębiorczości społecznej oraz jej możliwy efekt mnożnikowy w odniesieniu do przedsiębiorczości tradycyjnej;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania rozwoju instrumentów finansowych, w związku z którymi wycenia się przedsiębiorstwa w zależności od ich wkładu w społeczeństwo i rozwijanie znaków zaufania dla przedsiębiorczości społecznej i związanej z ochroną środowiska; zaleca uwzględnienie wzmocnienia roli kobiet i równouprawnienia płci jako środków o oddziaływaniu społecznym, które z kolei zachęcałyby większą liczbę przedsiębiorców społecznych do postrzegania własnych przedsiębiorstw z perspektywy płci;

39. podkreśla, że alternatywne modele biznesowe, takie jak spółdzielnie i towarzystwa świadczeń wzajemnych, odgrywają ważną rolę w promowaniu równouprawnienia płci i postępach na drodze do zrównoważonego wzrostu i rozwoju, sprzyjającego integracji społecznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwiania i promowania tych alternatywnych modeli;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0008

Strategie nabywania umiejętności służące zwalczaniu bezrobocia ludzi młodych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie strategii nabywania umiejętności służących zwalczaniu bezrobocia ludzi młodych (2015/2088(INI))

(2018/C 011/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 165 i 166,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wspierania dostępu młodzieży do rynków pracy, poprawy statusu osób odbywających staże i praktyki zawodowe ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady w sprawie stworzenia gwarancji dla młodzieży,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie gwarancji dla młodzieży ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie sposobu, w jaki Unia Europejska może przyczynić się do zapewnienia warunków sprzyjających działalności przedsiębiorstw i ich powstawaniu w celu tworzenia miejsc pracy ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2014 r. w sprawie europejskiego semestru na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: realizacja priorytetów na rok 2014 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady dotyczące ram jakości staży ⁽⁶⁾, a także pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie E-010744/2015 z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego ram jakości staży,
- uwzględniając konkluzje Rady z kwietnia 2015 r. w sprawie zacieśniania międzysektorowej współpracy politycznej w celu skutecznego reagowania na wyzwania społeczno-ekonomiczne stojące przed młodzieżą ⁽⁷⁾,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając przyjętą przez Komitet do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ listę zagadnień w odniesieniu do wstępnego sprawozdania Unii Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając notatkę informacyjną Cedefop z czerwca 2013 r. zatytułowaną „Drogi naprawy: trzy scenariusze dotyczące umiejętności i rynku pracy do 2025 r.”,
- uwzględniając notatkę informacyjną Cedefop z marca 2014 r. zatytułowaną „Skill mismatch: more than meets the eye” [Niedopasowanie umiejętności: co się za tym kryje],

⁽¹⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. C 440 z 30.12.2015, s. 67.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0394.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0038.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 88 z 27.3.2014, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 172 z 27.5.2015, s. 3.

⁽⁸⁾ CRPD/C/EU/Q/1

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając badanie Cedefop z listopada 2014 r. zatytułowane „The validation challenge: how close is Europe to recognising all learning?” [Walidacja jako wyzwanie: ile brakuje Europie do uznawania wszystkich kwalifikacji?],
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: inwestycje na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (COM(2014)0473),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010-2020: Odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier” (COM(2010)0636),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z kwietnia 2015 r. zatytułowane „Piloting Youth Guarantee partnerships on the ground – A summary report of key achievements and lessons from the European Parliament Preparatory Action on the Youth Guarantee” [Pilotowanie partnerstw gwarancji dla młodzieży w terenie – sprawozdanie podsumowujące główne osiągnięcia i doświadczenia działania przygotowawczego Parlamentu Europejskiego dotyczącego gwarancji dla młodzieży],
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofoundu z 2015 r. zatytułowane „Youth entrepreneurship in Europe: values, attitudes, policies” [Przedsiębiorczość młodzieży w Europie: wartości, postawy, strategię],
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006, w szczególności jego rozdział IV pt. „Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Kultury i Edukacji (A8-0366/2015),
- A. mając na uwadze, że obecnie w Unii Europejskiej bezrobocie dotyka 4,5 miliona młodych ludzi w wieku od 15 do 24 lat, a ponad 7 milionów młodych Europejczyków nie ma zatrudnienia, nie studiuje ani się nie szkoli;
- B. mając na uwadze, że stopa bezrobocia w Unii wynosiła pod koniec 2014 r. 9,9 %, a stopa bezrobocia młodzieży była ponad dwukrotnie większa i wynosiła 21,4 %;
- C. mając na uwadze, że młodzi ludzie szczególnie ucierpieli na skutek kryzysu;
- D. mając na uwadze, że brak właściwych kwalifikacji do objęcia dostępnych stanowisk pracy oraz niedostosowanie systemu edukacji i szkoleń to istotne przyczyny bezrobocia młodzieży; mając na uwadze, że mimo lepszego wykształcenia i większych umiejętności niż poprzednie pokolenia młodzi ludzie nadal napotykać znaczące przeszkody strukturalne na drodze ku znalezieniu dobrej jakości zatrudnienia respektującego standardy UE i standardy krajowe; mając na uwadze, że bez stworzenia w Europie wydajnych i stabilnych miejsc pracy wysokiej jakości nie uda się rozwiązać problemu bezrobocia młodzieży;
- E. mając na uwadze, że opóźnienie w dostępie do rynku pracy i długie okresy bezrobocia mają negatywne skutki dla perspektyw kariery, wynagrodzenia, zdrowia i mobilności społecznej;
- F. mając na uwadze, że młodzi ludzie są atutem dla gospodarki europejskiej i muszą zainwestować w siebie, by zaoferować kompetencje poszukiwane na rynku pracy, co wymaga przewidywania przyszłych potrzeb;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- G. mając na uwadze, że młodzi ludzie należą do trzech dużych grup: studentów, pracowników i bezrobotnych, a podejście polityczne do każdej z tych grup musi być odmienne, by zagwarantować im integrację na rynku pracy, co oznacza, że młodzi studenci muszą mieć kompetencje niezbędne na rynku pracy, młodzi pracownicy muszą przez cały czas trwania kariery odnawiać swoje kompetencje i wykształcenie, a w przypadku młodych bezrobotnych należy odróżnić osoby aktywnie poszukujące pracy od osób należących do grupy NEET – niekształących się, niepracujących ani nieszkolących się;
- H. mając na uwadze, że należy podjąć wszelkie możliwe wysiłki, aby systemy edukacji odpowiednio przygotowywały uczniów i studentów do życia zawodowego oraz aby zapewnić bliską współpracę między przedstawicielami sektora edukacji, pomocy społecznej, tam gdzie to konieczne, i pracodawcami oraz osobami uczącymi się;
- I. mając na uwadze, że planowanie szkoleń i kształcenia jest dużo lepsze, kiedy w procesy decyzyjne angażowane są organizacje studenckie i młodzieżowe, a także kiedy odpowiada ono lepiej potrzebom społeczeństwa, rynku pracy i wymaganych umiejętności;
- J. mając na uwadze, że osoby nieuprzywilejowane, dyskryminowane i najsłabsze mogą często nie mieć możliwości rozwoju swych talentów, zdolności i umiejętności, jeżeli wymiar społeczny nie jest uwzględniany w strategiach polityki edukacyjnej, społecznej i polityki zatrudnienia; mając na uwadze, że należy przeznaczyć na sektor edukacji wystarczające środki finansowe;
- K. mając na uwadze, że prowadzenie skutecznej polityki edukacyjnej, szkoleniowej i w zakresie umiejętności przy wsparciu ze strony pracodawców, agencji pośrednictwa pracy i innych interesariuszy może pomóc zredukować bezrobocie wśród młodzieży;
- L. mając na uwadze, że konieczne jest odpowiednie przeszkolenie osób odpowiedzialnych za rekrutację, kierowników działów kadr, służb zatrudnienia, pracodawców i pracowników edukacji;
- M. mając na uwadze, że kryzys finansowy z 2008 r. spowodował dodatkowe problemy w dostępie młodych ludzi do rynku pracy, gdyż bezrobocie ludzi młodych w większym stopniu zależy od koniunktury gospodarczej niż bezrobocie ogólne, ponieważ są oni zazwyczaj mniej doświadczeni;
- N. mając na uwadze, że MŚP są w UE jednym z najważniejszych źródeł nowego zatrudnienia, zapewniają dużo ponad 80 % wszystkich miejsc pracy i są liderami w wielu zielonych sektorach, lecz mogą borykać się ze szczególnymi trudnościami w przewidywaniu niezbędnych umiejętności i wykorzystywaniu potencjału w zakresie tworzenia miejsc pracy;
- O. mając na uwadze, że przedsiębiorczość ludzi młodych może przyczynić się do zmniejszenia bezrobocia młodzieży, a za pośrednictwem kształcenia i szkolenia może zwiększyć ich zdolność do zatrudnienia;
- P. mając na uwadze, że systemy staży i przyuczania do zawodu przynoszą różne efekty w Unii w zależności od ich charakterystyki;
- Q. mając na uwadze, że skutecznie realizowana gwarancja dla młodzieży to kompleksowe podejście do pomagania młodym ludziom w pomyślnym wchodzeniu na rynek pracy lub podejmowaniu kształcenia wysokiej jakości, o czym świadczą sukcesy działania przygotowawczego Parlamentu Europejskiego dotyczącego gwarancji dla młodzieży;
- R. mając na uwadze, że – aby gwarancja dla młodzieży okazała się skuteczna – należy poddać ocenie faktyczne potrzeby młodych ludzi w zakresie zatrudnienia i konkretne sektory, które będą oferować w przyszłości szanse na pracę, takie jak gospodarka społeczna i zielona gospodarka, a działaniom tym musi towarzyszyć stałe i dokładne monitorowanie nie tylko odnośnych projektów, ale i agencji, które je realizują, a także regularne sporządzanie sprawozdań z postępów tego instrumentu w walce z bezrobociem młodzieży;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- S. mając na uwadze, że Inicjatywa na rzecz zatrudnienia ludzi młodych jest niezwykle ważnym narzędziem dostarczania ukierunkowanego wsparcia młodzieży NEET;

Współpraca, udział, partnerstwa

1. stwierdza, że rozwój indywidualnych umiejętności i upowszechnianie wiedzy oraz umiejętności to jeden z najważniejszych elementów zintegrowanej polityki zatrudnienia i polityki społecznej, który może pozwolić na utrzymanie wzrostu w dłuższej perspektywie, sprzyjać konkurencyjności Europy, zwalczać bezrobocie i tworzyć bardziej sprzyjające integracji społeczeństwo europejskie jeśli polityka w zakresie doskonalenia umiejętności uwzględni rozległe potrzeby i zdolności bezrobotnej młodzieży; przypomina, że doskonalenie umiejętności nie przyniesie efektów, jeżeli nie będzie mu równocześnie towarzyszyło tworzenie miejsc pracy i odpowiednie zabezpieczenie społeczne;
2. podkreśla, że „pobudzenie zatrudnienia, wzrostu i inwestycji” jest głównym priorytetem Komisji oraz że w swoim programie prac na 2015 rok Komisja zobowiązała się do podjęcia praktycznych inicjatyw w celu promowania integracji i szans zatrudnienia na rynku pracy, w szczególności środków wspierających państwa członkowskie we wprowadzaniu młodych ludzi w życie zawodowe; przypomina, że Parlament Europejski regularnie proponuje różne rozwiązania, podkreślając, że zatrudnienie, kształcenie i szkolenie młodzieży powinny należeć do najważniejszych priorytetów politycznych UE;
3. przypomina, że zaangażowanie młodych ludzi, właściwych zainteresowanych stron, organizacji i partnerów społecznych w rozwój, wdrażanie, monitorowanie i ocenę odpowiednich inicjatyw mających na celu wspieranie zatrudnienia młodzieży na szczeblu UE, krajowym i lokalnym ma ogromne znaczenie;
4. podkreśla, że w Europie jest z jednej strony 24 mln bezrobotnych, w tym 7,5 mln młodzieży, która nie pracuje, nie kształci się i nie szkoli (NEET), a z drugiej 2 mln nieobsadzonych miejsc pracy w UE; stwierdza, że wśród młodzieży bezrobotnej jest wiele osób o zbyt wysokich kwalifikacjach, których umiejętności nie pokrywają się z zapotrzebowaniem na rynku pracy; podkreśla zatem konieczność budowania partnerstw między lokalnymi władzami, sektorem oświaty i służbami zatrudnienia – głównego nurtu i specjalistycznymi – oraz partnerami społecznymi i przedsiębiorcami, aby wspierać tworzenie, wdrażanie i monitorowanie krótko- i średnioterminowych zrównoważonych strategii zatrudnienia i planów działania wysokiej jakości i sprzyjających włączeniu; apeluje o bliższą i ustrukturyzowaną współpracę i współdziałanie między szkołami powszechnymi i szkolnictwem zawodowym, administracją publiczną, przedsiębiorstwami i społeczeństwem obywatelskim, a zwłaszcza organizacjami studenckimi i młodzieżowymi, w celu lepszego dopasowywania umiejętności do potrzeb rynku pracy, w tym przez oferowanie opcji drugiej szansy, aby maksymalnie zwiększyć jakość edukacji i szkoleń; podkreśla, że ta lepsza współpraca ma też ogromne znaczenie dla skutecznej realizacji gwarancji dla młodzieży;
5. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowane przez Komisję narzędzia służące do rozwoju umiejętności i przewidywania potrzebnych umiejętności; podkreśla, że w dziedzinie rozwoju umiejętności powinno się pobudzać rozwijanie umiejętności w zakresie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki, które są w gospodarce bardzo przydatne; podkreśla jednak, że potrzebne są bardziej ambitne działania i inwestycje; uważa, że aby prognozować, jakie umiejętności będą potrzebne w przyszłości, wszystkie zainteresowane strony na rynku muszą być aktywnie zaangażowane na wszystkich szczeblach;
6. wzywa państwa członkowskie, rządy regionalne i organy lokalne do przyjęcia i realizacji – wspólnie z partnerami społecznymi i organizatorami szkoleń – strategii rozwoju i prognozowania umiejętności w celu poprawy umiejętności ogólnych, sektorowych i charakterystycznych dla danego zawodu; ponadto podkreśla znaczenie partnerstwa i zaufania między instytucjami oświatowymi, przedsiębiorstwami, partnerami społecznymi i władzami;
7. podkreśla rolę instytucji szkolnictwa wyższego w rozwijaniu umiejętności i kompetencji absolwentów, niezbędnych do sprawnego funkcjonowania na rynku pracy;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

8. podkreśla kluczową rolę kompetentnych i udzielających wsparcia nauczycieli i szkoleniowców w ograniczaniu przedwczesnego porzucania nauki, w szczególności na słabo rozwiniętych obszarach, i w poprawie szans ludzi młodych na zatrudnienie; podkreśla, że nauczyciele muszą być w większym stopniu wspierani przez szkoły, placówki szkoleniowe, społeczności lokalne i politykę w dziedzinie edukacji, np. przez skuteczniejsze i bardziej aktualne szkolenia pozwalające na zdobycie nowych umiejętności, takich jak przedsiębiorczość czy kompetencje ICT, przez promowanie partnerskiego uczenia się oraz wymianę najlepszych praktyk, ułatwienie dostępu do oferty szkoleniowej i poprawę systemów ustawicznego kształcenia i szkolenia zawodowego; w związku z tym podkreśla znaczenie inwestowania w rozwój programów uczenia się przez całe życie skierowanych do nauczycieli; zdecydowanie sprzeciwia się cięciom budżetowym w dziedzinie kształcenia, w szczególności w połączeniu z redukcją dotacji i stypendiów oraz podnoszeniem czesnego;
9. zachęca do sięgania po nowe metody nauczania i szkolenia opracowywane przez nauczycieli w związku z określonymi potrzebami klasy;
10. podkreśla, że placówki edukacyjne i szkoleniowe oraz przedsiębiorstwa muszą współpracować w opracowywaniu świadectw i certyfikatów wiernie oddających prawdziwe kompetencje nabyte przez absolwentów w ciągu całego życia;
11. podkreśla znaczenie włączenia młodych, innowacyjnych pracodawców w stały dialog między szkołami a pracodawcami, w dążeniu do skuteczniejszego dostosowywania kształcenia i szkolenia zawodowego do wymagań rynku pracy, oraz z zadowoleniem przyjmuje programy mentorskie i podkreśla ich znaczenie dla przyszłego powodzenia młodych ludzi na rynku pracy;
12. podkreśla wagę zdolności administracyjnych i funkcjonujących agencji pośrednictwa pracy; apeluje o wzmocnienie zasady partnerstwa między organami publicznymi i społeczeństwem obywatelskim oraz zapewnienie odpowiednich szkoleń władzom lokalnym i regionalnym, a także innym właściwym zainteresowanym podmiotom, aby skuteczniej i w sposób strategiczny korzystały z funduszy europejskich; apeluje również do rządów, by odważyły się mieć większe ambicje polityczne i lepiej przewidywały potrzeby młodych ludzi, przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego, a także placówek oświatowych i szkoleniowych, szybciej wdrażając programy na rzecz zatrudnienia i monitorując dokonane postępy;
13. podkreśla znaczenie ścisłej współpracy międzysektorowej, szczególnie między służbami zatrudnienia a sektorem oświaty;
14. przypomina, że strategie polityczne powinny koncentrować się na pomocy młodzieży NEET, w tym osobom, które straciły motywację, w powrocie do nauki lub wejściu na rynek pracy;
15. zauważa, że jeżeli fundusze europejskie będą wykorzystywane w sposób bardziej wydajny i strategiczny, mogą stanowić nadzwyczajne narzędzie sprzyjające wzrostowi i rozwojowi uniwersytetów i przedsiębiorstw; apeluje o wykorzystywanie większych zasobów finansowych do upowszechniania informacji o europejskich instrumentach finansowych oraz do szerzenia na uniwersytetach i w przedsiębiorstwach wiedzy i umiejętności niezbędnych do poszukiwania funduszy, do nauki i zarządzania projektami z zakresu finansowania;
16. podkreśla, że w celu zagwarantowania prawidłowego wykorzystywania funduszy UE i zrozumienia sposobu ich wykorzystania kluczowe znaczenie ma wprowadzenie systemu nadzoru i monitorowania;
17. apeluje o przyznawanie nagrody UE za najlepszy projekt służący zwalczaniu bezrobocia młodzieży, która mogłaby być powiązana z ogólnoeuropejskim konkursem o europejską nagrodę młodzieży i z europejską nagrodą promującą zatrudnienie młodzieży w gospodarce społecznej; wzywa Komisję do eksponowania takich inicjatyw, aby popularyzować wiedzę na ich temat i być bliżej potrzeb obywateli; podkreśla jednak potrzebę odpowiedzialności budżetowej i wzywa w związku z tym do finansowania takich inicjatyw w ramach istniejącego budżetu;
18. apeluje o przyszłościową i ukierunkowaną na wyniki europejską strategię na rzecz umiejętności, mającą na celu określenie wytycznych dla krajowych strategii na rzecz umiejętności oraz zintegrowanie ich w ramach krajowych planów zwiększania zatrudnienia, przy jednoczesnym zapewnieniu kompleksowych ram na potrzeby sektorowych planów działania proponowanych w pakiecie dotyczącym zatrudnienia;
19. wzywa państwa członkowskie, aby jak najszybciej przystąpiły do realizacji zawartych w europejskim semestrze zaleceń dla poszczególnych krajów dotyczących edukacji oraz rynku pracy i innych zaleceń Komisji;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

MŚP i przedsiębiorczość

20. podkreśla kluczową rolę przedsiębiorstw, w tym MŚP, podmiotów gospodarki społecznej i solidarnej oraz mikroprzedsiębiorstw, w zdobywaniu umiejętności potrzebnych w życiu zawodowym i tworzeniu miejsc pracy dla młodych ludzi; podkreśla konieczność zapewnienia młodym ludziom edukacji rozwijającej jak najszerszej rozumianą przedsiębiorczość; zachęca do włączenia do programów nauczania rozwijania w bezpiecznym otoczeniu umiejętności zawodowych wymaganych w momencie zakładania przedsiębiorstwa i zarządzania nim, a także wspierania przekrojowych kompetencji, umiejętności i wiedzy w zakresie przedsiębiorczości, które są efektywnie przekazywane na podstawie praktycznych doświadczeń wziętych z życia; proponuje, by nauczać przedsiębiorczości w ramach różnych przedmiotów lub jako osobnego przedmiotu; podkreśla potrzebę dostępu do wysokiej jakości staży i szkolenia zawodowego na etapie studiów wyższych i po jego zakończeniu; podkreśla, że zdobywanie umiejętności demokratycznych i zespołowych, uczenie się podejmowania odpowiedzialności, analizowanie sytuacji są elementami uczenia się przez całe życie, które wspierają aktywne obywatelstwo; zwraca uwagę na możliwości i zalety włączania dużej liczby osób (młodzi przedsiębiorcy, którzy odnieśli sukces, organizacje pozarządowe promujące przedsiębiorczość) w oferowanie nauczania o przedsiębiorczości;

21. przypomina, że wspieranie przedsiębiorczości, zrozumienie ekonomii oraz wzmocnienie odpowiedzialności osobistej i własnej inicjatywy to ważne elementy w promowaniu aktywnego podejścia obywateli do własnej kariery; uważa, że promowanie przedsiębiorczości jest obowiązkiem instytucji publicznych, sektora edukacji, przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego; przypomina o konieczności rozwijania mobilności wewnątrz przedsiębiorstwa; przypomina o roli instytucji finansowych w rozpoczynaniu działalności gospodarczej i dostępie do finansowania i apeluje o inwestycje, rozwój umiejętności i prognozowania w nowo powstających sektorach i sektorach o dużym potencjale rozwoju, takich jak czyste technologie i zielone miejsca pracy, ponieważ oferują one duży potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości;

22. podkreśla, że umiejętności biznesowych można nabywać również w ramach programów rozwoju umiejętności organizowanych poza systemem kształcenia ogólnego i że programy te mogą obejmować coaching oraz opiekę pedagogiczną doświadczonych trenerów, przedsiębiorców i ekspertów w dziedzinie biznesu, ułatwiając potencjalnym przedsiębiorcom nie tylko uzyskanie cennej wiedzy fachowej, porad i informacji zwrotnych z dziedziny biznesu, ale umożliwiając im też tworzenie przydatnych sieci kontaktów w środowisku istniejących przedsiębiorstw i przedsiębiorców, co inaczej zajęłoby bardzo dużo czasu;

23. podkreśla konieczność usunięcia obowiązujących wymogów administracyjnych i finansowych utrudniających założenie przedsiębiorstwa i zarządzanie nim, przez uproszczenie procedur, ułatwienie przedsiębiorstwom typu start-up dostępu do kredytów, kapitału wysokiego ryzyka i mikrofinansowania, zagwarantowanie dostępu do szybkiego internetu, zaoferowanie skrojonego na miarę doradztwa i wprowadzenie zachęt dla przedsiębiorców zatrudniających w miarę możliwości młodych bezrobotnych; podkreśla rolę mikrofinansowania i programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych (EaSI), a także planu inwestycyjnego dla Europy, w realizacji tych celów; podkreśla potrzebę utworzenia punktów kompleksowej obsługi zajmujących się wszystkimi stosownymi procedurami administracyjnymi dotyczącymi zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej; przypomina, że wszystkie wymogi administracyjne powinny uwzględniać poszanowanie praw pracowniczych;

24. zachęca państwa członkowskie do udziału w programie ERASMUS dla młodych przedsiębiorców i do propagowania go wśród młodych ludzi chcących spróbować swoich sił w tworzeniu przedsiębiorstwa, by mogli zdobyć doświadczenie za granicą i nabyć nowe kompetencje, które pomogą im w przeprowadzeniu z powodzeniem ich przedsięwzięcia biznesowego;

25. przypomina, że branże twórcze są jednymi z najbardziej przedsiębiorczych i najszybciej rozwijających się sektorów oraz że twórcze kształcenie rozwija uniwersalne umiejętności, takie jak twórcze myślenie, rozwiązywanie problemów, praca zespołowa i zaradność; uznaje branżę artystyczną i branżę mediów za szczególnie atrakcyjne dla młodych ludzi;

26. przypomina o bogactwie zawodów związanych z tradycyjną wiedzą fachową, których wykonywanie często nie może być zlecane gdzie indziej i które ponadto pomagają pobudzić lokalne gospodarki i mają znaczenie kulturowe; zachęca zatem państwa członkowskie do dopilnowania, aby rzemiosła i zawody obejmujące elementy tradycji i kultury były zachowywane i skutecznie przekazywane młodszemu pokoleniu dzięki realizacji specjalnych programów;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

27. apeluje o stworzenie sprzyjających warunków dla gospodarki społecznej, aby połączyć tworzenie miejsc pracy dla młodych ludzi z rozwojem kapitału społecznego; wzywa do lepszego włączenia przedsiębiorstw gospodarki społecznej i solidarnej do krajowych i europejskich planów działania na rzecz zwiększania zatrudnienia, rozwoju umiejętności i integracji społecznej w celu uwolnienia i wykorzystania ich potencjału tworzenia miejsc pracy oraz ich wkładu w osiągnięcie głównych celów strategii „Europa 2020”;

28. przypomina, że pracodawcy i przedsiębiorcy odgrywają ważną rolę w szkoleniu w miejscu pracy oraz przyuczaniu do zawodu i że należy takie działania lepiej wspierać i rozwijać;

29. zwraca uwagę, że polityka wspierania przedsiębiorczości wśród młodych ludzi wymaga średnio- i długoterminowego planowania, oraz podkreśla, że polityka wspierania przedsiębiorczości powinna uwzględniać różnorodność potrzeb w poszczególnych państwach członkowskich;

30. wzywa do skutecznego wsparcia odpowiedzialnych społecznie, ekologicznych i zrównoważonych projektów z zakresu przedsiębiorczości, a także promowania zrównoważonych alternatywnych modeli, takich jak spółdzielnie, których podstawą jest demokratyczne podejmowanie decyzji i które starają się wywierać wpływ na społeczności lokalne;

Umiejętności służące zwiększeniu szans na zatrudnienie

31. podkreśla pilną potrzebę podnoszenia kwalifikacji i motywacji doradców w publicznych agencjach pośrednictwa pracy, aby potrafili aktywnie odpowiadać na potrzeby młodych ludzi poszukujących pracy, pomagać im w zdobywaniu dodatkowych kwalifikacji i ustalaniu, jakie umiejętności są potrzebne do wejścia na rynek pracy;

32. przypomina, że dobrej jakości, indywidualnie dostosowane porady i wsparcie edukacyjne na wszystkich szczeblach kształcenia i szkolenia są niezbędne i mogą obniżyć ryzyko przedwczesnego porzucania nauki, a także pomóc przezwyciężyć trudności absolwentów w dostaniu się na rynek pracy; podkreśla, że doradztwo zawodowe powinno być na stałe wpisane w programy nauczania oraz propagowane przy współpracy z podmiotami gospodarczymi i agencjami pośrednictwa pracy; podkreśla fundamentalne znaczenie nauki języków i zdobywania umiejętności cyfrowych;

33. zwraca uwagę na niedostateczną jakość doradztwa zawodowego w państwach członkowskich, podkreśla konieczność podnoszenia jakości doradztwa zawodowego w szkołach i kształcenia ustawicznego doradców zawodowych, aby byli w stanie profesjonalnie pomóc uczniom i studentom w wyborze drogi kariery;

34. wzywa państwa członkowskie do zbadania najlepszych praktyk w systemie szkolnych poradni zawodowych, w ramach których uczniowie są obserwowani od najwcześniejszych lat szkolnych do pierwszych kroków na rynku pracy;

35. podkreśla znaczenie regularnego monitorowania przyszłego zapotrzebowania na umiejętności i zachęca zatem państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony do wymiany dobrych praktyk w tej kwestii oraz dalszego rozwijania narzędzi monitorowania i prognozowania;

36. z zadowoleniem przyjmuje przekształcenie istniejącej strony internetowej unijnej panoramy umiejętności, która zapewnia bardziej kompleksowy i przyjazny użytkownikowi dostęp do informacji i wiedzy na temat zapotrzebowania na umiejętności w zawodach i sektorach w UE oraz która pomaga decydentom, ekspertom, agencjom zatrudnienia, doradcom zawodowym i osobom indywidualnym podejmować lepsze decyzje w sposób bardziej świadomy;

37. wzywa państwa członkowskie do wymiany dobrych praktyk w dziedzinie szkolenia zawodowego i rozwoju szkolenia przez umiejętności, aby móc poprawić dostęp młodych ludzi do rynku pracy, oraz do rewizji programów szkoleń przewidując potrzeby rynku w razie potrzeby; podkreśla znaczenie umiejętności praktycznych, przedsiębiorczości, kodowania i e-umiejętności jako niezbędnych dla rozwoju zawodowego w XXI wieku; podkreśla znaczenie realizacji planu działania na rzecz przedsiębiorczości do 2020 r. i europejskiej strategii w zakresie e-umiejętności; przypomina, że poradnictwo dotyczące rozwoju kariery zawodowej przez całe życie powinno być dostępne w ciągu całego życia zawodowego w celu utrzymania i rozwijania umiejętności i wiedzy;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

38. zachęca państwa członkowskie do propagowania i wspierania możliwości mobilności zawodowej wśród ludzi młodych przyuczających się do zawodu, aby umożliwić im rozwijanie kompetencji przez kontakt z innymi systemami szkoleń i innymi rodzajami przedsiębiorstw, a także aby dać im okazję do posługiwania się językiem obcym, co pomoże im w trwałej integracji na rynku pracy;
39. podkreśla znaczenie rozwijania tzw. umiejętności miękkich, pozwalających na efektywne poruszanie się na rynku pracy i rozwój kariery zawodowej, które powinny stanowić uzupełnienie wiedzy i zdobytego doświadczenia;
40. podkreśla pilną potrzebę potwierdzania wykształcenia nieformalnego i pozaformalnego, które obejmuje wolontariat i jest dla młodych ludzi bezcennym źródłem umiejętności potrzebnych w życiu zawodowym;
41. przypomina, że kształcenie pozaformalne i nieformalne jest kluczowe dla rozwoju umiejętności miękkich, takich jak umiejętności komunikacyjne i decyzyjne; wzywa zatem do inwestowania w integracyjne możliwości, jakie zapewnia kształcenie pozaformalne i nieformalne oraz uznawania wpływu i wartości doświadczenia, umiejętności i kompetencji zdobytych w taki sposób;
42. podkreśla, że należy stworzyć system szkoleń i studiów oferujący innowacyjne, lecz dostępne podejścia, skupiający się na rozwoju podstawowych umiejętności oraz kompetencji intelektualnych i technicznych;
43. podkreśla znaczenie dalszego rozwoju instrumentu EURES, zwłaszcza na obszarach przygranicznych, dla zachęcania młodych ludzi do sięgania po oferty zatrudnienia, staży lub przyuczania do zawodu za granicą oraz dla wspierania ich w działaniach z zakresu mobilności przez udzielanie im pomocy i porad dotyczących niezbędnych formalności;
44. przypomina, że strategie polityczne dotyczące kształcenia i umiejętności nie powinny być ukierunkowane wyłącznie na zaspokojenie potrzeb rynku pracy, ale również na wyposażenie jednostek w niezbędne umiejętności przekrojowe, które umożliwią im rozwój jako aktywnym i odpowiedzialnym obywatelom; apeluje do Komisji oraz państw członkowskich o uznanie faktu, że kształcenie i szkolenie same w sobie stanowią prawo podstawowe oraz istotną wartość;
45. podkreśla znaczenie całościowego kształcenia, np. w postaci kształcenia obywatelskiego, które powinno być nieodłącznym elementem kształcenia we wszystkich dyscyplinach i jest niezbędne do przygotowania młodych ludzi do przejścia do życia zawodowego;
46. podkreśla znaczenie rozwijania u uczniów umiejętności uczenia się oraz potrzebę zapewnienia im efektywnych strategii uczenia się; zwraca uwagę na fakt, że umiejętność uczenia się ułatwi zdobywanie wiedzy, umiejętności, postaw i zdolności, które umożliwiają jednostkom określanie, planowanie i osiągnięcie ich własnych celów w zakresie uczenia się oraz stawianie się samodzielnymi uczniami potrafiącymi radzić sobie z intensywnymi zmianami na rynku pracy;
47. podkreśla, że uprawianie sportu dostarcza uczestnikom możliwości nabycia wielu umiejętności przekrojowych, które zwiększają ich szanse na zatrudnienie oraz pomagają im osiągnąć sukces jako przywódców i osiągnąć zamierzone cele; ponadto podkreśla związki między sportem, szansą na zatrudnienie, edukacją i szkoleniem.
48. wyraża zaniepokojenie spadkiem wyników odnotowanym w ostatnim badaniu PISA (międzynarodowy program monitorowania wyników nauczania) w niektórych państwach członkowskich Unii Europejskiej; zachęca państwa członkowskie do zdecydowanie priorytetowego traktowania edukacji, by udało się osiągnąć cele strategii „Europa 2020”;
49. podkreśla, że szkolenia w miejscu pracy i wysokiej jakości kształtujące przyuczanie do zawodu, wzmocnione o partnerstwo między szkołami, placówkami szkoleniowymi i przedsiębiorstwami, to metody służące poprawie dostępu młodzi do rynku pracy, a lepsze wykorzystanie tych możliwości, dzięki poprawie orientacji zawodowej, może zwiększyć liczbę potencjalnych kandydatów na nieobsadzone stanowiska, a także sprawić, że będą oni lepiej przygotowani do podjęcia zatrudnienia; odnotowuje pomyślną realizację tych polityk w niektórych państwach członkowskich; sugeruje, że wymiana sprawdzonych wzorców w tej dziedzinie przyczyniłaby się do zmniejszenia bezrobocia osób młodych; podkreśla, że praktykanci w mniej uprzywilejowanej sytuacji wymagają szczególnego wsparcia, na przykład w formie korepetycji i kursów wyrównawczych i wsparcia dla przedsiębiorstw w radzeniu sobie z zadaniami administracyjnymi i organizacyjnymi;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

50. podkreśla wartość wysokiej jakości przyuczania do zawodu we wszystkich sektorach zatrudnienia oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania kobiet do podejmowania praktyk i pracy w tradycyjnie zdominowanych przez mężczyzn branżach;

51. podkreśla, że płynne wejście na rynek pracy po ukończeniu edukacji powinno być wspierane przez łączenie teorii z praktycznymi szkoleniami i uwzględnianie umiejętności niezbędnych do zatrudnienia w programach nauczania, umożliwianie podjęcia wysokiej jakości staży, o czym mowa w Europejskiej karcie jakości staży i praktyk, a także przez uznawanie kwalifikacji zdobytych w trakcie formalnego i pozaformalnego kształcenia lub podczas pracy wolontariackiej; podkreśla, że wysokiej jakości staże/praktyki powinny zawsze mieć wyraźny skutek edukacyjny, a stażyści nie powinni być wykorzystywani;

52. przypomina, że dostosowane do zapotrzebowania wysokiej jakości staże i przyuczanie do zawodu powinny prowadzić do zatrudnienia, a praktyki powinny służyć przygotowaniu do podjęcia zatrudnienia i potępia wszelkie nadużycia, w tym fałszywe praktyki, które podważają nabywanie przez pracownika uprawnień w zakresie zabezpieczenia społecznego; podkreśla, że praktyki powinny prowadzić do poprawy umiejętności i zwiększenia szans na zatrudnienie; wzywa państwa członkowskie do podjęcia środków zniechęcających, które będą zapobiegać niewłaściwemu wykorzystywaniu statusu praktykantów oraz do nasilenia kampanii informacyjnych o prawach praktykantów;

53. z zadowoleniem przyjmuje ramy jakości staży i europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego; podkreśla znaczenie, jakie ma dla Komisji ściśle monitorowanie ich wdrożenia w państwach członkowskich; wzywa sojusz na rzecz przygotowania zawodowego do wspierania dostępu młodych ludzi do przyuczania do zawodu przez wezwanie do usunięcia barier takich jak czesne dla praktykantów;

54. przypomina, w odniesieniu do kompetencji państw członkowskich w tej dziedzinie, że dualny system kształcenia, a także nabywanie umiejętności praktycznych, społecznych i w zakresie komunikacji ma ogromne znaczenie; podkreśla, że umiejętności społeczne i komunikacyjne mogą pomóc młodym ludziom w nabywaniu zaufania i ułatwić im wejście na rynek pracy; podkreśla, że dualny model musi być ukierunkowany na kontekst społeczny, gospodarczy i kulturowy każdego kraju i nie powinien być postrzegany jako jedyna prawidłowa forma systemu kształcenia i szkolenia zawodowego; apeluje zatem o uznanie i wzmocnienie dualnego uczenia się na wszystkich szczeblach;

55. wzywa do ściślejszej współpracy pomiędzy placówkami oświatowymi – zarówno na poziomie zawodowym, jak i wyższym – oraz przedsiębiorcami w opracowywaniu programów nauczania dostosowanych do potrzeb rynku pracy;

56. zwraca uwagę na zalety elastycznego i ukierunkowanego na studenta podejścia do kształcenia, które umożliwia zmianę i dostosowanie programu studiów w zależności od potrzeb studenta i nie stygmatyzuje go z powodu początkowej decyzji;

57. przestrzega państwa członkowskie przed rozdrobnieniem typów umów oferowanych młodym ludziom; wzywa do przeprowadzenia pogłębionej refleksji na ten temat, służącej zwiększeniu skuteczności takich środków;

58. wzywa państwa członkowskie do zwiększania atrakcyjności programów i studiów w zakresie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki, aby rozwiązać istniejący problem niedoboru w tej dziedzinie; podkreśla jednak, że nauki humanistyczne oraz ogólna wiedza humanistyczna są niezbędne do efektywnego korzystania z możliwości oferowanych w ramach dyscyplin takich jak nauki ścisłe, technologia, inżynieria i matematyka, dlatego powinny być skutecznie wspierane w swoich instytucjach oraz odgrywać ważną rolę podczas opracowywania instytucjonalnych programów nauczania; wzywa państwa członkowskie do promowania podejścia międzysektorowego między różnymi obszarami w instytucjach kształcenia, na przykład wspólnych programów obejmujących elementy sztuki, nauk ścisłych, ICT, inżynierii, biznesu oraz innych odpowiednich dziedzin;

59. zachęca państwa członkowskie do pilnego wprowadzenia nowych technologii do procesu nauczania, do intensyfikacji i udoskonalenia szkoleń w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych i umiejętności cyfrowych na wszystkich szczeblach i we wszystkich rodzajach nauczania i szkolenia, w tym dla kadry nauczycielskiej, aby zapewniać bardziej dostosowane do realiów cyfrowych stopnie i programy nauczania oraz aby motywować młodych ludzi do studiowania ICT i wybierania powiązanych karier; podkreśla, że należy stworzyć lepszą bazę technologiczną w szkołach i na uniwersytetach oraz zapewnić wszelką niezbędną infrastrukturę; podkreśla ponadto znaczenie otwartych zasobów edukacyjnych (OER), które zapewniają dostęp do kształcenia dla wszystkich oraz zwiększają szanse na zatrudnienie przez wspieranie procesu uczenia się przez całe życie; przypomina o potrzebie zachęcania dziewcząt i młodych kobiet do wybierania studiów w dziedzinie ICT;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

60. podkreśla, że należy opracować środki w celu zachęcenia dziewcząt do nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki i ustanowić wysokiej jakości poradnictwo zawodowe, aby wspierać dziewczęta w kontynuowaniu kariery zawodowej w tych dziedzinach ze względu na to, że kobiety są nadal w znacznym stopniu niedostatecznie reprezentowane w zakresie nauk ścisłych i zawodach powiązanych, stanowiąc zaledwie 24 % specjalistów, a zawody związane z naukami ścisłymi, technologią, inżynierią i matematyką znajdują się wśród 20 zawodów, w których najtrudniej znaleźć pracowników w państwach członkowskich;

61. zauważa, że pomimo wysokiego poziomu bezrobocia wśród młodych ludzi w niektórych państwach członkowskich i wolnych miejsc pracy w innych krajach mobilność siły roboczej wewnątrz UE jest wciąż niska; przypomina w związku o znaczeniu mobilności pracowników dla konkurencyjnego rynku pracy, i podkreśla potrzebę zmniejszenia barier językowych i kulturowych, które mogą ją powstrzymywać, dzięki proponowaniu specjalistycznych kursów językowych i szkoleń z komunikacji międzykulturowej dla bezrobotnych;

62. podkreśla znaczenie rozwiązania problemu braku i niedostosowania umiejętności dzięki ułatwieniu mobilności osobom uczącym się i transgranicznemu uznawaniu kwalifikacji, w drodze lepszego wykorzystania takich narzędzi i programów UE, jak: Erasmus+, europejskie ramy kwalifikacji, europejski paszport umiejętności, gwarancja dla młodzieży, Europass-CV, paszport umiejętności w zakresie przedsiębiorczości, EURES, sojusze na rzecz wiedzy, europejski sojusz na rzecz przygotowania zawodowego, europejski system transferu i akumulacji punktów, europejskie ramy odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (EQAVET) i europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET); podkreśla znaczenie klasyfikacji ESCO, która pozwala identyfikować i kategoryzować umiejętności, kompetencje i kwalifikacje właściwe dla rynku pracy UE oraz kształcenia i szkolenia w 25 językach europejskich; podkreśla w tym kontekście znaczenie odpowiedniej możliwości przenoszenia praw socjalnych w Unii i w związku z tym przypomina o znaczeniu programu Erasmus+, Europejskiego Funduszu Społecznego i EURES; apeluje do państw członkowskich o promowanie szkoleń w konkretnych sektorach, w których występuje szczególnie rozdział między popytem a podażą;

63. zachęca do optymalnego wykorzystywania istniejących funduszy UE, takich jak program Erasmus+, do pobudzenia rozwoju umiejętności i kompetencji przekrojowych wśród młodych ludzi, aby skuteczniej radzić sobie z problemem bezrobocia młodzieży w UE;

64. wskazuje na program Erasmus+ jako na kluczowy instrument zapewnienia jakości kształcenia i szkolenia zawodowego w całej UE oraz zachęca do międzynarodowych wymian w celu szkolenia zawodowego;

65. przypomina, że skuteczne wdrożenie gwarancji dla młodzieży i inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych może także pomóc w zwiększeniu szans młodych ludzi na rynku pracy dzięki wypełnieniu luk w edukacji i zapewnieniu umiejętności istotnych z punktu widzenia potrzeb zrównoważonego rynku pracy i gospodarki, a ponadto może zaoferować młodym osobom wartościowe doświadczenie zawodowe, które ułatwi im założenie odnoszącego sukcesy przedsiębiorstwa; zaznacza, że w tym celu należy poddać ocenie faktyczne potrzeby młodych ludzi w zakresie zatrudnienia i konkretne sektory, które będą oferować w przyszłości szanse na pracę, takie jak gospodarka społeczna i zielona gospodarka, a działaniom tym musi towarzyszyć stałe i dokładne monitorowanie nie tylko odnośnych projektów, ale i agencji, które je realizują, a także regularne sporządzanie sprawozdań z postępów tych instrumentów w walce z bezrobociem młodzieży;

66. podkreśla potrzebę uproszczenia środków administracyjnych w celu wdrożenia gwarancji dla młodzieży oraz konieczność wyeliminowania wszelkiej biurokracji, która mogłaby ograniczać jej skuteczność;

67. z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję współprawodawców UE w sprawie podwyższenia płatności zaliczkowych na Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych, której celem jest ułatwienie wdrożenia tej ważnej inicjatywy w regionach i państwach borykających się z problemami finansowymi; wzywa państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do wykorzystywania dostępnych funduszy na przyspieszenie niezbędnych usprawnień i tworzenie trwałych rozwiązań zamiast doraźnych rozwiązań; wzywa państwa członkowskie do szybkiego i skutecznego wdrożenia programów operacyjnych Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Równość szans

68. podkreśla, że rozwój umiejętności – w ramach podejścia zintegrowanego – może stać się mechanizmem wyrównującym i wspierającym szanse osób z grup nieuprzywilejowanych, w tym mniejszości znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, a zwłaszcza dzieci i osób młodych z rodzin cierpiących ubóstwo, osób długotrwale bezrobotnych, imigrantów znajdujących się w niekorzystnej sytuacji i osób niepełnosprawnych; podkreśla, że zarówno zapobieganie, jak i wspieranie oraz doradztwo dla grup nieuprzywilejowanych mają olbrzymie znaczenie dla zapewniania rynkowi pracy wydajnych i wysoko wykwalifikowanych pracowników; podkreśla ponadto konieczność udzielania wsparcia i rozwoju umiejętności przez szkolenia dla pracodawców, rekrutujących i zarządzających zasobami ludzkimi, aby wspierać wprowadzanie grup w niekorzystnej sytuacji na rynek pracy; podkreśla, że włączanie osób najsłabiej uprzywilejowanych zakłada właściwe szkolenie pracodawców, zespołów ds. zasobów ludzkich i nauczycieli, by jak najlepiej wspierać najsłabiej uprzywilejowane grupy społeczne z myślą o ich jak najsukceszniejszej integracji; przypomina o znaczeniu powszechnego dostępu do edukacji dla wszystkich;

69. podkreśla, że rozwijanie umiejętności w zakresie budowania sieci kontaktów jest bardzo ważne dla wszystkich młodych ludzi, ale szczególnie dla osób posiadających ograniczone doświadczenie zawodowe oraz pochodzących z grup niedostatecznie reprezentowanych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji; zwraca uwagę na fakt, że nauczanie umiejętności w zakresie budowania sieci może być strategią ułatwiającą zdobywanie zatrudnienia, rozwój i badanie możliwości kariery;

70. wskazuje, że chociaż kobiety stanowią większość (60 %) absolwentów wyższych uczelni w Unii Europejskiej, to wskaźnik ich zatrudnienia i ścieżki awansu nie odzwierciedlają ich pełnego potencjału; podkreśla, że osiągnięcie długofalowego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu zależy od wyeliminowania rozdzwieniu między osiągnięciami kobiet w procesie edukacji a ich sytuacją na rynku pracy, przede wszystkim przez przezwyciężenie segregacji poziomej i pionowej;

71. podkreśla, że agencje pośrednictwa pracy powinny bardziej aktywnie usuwać fizyczne przeszkody w dostępie do tych usług w rozumieniu konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

72. wzywa państwa członkowskie i Komisję do propagowania najlepszych praktyk i wspierania integracji młodych osób niepełnosprawnych w edukacji – z programami uczenia się przez całe życie włącznie – i zatrudnieniu za pomocą środków takich jak inwestycje w inicjatywy przedsiębiorczości społecznej wspierające tych młodych ludzi lub zachęty finansowe dla organizacji, które ich zatrudniają;

73. podkreśla kluczowe znaczenie dostępnego wsparcia finansowego i dotacji dla osób niepełnosprawnych, które powinno być nieodłącznym elementem informacyjnych i edukacyjnych programów wspierania przedsiębiorczości;

Nowe pokolenie, nowe możliwości, nowe wyzwania

74. stwierdza, że młodzi ludzie wychowani w erze szybkiego postępu technologicznego nie tylko posiadają potencjał, talenty i umiejętności inne niż poprzednie pokolenia, ale także wyznają inne wartości i mają inne priorytety, dlatego warto podkreślić, że potrzebne są programy i inicjatywy, które przezwyciężą lukę pokoleniową; zauważa, że pomoże to również zrozumieć zalety młodszych pokoleń, takie jak wielozadaniowość, kreatywność, mobilność, gotowość na zmiany, a przede wszystkim umiejętność pracy zespołowej; podkreśla, że systemy edukacji i szkoleń powinny być wystarczająco elastyczne, aby umożliwić pełny rozwój umiejętności i talentów osób młodych; podkreśla ponadto, że personel zajmujący się rekrutacją i służby zatrudnienia powinny być dobrze przeszkolone i posiadać umiejętności, które pozwolą im zrozumieć nowe pokolenie; zauważa także, że nie wszyscy młodzi ludzie mają automatycznie umiejętności i zdolności w pełni odpowiadające potrzebom cyfrowym i w związku z tym przypomina, że tym ważniejsze jest zapewnienie równego dostępu do kształcenia i szkolenia w tym zakresie;

o

o o

75. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0009

W kierunku aktu o jednolitym rynku cyfrowym**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie „W kierunku aktu o jednolitym rynku cyfrowym” (2015/2147(INI))**

(2018/C 011/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy” (COM(2015)0192) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2015)0100 final),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 lipca 2014 r. pt. „Ku gospodarce opartej na danych” (COM(2014)0442),
- uwzględniając decyzję Komisji (UE) 2015/2240 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie ustanowienia programu na rzecz rozwiązań interoperacyjnych dla europejskich administracji publicznych, przedsiębiorstw i obywateli (ISA) – interoperacyjność jako środek modernizacji sektora publicznego ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Uwolnienie potencjału finansowania społecznościowego w Unii Europejskiej” (COM(2014)0172),
- uwzględniając załącznik do komunikatu Komisji pt. „Sprawność i wydajność regulacyjna (REFIT): wyniki oraz dalsze kroki” (COM(2013)0685),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie, zmieniającego dyrektywy 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 i (UE) nr 531/2012 (COM(2013)0627)),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie planu działania na rzecz handlu elektronicznego na lata 2012–2015 – sytuacja w 2013 r. (SWD(2013)0153),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej (COM(2013)0147)),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii (COM(2013)0048)),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie treści na jednolitym rynku cyfrowym (COM(2012)0789),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego (COM(2012)0721)),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. pt. „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. pt. „Akt o jednolitym rynku II – razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0573),

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 4.12.2015, s. 1.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Akt o jednolitym rynku: dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania” (COM(2011)0206),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 października 2010 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku: w stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności – 50 propozycji na rzecz wspólnej poprawy rynku pracy, przedsiębiorczości i wymiany” (COM(2010)0608),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (COM(2008)0464),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/758 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall opartego na numerze alarmowym 112 oraz zmiany dyrektywy 2007/46/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 283/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej, uchylające decyzję nr 1336/97/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniającą dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (dyrektywa ISP) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 77.

⁽²⁾ Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73.

⁽³⁾ Dz.U. L 86 z 21.3.2014, s. 14.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 72.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 175 z 27.6.2013, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając pierwszą ocenę dyrektywy 96/9/WE w sprawie ochrony prawnej baz danych,
- uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając porozumienie zawarte w dniu 28 września 2015 r. między Chinami a Unią Europejską w sprawie partnerstwa w dziedzinie prac nad siecią 5G oraz powiązane umowy,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie dążenia do odnowy konsensusu w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej: plan działania UE ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie wspierania praw konsumentów na jednolitym rynku cyfrowym ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie opłat licencyjnych za kopie na użytek prywatny ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2012, s. 7.⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.⁽³⁾ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.⁽⁵⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.⁽⁶⁾ Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20.⁽⁷⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0273⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0220.⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0051.⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0071.⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0179.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie zintegrowanego rynku dostaw paczek w celu wspierania wzrostu handlu elektronicznego w UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie reindustrializacji Europy z myślą o promowaniu konkurencyjności i trwałego rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. zawierającą opinię na temat sprawozdania z oceny BEREC i Urzędu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2013 r. w sprawie sprawozdania z wdrażania ram regulacyjnych dotyczących łączności elektronicznej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie wprowadzających w błąd praktyk reklamowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie agendy cyfrowej na rzecz wzrostu, mobilności i zatrudnienia: pora przyspieszyć ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie nowego europejskiego programu na rzecz konsumentów ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie internetowej dystrybucji utworów audiowizualnych w UE ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie ochrony krytycznej infrastruktury teleinformatycznej – „Osiągnięcia i dalsze działania na rzecz globalnego bezpieczeństwa cyberprzestrzeni” ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie konkurencyjnego jednolitego rynku cyfrowego – administracja elektroniczna jako projekt przewodni ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie pełnego ukształtowania rynku wewnętrznego w handlu elektronicznym ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie zarządzania Internetem: kolejne działania ⁽¹⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0067.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0032.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0535.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0536.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0454.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0436.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0377.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0327.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0239.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0215.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 434 z 23.12.2015, s. 2.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 64.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 22.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 64.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 50 E z 21.2.2012, s. 1.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 33.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie Internetu przedmiotów ⁽²⁾,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, włączoną do Traktatów na mocy art. 6 Traktatu UE,
 - uwzględniając art. 9 Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, ratyfikowanej przez UE w dniu 23 grudnia 2010 r. (2010/48/WE),
 - uwzględniając Konwencję w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego przyjętą przez Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) w dniu 20 października 2005 r.,
 - uwzględniając art. 9, 12, 14, 16 i 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zgodnie z art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, a także opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz Komisji Transportu i Turystyki (A8-0371/2015),
- A. mając na uwadze, że szybko zmieniające się zastosowanie internetu i łączności ruchomej zmieniło sposób komunikacji, zdobywania informacji i wiedzy, tworzenia i korzystania z treści oraz dzielenia się nimi, uczestnictwa i pracy wśród obywateli, przedsiębiorstw i ich pracowników; mając na uwadze, że sytuacja ta rozszerzyła i zmieniła gospodarkę, ułatwiając małym i średnim przedsiębiorstwom dostęp do bazy 500 mln potencjalnych klientów z UE, jak również do rynków ogólnoeuropejskich, oraz stwarzając obywatelom szansę na rozwijanie nowych pomysłów na przedsiębiorczość i modeli biznesowych;
- B. mając na uwadze, że cała unijna polityka i wszystkie przepisy prawa Unii w dziedzinie jednolitego rynku cyfrowego powinny pozwalać na tworzenie i rozwój nowych możliwości dla użytkowników i przedsiębiorstw oraz nowych innowacyjnych transgranicznych usług internetowych w konkurencyjnych cenach, eliminować bariery między państwami członkowskimi i ułatwiać europejskim przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP i start-upom, dostęp do rynku transgranicznego, mającego zasadnicze znaczenie dla wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w UE, przy jednoczesnym założeniu, że możliwości te będą nieuchronnie wiązać się ze zmianami strukturalnymi oraz z przyjęciem podejścia całościowego, obejmującego wymiar społeczny, i potrzebą szybkiego uzupełnienia niedoboru umiejętności cyfrowych;
- C. mając na uwadze, że choć 75 % wartości dodanej gospodarki cyfrowej pochodzi z przemysłu tradycyjnego, cyfryzacja tradycyjnych gałęzi przemysłu jest w dalszym ciągu umiarkowana, ponieważ zaledwie 1,7 % przedsiębiorstw w UE w pełni wykorzystuje zaawansowane technologie cyfrowe, a jedynie 14 % MŚP korzysta z internetu jako jednego z kanałów sprzedaży; mając na uwadze, że Europa musi wykorzystać wielki potencjał sektora ICT, aby przeprowadzić cyfryzację przemysłu i utrzymać konkurencyjność w skali ogólnoeuropejskiej;
- D. mając na uwadze, że stworzenie gospodarki opartej na danych wymaga w dużej mierze ram prawnych ułatwiających opracowywanie, utrzymywanie, modernizację i rozwój baz danych, a zatem praktycznych ram prawnych sprzyjających innowacyjności;

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 24.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że w 2013 r. wartość rynku gospodarki dzielenia się wyniosła około 3,5 mld USD na całym świecie, a obecnie Komisja prognozuje potencjał wzrostu na poziomie ponad 100 mld USD;
- F. mając na uwadze, że wysoki i spójny poziom ochrony, upodmiotowienia i zadowolenia konsumenta w sposób konieczny wiąże się z wyborem, jakością, elastycznością, przejrzystością, informacją, interoperacyjnością oraz dostępnością bezpiecznego środowiska internetowego o wysokim poziomie ochrony danych;
- G. mając na uwadze, że kreatywność i innowacyjność są czynnikami pobudzającymi gospodarkę cyfrową, a zatem niezbędne jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony praw własności intelektualnej;
- H. mając na uwadze, że 44,8 % gospodarstw domowych w UE ⁽¹⁾ nie ma dostępu do szybkiego internetu, a wprowadzone rozwiązania polityczne i zachęty nie zapewniły odpowiedniej infrastruktury cyfrowej, szczególnie na obszarach wiejskich;
- I. mając na uwadze, że jeżeli chodzi o łączność cyfrową, kapitał ludzki, korzystanie z internetu, stosowanie technologii cyfrowych przez przedsiębiorstwa oraz cyfrowe usługi publiczne, to poszczególne regiony UE znajdują się na bardzo różnych poziomach, co pokazuje tabela wyników agendy cyfrowej; mając na uwadze, że korzyści, jakie niesie ze sobą era cyfrowa, mogą ominąć regiony, których ocena według tych pięciu wskaźników jest niska;

1. WSTĘP: DLACZEGO POTRZEBUJEMY JEDNOLITEGO RYNKU CYFROWEGO

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat pt. „Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy”; uważa, że stworzenie jednolitego rynku cyfrowego, opartego na wspólnym zbiorze przepisów, może wzmocnić konkurencyjność UE, korzystnie wpłynąć na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, ożywić jednolity rynek oraz zwiększyć włączenie społeczne, stwarzając nowe możliwości obywatelom i przedsiębiorstwom, zwłaszcza dzięki wymianie innowacji i dzieleniu się nimi; uważa, że należy teraz wzmocnić wdrażanie przyjętego podejścia horyzontalnego, w tym wprowadzić w terminie 16 ogłoszonych inicjatyw, ponieważ bodźce cyfrowe wpływają na każdego obywatela oraz każdy aspekt społeczeństwa i gospodarki;

2. zgadza się z Komisją, że odpowiedzialność za zarządzanie jednolitym rynkiem cyfrowym i jego terminowe stworzenie spoczywa wspólnie na Parlamencie Europejskim, Radzie i Komisji; zachęca Komisję do współpracy z zainteresowanymi podmiotami społecznościowymi i społecznymi oraz zaangażowania ich w proces decyzyjny w możliwie najszerszym zakresie;

3. uważa, że lepsze stanowienie prawa wymaga przyjęcia określonego podejścia do prawodawstwa: domyślnie cyfrowego, opartego na zasadach i neutralnego technologicznie; aby umożliwić tworzenie innowacji, niezbędna jest ocena, czy obowiązujące przepisy prawa, uzupełniające działania pozaregulacyjne i ramy egzekwowania przepisów, poddane niezbędnym konsultacjom i ocenom skutków, są dostosowane do potrzeb epoki cyfrowej, z uwzględnieniem nowych technologii i nowych modeli biznesowych, w celu zaradzenia rozdrobnieniu prawnemu jednolitego rynku, zmniejszenia obciążenia administracyjnego oraz pobudzenia wzrostu gospodarczego i innowacyjności;

4. uważa, że zaufanie obywateli i przedsiębiorstw do środowiska cyfrowego ma zasadnicze znaczenie dla pełnego odblokowania innowacyjności i wzrostu gospodarczego w gospodarce cyfrowej; jest przekonany, że wzmocnienie ich zaufania, dzięki standardom ochrony i bezpieczeństwa danych oraz wysokiemu poziomowi ochrony i upodmiotowienia konsumenta, a także aktualnym przepisom prawa dla przedsiębiorstw, powinno leżeć u podstaw polityki publicznej, przy czym należy zauważyć, że modele biznesowe przedsiębiorstw cyfrowych opierają się na zaufaniu użytkowników;

5. zwraca uwagę, że handel elektroniczny w Unii Europejskiej ma wartość 500 mld EUR rocznie i jest istotnym uzupełnieniem handlu pozainternetowego, zapewniając przy tym konsumentom większy wybór, zwłaszcza na obszarach oddalonych, a MŚP – nowe możliwości rozwoju; wzywa Komisję do rozpoznania i usunięcia barier oddziałujących na handel elektroniczny w celu stworzenia prawdziwego rynku transgranicznego handlu elektronicznego; uważa, że do barier tych należą: brak interoperacyjności i wspólnych standardów, brak odpowiednich informacji umożliwiających konsumentom podejmowanie świadomych decyzji oraz nieodpowiedni dostęp do usprawnionego systemu płatności transgranicznych;

⁽¹⁾ Eurostat 2014: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Information_society_statistics_at_regional_level#People_who_never_used_the_internet.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

6. popiera plan Komisji polegający na zapewnieniu pełnego zastosowania unijnej polityki konkurencji do jednolitego rynku cyfrowego, gdyż konkurencja zapewnia konsumentom większy wybór, ale zapewni również równe warunki działania, oraz ubolewa nad tym, że aktualny brak europejskich ram cyfrowych uwidocznił nieskuteczność w godzeniu interesów dużych i małych dostawców;

7. podkreśla pilną potrzebę, aby Komisja i państwa członkowskie upowszechniały bardziej dynamiczną gospodarkę, która umożliwia intensywny rozwój innowacji i eliminuje bariery dla przedsiębiorstw, w szczególności tych innowacyjnych, MŚP, start-upów i scale-upów, tak aby mogły one wchodzić na rynki na równych warunkach, dzięki rozwojowi administracji elektronicznej, trwałym i zintegrowanym ramom regulacyjnym i pozaregulacyjnym, dostępowi do finansowania, w tym nowych modeli finansowania dla unijnych start-upów, MŚP i inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego, oraz długofalowej strategii inwestycyjnej w dziedzinie infrastruktury cyfrowej, umiejętności, włączenia cyfrowego, badań naukowych i innowacji; przypomina, że u podstaw polityki sprzyjającej innowacjom, która wspiera konkurencję i innowacyjność, powinna leżeć możliwość korzystania z dostępnych funduszy na realizację projektów; wzywa zatem Komisję do dopilnowania, aby finansowanie społecznościowe mogło odbywać się płynnie ponad granicami, oraz zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia zachęt na rzecz finansowania społecznościowego;

8. uważa, że należy dokonać oceny wpływu cyfryzacji na bezpieczeństwo i higienę pracy oraz odpowiednio dostosować obowiązujące środki w tej dziedzinie; zwraca uwagę na ryzyko wypadków, jakie może grozić osobom pracującym z domu na zasadzie telepracy lub crowdworkingu; podkreśla, że związane z pracą problemy dotyczące zdrowia psychicznego takie jak wypalenie zawodowe, spowodowane ciągłą dostępnością i zanikiem tradycyjnych godzin pracy, stanowią poważne zagrożenie dla pracowników; wzywa Komisję do zamówienia badania na temat skutków ubocznych cyfryzacji, takich jak zwiększenie się nakładów pracy, dla zdrowia psychicznego i życia rodzinnego pracowników oraz rozwoju zdolności poznawczych u dzieci;

9. wzywa Komisję, aby we współpracy z państwami członkowskimi dalej rozwijała inicjatywy pobudzające przedsiębiorczość, zwłaszcza innowacyjne modele biznesowe, które pomogą zmienić sposób postrzegania sukcesu oraz upowszechnić kulturę przedsiębiorczości i innowacyjności; uważa ponadto, że różnorodność i specyfikę poszczególnych krajowych ośrodków innowacyjności można przekształcić w rzeczywistą przewagę konkurencyjną UE na rynku ogólnosiwiatowym, dlatego ośrodki te powinny być ze sobą powiązane, a także należy wzmocnić ekosystemy innowacji, będące płaszczyzną współpracy różnych sektorów i przedsiębiorstw;

10. jest zaniepokojony poszczególnymi podejściami przyjętymi dotychczas przez państwa członkowskie w zakresie regulacji internetu i gospodarki dzielenia się; apeluje do Komisji, aby w granicach kompetencji UE podjęła inicjatywy służące wsparciu innowacyjności i uczciwej konkurencji, eliminacji barier w handlu cyfrowym oraz ochronie spójności społeczno-gospodarczej i integralności jednolitego rynku; wzywa również Komisję do ochrony internetu jako otwartej, neutralnej, bezpiecznej, pluralistycznej i ogólnosiwiatowej płaszczyzny komunikacji, produkcji, uczestnictwa, twórczości, różnorodności kulturowej i innowacyjności, co leży w interesie obywateli, konsumentów i europejskich przedsiębiorstw, które dążą do odniesienia sukcesu w skali ogólnosiwiatowej;

11. zauważa, że rewolucja cyfrowa oddziałuje na każdy aspekt życia społecznego, niosąc ze sobą wyzwania i szanse; uważa, że ma ona potencjał, aby jeszcze bardziej wzmocnić pozycję obywateli, konsumentów i przedsiębiorców w sposób do tej pory niemożliwy; wzywa Komisję do opracowania polityki wspierającej aktywne uczestnictwo obywateli i pozwalającej im czerpać korzyści z cyfryzacji; wzywa ponadto Komisję do dalszej oceny oddziaływania rewolucji cyfrowej na kształt europejskiego społeczeństwa;

12. wzywa Komisję do zarządzenia rozdrobnieniu prawa przez znaczne zwiększenie koordynacji między poszczególnymi dyrekcjami generalnymi przy przygotowywaniu nowych przepisów oraz stanowcze zachęcenie państw członkowskich do zapewnienia spójności w ich wdrażaniu;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

13. podkreśla potrzebę zapewnienia zgodności wszystkich inicjatyw tworzonych w ramach strategii na rzecz jednolitego rynku cyfrowego z prawami podstawowymi, w szczególności z przepisami o ochronie danych, dostrzegając jednocześnie wartość dodaną tej strategii dla gospodarki UE; przypomina o znaczeniu szybkiego przyjęcia zarówno ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, jak i dyrektywy o ochronie danych, co leży w interesie zarówno osób, których dane dotyczą, jak i przedsiębiorstw; wzywa do przeglądu dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej, aby zapewnić spójność przepisów tej dyrektywy z pakietem dotyczącym ochrony danych przed jego wejściem w życie;

2. LEPSZY DOSTĘP DO JEDNOLITEGO RYNKU CYFROWEGO DLA KONSUMENTÓW I PRZEDSIĘBIORSTW W EUROPIE

2.1. Przepisy dotyczące transgranicznego handlu elektronicznego, którym mogą ufać konsumenci i przedsiębiorcy

14. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przyjęcia zdecydowanego wniosku w sprawie umów zawieranych przez internet, których przedmiotem są treści cyfrowe nabywane drogą internetową, oraz do wzmocnienia ochrony prawnej konsumentów w tym zakresie; uważa, że wszelkie tego rodzaju ulepszenia muszą być odpowiednio ukierunkowane oraz że należy poddać uważnej analizie różnice między treściami a dobrami materialnymi; zwraca uwagę, że o ile konsumenci dokonujący zakupu treści na nośniku materialnym są chronieni przepisami prawa ochrony konsumentów, o tyle w przypadku zakupu treści cyfrowych przez internet prawa konsumenta pozostają w dużej mierze nieuregulowane i niejasne, w szczególności w odniesieniu do gwarancji prawnych, wadliwych treści i określonych nieuczciwych postanowień umownych dotyczących treści cyfrowych; podkreśla, że aktualna klasyfikacja wszystkich treści cyfrowych jako usług może budzić wątpliwości, gdyż może nie odpowiadać oczekiwaniom konsumentów, zważywszy że nie ma rozróżnienia między subskrypcjami usług transmisji strumieniowej a zakupami treści w wersji do pobrania; zgadza się, że konsumenci powinni mieć zapewniony równoważny i trwały poziom ochrony niezależnie od tego, czy dokonują zakupu treści cyfrowych w internecie, czy poza internetem;

15. uważa, że praktycznym i proporcjonalnym podejściem jest dalsze ujednolicenie ram prawnych regulujących internetową sprzedaż treści cyfrowych i dóbr materialnych między przedsiębiorstwami a konsumentami bez względu na to, czy chodzi o transakcje transgraniczne, czy krajowe, przy jednoczesnym utrzymaniu spójności przepisów dotyczących sprzedaży internetowej i pozainternetowej, uniknięciu regulacyjnego wyścigu na dno, usunięciu luk prawnych oraz oparciu się na obowiązujących przepisach prawa ochrony konsumentów; zaznacza, że należy to przeprowadzić w poszanowaniu zasady neutralności technologicznej i bez obciążania przedsiębiorstw nieracjonalnymi kosztami;

16. uważa, że wnioski Komisji dotyczące przepisów o umowach transgranicznych dla konsumentów i przedsiębiorstw powinny zapobiec ryzyku zwiększenia się rozbieżności między standardami prawnymi mającymi zastosowanie do sprzedaży internetowej i pozainternetowej oraz że sprzedaż internetowa i pozainternetowa wymaga spójnego podejścia i potraktowania na równych zasadach w oparciu o obowiązujący wysoki poziom ochrony konsumentów, gdyż różne standardy prawne mogą być postrzegane przez konsumentów jako zaprzeczenie ich praw; domaga się, aby każdy nowy wniosek był zgodny z art. 6 rozporządzenia Rzym I, oraz zwraca uwagę, że w 2016 r. Komisja planuje objąć cały dorobek prawny w dziedzinie ochrony konsumentów programem REFIT; w związku z tym wzywa Komisję do rozważenia, czy planowany wniosek Komisji w sprawie dóbr materialnych nie powinien zostać ogłoszony w tym samym czasie co program REFIT;

17. uważa, że przepisy o umowach dotyczących treści cyfrowych muszą opierać się na zasadach, aby być technologicznie neutralne i trwałe; podkreśla ponadto – w odniesieniu do wniosku Komisji w tej dziedzinie – znaczenie uniknięcia niespójności i kolizji z obowiązującymi przepisami oraz ryzyka nieuzasadnionego prawnego rozróżnienia umów zawieranych przez internet i umów zawieranych poza internetem oraz różnych kanałów dystrybucji w perspektywie długofalowej, również z uwzględnieniem programu REFIT w zakresie dorobku prawnego dotyczącego ochrony konsumentów;

18. domaga się, aby w ramach strategii na rzecz aktywności konsumentów dokonano oceny w szczególności tego, czy konsument może łatwo zmienić dostawcę w środowisku internetowym oraz czy należy podjąć działania, aby ułatwić konsumentom zmianę dostawcy w celu pobudzenia konkurencji na rynkach internetowych; zwraca ponadto uwagę na potrzebę zapewnienia dostępu do usług handlu elektronicznego w całym łańcuchu wartości, w tym dostępu do informacji, dostępu do mechanizmów płatności oraz obsługi klienta;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

19. wzywa Komisję, aby wspólnie z zainteresowanymi podmiotami oceniła wykonalność i użyteczność wprowadzenia sektorowych unijnych znaków zaufania w sprzedaży internetowej oraz związane z nimi potencjalne szanse i problemy, opierając się na najlepszych praktykach dotyczących znaków zaufania stosowanych w państwach członkowskich, aby wzbudzić zaufanie konsumentów i zapewnić jakość, zwłaszcza w transgranicznej sprzedaży internetowej, oraz rozwiązać problem wielości stosowanych znaków zaufania, która może być dezorientująca, przy czym równolegle należy ocenić inne warianty, takie jak samoregulacja lub utworzenie grup zainteresowanych podmiotów z zadaniem sformułowania wspólnych zasad obsługi klienta;

20. z zadowoleniem przyjmuje całokształt starań Komisji o utworzenie ogólnounijnej platformy internetowego rozstrzygania sporów oraz wzywa Komisję, aby wspólnie z państwami członkowskimi podjęła działania służące terminowemu i należytemu wdrożeniu rozporządzenia w sprawie internetowego rozstrzygania sporów, zwłaszcza w odniesieniu do obsługi tłumaczeniowej, a także dyrektywy w sprawie pozasądowego rozstrzygania sporów; wzywa Komisję i zainteresowane podmioty do rozważenia, w jaki sposób można dalej poprawić dostęp do informacji na temat częstych skarg konsumentów;

21. wzywa do wprowadzenia ambitnych ram egzekwowania dorobku prawnego dotyczącego ochrony konsumentów oraz przepisów dyrektywy usługowej; zachęca Komisję, aby korzystała ze wszystkich środków, jakimi dysponuje, w celu zapewnienia pełnego i należytego wdrożenia obowiązujących przepisów oraz wszczynania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, ilekroć stwierdzone zostanie niewłaściwe lub niewystarczające wdrożenie przepisów;

22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia koniecznych środków przeciwdziałających sprzedaży nielegalnych treści i towarów drogą internetową przez zacieśnienie współpracy oraz wymiany informacji i najlepszych praktyk w celu zwalczania nielegalnej działalności w internecie; w tym zakresie podkreśla, że treści cyfrowe dostarczane konsumentom nie powinny być obciążone żadnymi prawami osób trzecich, gdyż mogłoby to uniemożliwić konsumentowi korzystanie z treści cyfrowych zgodnie z umową;

23. wzywa do przeprowadzenia gruntownej, odpowiednio ukierunkowanej i popartej dowodami analizy, czy wszyscy uczestnicy łańcucha wartości, w tym pośrednicy internetowi, platformy internetowe, dostawcy treści i usług oraz pośrednicy pozainternetowi tacy jak odsprzedawcy i sprzedawcy detaliczni, powinni przedsięwziąć racjonalne i odpowiednie środki przeciwdziałające nielegalnym treściom, podrobionym towarom i naruszeniom praw własności intelektualnej w wymiarze handlowym, przy jednoczesnym zabezpieczeniu możliwości dostępu do informacji i ich rozpowszechniania lub uruchamiania wybranych przez siebie aplikacji i usług przez użytkowników końcowych;

24. podkreśla, że zasada zerowej tolerancji dotycząca transpozycji przepisów prawa UE musi być podstawową zasadą dla państw członkowskich i Unii Europejskiej; uważa jednak, że postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego powinny być zawsze ostatecznym środkiem i powinny być wszczynane dopiero po kilkakrotnych próbach koordynacji i poprawy sytuacji; zaznacza, że niezbędne jest skrócenie czasu trwania tych postępowań;

25. z zadowoleniem przyjmuje przegląd rozporządzenia w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumenta ogłoszony przez Komisję; uważa, że rozszerzenie kompetencji organów nadzoru oraz zacieśnienie ich wzajemnej współpracy są warunkiem wstępnym skutecznego egzekwowania przepisów o ochronie konsumentów w zakresie zakupów internetowych;

2.2. Dobrej jakości transgraniczne usługi doręczania paczek w przystępnych cenach

26. podkreśla, że choć usługi doręczania paczek działają sprawnie z punktu widzenia konsumentów w niektórych państwach członkowskich, nieefektywne usługi doręczycielskie, zwłaszcza na etapie tzw. ostatniej mili, są jedną z głównych barier w transgranicznym handlu elektronicznym w niektórych państwach członkowskich i jednym z najczęściej zgłaszanych powodów rezygnacji z transakcji internetowych w przypadku zarówno konsumentów, jak i przedsiębiorstw; uważa, że niedoskonałości w transgranicznym doręczaniu paczek można wyeliminować wyłącznie z perspektywy europejskiego jednolitego rynku, oraz podkreśla znaczenie konkurencji w tym sektorze, a także potrzebę dostosowania się przez branżę przesyłek do współczesnych modeli życia i oferowania elastycznych wariantów dostaw, takich jak sieci punktów odbioru, paczkomaty i porównywarki cen;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

27. podkreśla, że dostęp do dobrej jakości efektywnych usług doręczycielskich w przystępnych cenach jest zasadniczym warunkiem wstępnym intensywnego rozwoju transgranicznego handlu elektronicznego, w związku z czym popiera zaproponowane środki mające poprawić przejrzystość cen w celu poszerzenia wiedzy konsumentów na temat zasad kształtowania cen, informacje o odpowiedzialności w razie straty lub szkody, interoperacyjność oraz nadzór regulacyjny, który powinien być ukierunkowany na sprawne działanie transgranicznych rynków doręczania paczek, w tym upowszechnianie transgranicznych systemów identyfikacji i śledzenia, co zapewniłoby rynkowi przesyłek wystarczającą elastyczność, umożliwiającą przekształcanie się i dostosowywanie do innowacji technicznych;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby aktywnie dzieliły się najlepszymi praktykami w sektorze doręczania paczek, oraz Komisję, aby złożyła Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie z konsultacji społecznych na temat transgranicznego doręczania paczek, a także przedstawiła wyniki próbnej samoregulacji; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie grupy roboczej *ad hoc* ds. transgranicznego doręczania paczek;

29. wzywa ponadto Komisję, aby we współpracy z operatorami zaproponowała kompleksowy plan działania, w tym wytyczne dotyczące najlepszych praktyk, w celu wypracowania innowacyjnych rozwiązań mających poprawić usługi oraz zmniejszyć koszty i oddziaływanie na środowisko, dalszej integracji jednolitego rynku usług doręczania paczek i usług pocztowych, eliminacji przeszkód napotykaných przez operatorów pocztowych w zakresie przesyłek transgranicznych, zacieśnienia współpracy między BEREC a Europejską Grupą Regulatorów ds. Usług Pocztowych (ERGP) oraz w razie konieczności zaproponowania przeglądu odnoszących przepisów;

30. podkreśla, że dalsze ujednolicenie przez Komisję zasad doręczania paczek nie powinno doprowadzić do pogorszenia się ochrony socjalnej i warunków pracy dostawców paczek, niezależnie od ich formy zatrudnienia; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby przestrzegane były prawa pracowników w tym sektorze w zakresie dostępu do systemów zabezpieczenia społecznego oraz prawa do działań zbiorowych; podkreśla, że zapewnienie zabezpieczenia społecznego leży w kompetencjach państw członkowskich;

2.3. Zapobieganie nieuzasadnionemu blokowaniu geograficznemu

31. uważa, że potrzebne są ambitne i odpowiednio ukierunkowane działania, aby poprawić dostęp do towarów i usług, zwłaszcza przez eliminację nieuzasadnionych praktyk blokowania geograficznego oraz nieuczciwej dyskryminacji cenowej ze względu na położenie geograficzne lub narodowość, które często skutkują tworzeniem się monopolu oraz korzystaniem przez konsumentów z nielegalnych treści;

32. popiera zobowiązanie Komisji do rozwiązania problemu nieuzasadnionego blokowania geograficznego w skuteczny sposób przez uzupełnienie istniejących ram handlu elektronicznego i wyegzekwowanie obowiązujących w tym zakresie przepisów; uważa, że należy zająć się przede wszystkim relacjami B2B prowadzącymi do stosowania praktyk blokowania geograficznego takich jak dystrybucja selektywna, która jest niezgodna z prawem konkurencji, oraz segmentacja rynku, jak również środkami i praktykami technicznymi (takimi jak identyfikacja adresu IP czy celowy brak interoperacyjności systemów) powodującymi nieuzasadnione ograniczenia w dostępie do usług społeczeństwa informacyjnego świadczonych ponad granicami, zawieraniem transgranicznych umów w celu kupna towarów i usług, a także towarzyszącymi działaniami takimi jak płatność za towary i ich dostawa, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności, zwłaszcza w przypadku mikro- i małych przedsiębiorstw;

33. podkreśla potrzebę równego traktowania wszystkich konsumentów w Unii przez sprzedawców internetowych prowadzących sprzedaż w co najmniej jednym państwie członkowskim, w tym w zakresie dostępu konsumentów do rabatów lub innych promocji;

34. popiera w szczególności zaplanowaną przez Komisję kontrolę praktycznego wykonania art. 20 ust. 2 dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym w celu przeanalizowania ewentualnych modeli nieuzasadnionej dyskryminacji konsumentów i innych usługobiorców ze względu na ich przynależność państwową lub kraj zamieszkania; wzywa Komisję do zidentyfikowania i zdefiniowania związanych grup przypadków uzasadnionej dyskryminacji na podstawie art. 20 ust. 2 dyrektywy usługowej w celu wyjaśnienia, czym są nieuzasadnione zachowania dyskryminacyjne podmiotów prywatnych oraz w celu zapewnienia pomocy w zakresie wykładni organom odpowiedzialnym za stosowanie art. 20 ust. 2 w praktyce, o czym mowa w art. 16 dyrektywy usługowej; wzywa Komisję do podjęcia skoordynowanych wysiłków

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

zmierzających do włączenia przepisu zawartego w art. 20 ust. 2 do załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 w celu umożliwienia korzystania z uprawnień dochodzeniowych i egzekucyjnych sieci współpracy w zakresie ochrony konsumenta;

35. podkreśla, że zakaz blokowania geograficznego nigdy nie powinien zobowiązywać sprzedawców detalicznych do dostarczania towarów z ich sklepów internetowych do określonego państwa członkowskiego, jeśli nie mają oni interesu w sprzedaży swoich produktów we wszystkich państwach członkowskich i wolą pozostać małym przedsiębiorcą lub sprzedawać wyłącznie konsumentom w pobliżu ich sklepów;

36. zwraca ponadto uwagę na znaczenie badania sektorowego konkurencji przeprowadzanego obecnie w sektorze e-handlu między innymi w celu sprawdzenia, czy nieuzasadnione ograniczenia związane z blokowaniem geograficznym, takie jak dyskryminacja ze względu na adres IP, adres pocztowy lub kraj wydania karty kredytowej, naruszają przepisy unijnego prawa konkurencji; podkreśla, że ważne jest zwiększenie zaufania konsumentów i przedsiębiorstw przez uwzględnienie wyników badania sektorowego i dokonanie oceny, czy ukierunkowane zmiany w rozporządzeniu w sprawie wyłączeń grupowych, w tym w art. 4a i 4b, są niezbędne do ograniczenia niepożądanych przekierowań i ograniczeń terytorialnych;

37. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby zwiększyć możliwość przenoszenia oraz interoperacyjność w celu pobudzenia swobodnego przepływu legalnie nabytych i legalnie udostępnianych treści lub usług, co będzie stanowić pierwszy krok w kierunku wyeliminowania nieuzasadnionego blokowania geograficznego, a także w celu poprawy dostępności i transgranicznego funkcjonowania abonamentów; podkreśla, że zasada terytorialności nie stoi w sprzeczności ze środkami służącymi usuwaniu barier utrudniających możliwość przenoszenia treści;

38. ostrzega przed bezkrytycznym promowaniem wydawania obowiązkowych licencji o zasięgu ogólnoeuropejskim, gdyż mogłyby to doprowadzić do ograniczenia treści dostępnych dla użytkowników; podkreśla, że zasada terytorialności jest zasadniczym elementem systemu prawa autorskiego z uwagi na znaczenie licencji terytorialnych w UE;

2.4. Lepszy dostęp do treści cyfrowych – nowoczesne, bardziej europejskie ramy prawa autorskiego

39. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zmodernizowania obecnych ram prawa autorskiego w celu dostosowania ich do ery cyfrowej; podkreśla, że wszelkie zmiany powinny mieć na celu zapewnienie sprawiedliwego i odpowiedniego wynagradzania twórców i innych podmiotów prawa autorskiego, wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i wzbogacenia doświadczeń konsumentów oraz koncentrować się na tych kwestiach, ale także na konieczności zadbania o ochronę praw podstawowych;

40. podkreśla, że działalność zawodowa lub modele biznesowe oparte na łamaniu praw autorskich są poważnym zagrożeniem dla funkcjonowania jednolitego rynku cyfrowego;

41. uważa, że reforma powinna zapewnić równowagę interesów wszystkich stron; wskazuje, że branża twórcza ma specyficzny charakter i stoją przed nią różne wyzwania, wynikające zwłaszcza z odmiennych rodzajów treści i utworów oraz ze stosowanych modeli biznesowych; mając na uwadze, że w badaniu „Territoriality and its impact on the financing of audiovisual works” [Terytorialność i jej wpływ na finansowanie utworów audiowizualnych] podkreśla się istotną rolę licencji terytorialnych, jeśli chodzi o refinansowanie europejskich filmów, wzywa Komisję, by dokładniej określiła tę specyfikę i wzięła ją pod uwagę;

42. apeluje do Komisji, by upewniła się, że każda reforma dyrektywy w sprawie praw autorskich będzie uwzględniać wyniki oceny ex post skutków i rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie dyrektywy 2001/29/WE oraz będzie opierać się na solidnych dowodach, w tym ocenie możliwego wpływu wszelkich modyfikacji na wzrost i zatrudnienie, różnorodność kulturową i w szczególności na produkcję, finansowanie i dystrybucję utworów audiowizualnych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

43. podkreśla ważną rolę, jaką odgrywają ukierunkowane wyjątki i ograniczenia w prawie autorskim, przyczyniając się do wzrostu gospodarczego, innowacji, tworzenia miejsc pracy, pobudzania przyszłej kreatywności, a także zwiększania innowacyjności oraz twórczej i kulturowej różnorodności w Europie; przypomina, że Parlament opowiedział się za przeprowadzeniem analizy stosowania standardów minimalnych w odniesieniu do wyjątków i ograniczeń w prawie autorskim oraz właściwego stosowania tych wyjątków i ograniczeń określonych w dyrektywie 2001/29/WE;

44. podkreśla, że podejście do wyjątków i ograniczeń w prawie autorskim powinno być wyważone, ukierunkowane i neutralne w odniesieniu do formatu oraz powinno opierać się wyłącznie na wykazanych potrzebach, a także nie powinno naruszać europejskiej różnorodności kulturowej, jej zasad finansowania oraz sprawiedliwego wynagradzania autorów;

45. podkreśla, że o ile stosowanie eksploracji tekstów i danych wymaga większej pewności prawa, aby umożliwić badaczom i instytucjom edukacyjnym szersze wykorzystanie materiałów chronionych prawami autorskimi, w tym transgranicznie, wszelkie ogólnoeuropejskie wyjątki w zakresie eksploracji tekstów i danych powinny mieć zastosowanie wyłącznie wtedy, jeśli użytkownik posiada legalny dostęp i powinny zostać opracowane w konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami zgodnie z opartą na dowodach oceną skutków;

46. podkreśla, jak ważne jest zwiększenie klarowności i przejrzystości systemu prawa autorskiego, zwłaszcza w odniesieniu do treści tworzonych przez użytkowników i opłat licencyjnych za kopie na użytek prywatny w tych państwach członkowskich, które zdecydują się je stosować; zauważa w związku z tym, że obywatele należy informować o faktycznej wysokości opłaty z tytułu praw autorskich, o jej celu i przeznaczeniu;

2.5. Zmniejszenie obciążeń i przeszkód związanych z VAT przy sprzedaży transgranicznej

47. uważa, że potrzebna jest – z należytym poszanowaniem kompetencji krajowych – ściślejsza koordynacja polityki podatkowej, aby zapobiegać zakłóceniom rynku, uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania oraz stworzyć prawdziwy europejski jednolity rynek cyfrowy, co wymaga między innymi ustanowienia ogólnounijnej wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych;

48. za sprawę priorytetową uznaje stworzenie uproszczonego, jednolitego i spójnego systemu VAT online, aby zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez małe i innowacyjne przedsiębiorstwa działające w całej Europie; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie minipunktu kompleksowej obsługi w zakresie VAT, który stanowi krok ku zakończeniu tymczasowego unijnego systemu VAT; wyraża jednak zaniepokojenie tym, że brak progu utrudnia niektórym MŚP spełnienie warunków obecnego systemu; wzywa w związku z tym Komisję do przeglądu tego systemu, aby uczynić go bardziej przyjaznym dla biznesu;

49. postuluje ponadto, aby w odniesieniu do podobnych towarów i usług, niezależnie od tego, czy są one cyfrowe, czy fizyczne była w pełni przestrzegana zasada neutralności podatkowej; zwraca się do Komisji o przedłożenie – zgodnie z podjętym zobowiązaniem i jak najszybciej – wniosku umożliwiającego państwom członkowskim obniżenie stawek podatku VAT na prasę, wydawnictwa cyfrowe, e-książki i publikacje internetowe, aby uniknąć dyskryminacji na jednolitym rynku;

50. zachęca Komisję do ułatwiania wymiany najlepszych praktyk między organami podatkowymi i zainteresowanymi stronami, aby stworzyć odpowiednie rozwiązania dotyczące uiszczania podatków w gospodarce dzielenia się;

51. wyraża zadowolenie z przyjęcia wyników przeglądu dyrektywy o usługach płatniczych; podkreśla, że jeżeli Unia chce wzmocnić ogólnounijny sektor handlu elektronicznego, trzeba niezwłocznie wprowadzić ogólnounijny system natychmiastowych e-płatności i m-płatności oparty na wspólnym standardzie oraz odpowiednio wdrożyć zmienioną dyrektywę o usługach płatniczych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

3. TWORZENIE ODPOWIEDNIICH I RÓWNYCH WARUNKÓW FUNKCJONOWANIA ZAAWANSOWANYCH SIECI CYFROWYCH I INNOWACYJNYCH USŁUG

3.1. Dostosowanie przepisów telekomunikacyjnych do potrzeb

52. podkreśla, że inwestycje sektora prywatnego w szybkie i ultraszybkie sieci łączności są warunkiem postępu cyfrowego, który należy pobudzać za pomocą stabilnych ram prawnych UE, umożliwiających wszystkim podmiotom dokonywanie inwestycji, w tym na obszarach wiejskich i oddalonych; uważa, że większa konkurencja wiąże się z wyższym poziomem inwestycji infrastrukturalnych, innowacjami, możliwościami wyboru i niższymi cenami dla konsumentów i przedsiębiorstw; uważa, że istnieje mało dowodów, które potwierdzałyby związek między konsolidacją operatorów a wzrostem inwestycji i wydajności w sieci; uważa, że należy to dokładnie ocenić oraz egzekwować reguły konkurencji, aby uniknąć nadmiernej koncentracji na rynku, tworzenia oligopolu na szczeblu europejskim oraz negatywnego wpływu na konsumentów;

53. podkreśla, że ważne jest pomyślnie wdrożenie EFIS, żeby zmaksymalizować inwestycje przez ukierunkowanie na projekty o profilu podwyższonego ryzyka, pobudzanie ożywienia gospodarczego, stymulowanie wzrostu i stwarzanie zachęt do inwestycji sektora prywatnego, między innymi za pomocą mikrofinansowania i kapitału wysokiego ryzyka, aby wspomóc innowacyjne przedsiębiorstwa na różnych etapach finansowania ich rozwoju; podkreśla, że w przypadku niedoskonałości rynku ważne jest pełne wykorzystanie funduszy publicznych, które zostały już udostępnione na potrzeby inwestycji cyfrowych, umożliwienie synergii między programami UE, takimi jak „Horyzont 2020”, instrumentem „Łącząc Europę”, innymi odpowiednimi funduszami strukturalnymi i pozostałymi instrumentami, w tym projektami lokalnymi i pomocą państwa, w zgodności z wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa, między innymi po to, aby wspierać publiczne sieci Wi-Fi w większych i mniejszych gminach, gdyż okazuje się to niezbędne do integracji regionalnej, społecznej i kulturowej oraz edukacji;

54. przypomina państwom członkowskim o ich zobowiązaniu do osiągnięcia do 2020 r. pełnej przepustowości na poziomie co najmniej 30Mb/s; wzywa Komisję, by oceniła, czy obecna strategia na rzecz mobilnych i stacjonarnych łączności szerokopasmowych, łącznie z docelowymi poziomami, jest przyszłościowa, oraz – aby uniknąć przepaści cyfrowej – spełniła warunki pozwalające zapewnić powszechną łączność na potrzeby gospodarki opartej na danych i szybkiego wprowadzania technologii 5G i ultraszybkich łączności szerokopasmowych;

55. podkreśla, że rozwój usług cyfrowych, w tym usług OTT, zwiększył – z korzyścią dla konsumentów – popyt i konkurencję oraz potrzebę inwestycji w infrastrukturę cyfrową; uważa, że unowocześnienie ram telekomunikacyjnych nie powinno prowadzić do tworzenia zbędnych obciążeń regulacyjnych, lecz powinno gwarantować niedyskryminujący dostęp do sieci i wprowadzać przyszłościowe rozwiązania, oparte w miarę możliwości na podobnych zasadach w odniesieniu do podobnych usług, i które sprzyjają innowacjom i uczciwej konkurencji oraz zapewniają ochronę konsumentów;

56. podkreśla konieczność zadbania o to, by prawa użytkowników końcowych określone w ramach telekomunikacyjnych były spójne, proporcjonalne i przyszłościowe oraz – po przyjęciu pakietu dotyczącego łączności na całym kontynencie – przewidywały łatwiejszą zmianę dostawcy przez użytkownika końcowego i przejrzystość umów; z zadowoleniem przyjmuje zbliżający się przegląd dyrektywy o usłudze powszechnej – obok przeglądu ram telekomunikacyjnych – który ma zapewnić dostosowanie wymogów w zakresie dostępu do szybkich szerokopasmowych łączności internetowych do celu, jakim jest zmniejszenie przepaści cyfrowej, oraz posłuży do analizy dostępności numeru alarmowego 112;

57. podkreśla, że europejski jednolity rynek cyfrowy powinien ułatwiać życie codzienne konsumentom końcowym; apeluje zatem do Komisji o rozwiązanie problemu transgranicznego przekazywania połączeń telefonicznych, tak aby konsumenci mogli bez zakłóceń wykonywać połączenia telefoniczne podczas przekraczania granic w Unii;

58. z zadowoleniem przyjmuje różne, zainicjowane ostatnio przez DG ds. Sieci Komunikacyjnych, Treści i Technologii konsultacje społeczne dotyczące agendy cyfrowej dla Europy, a zwłaszcza przeglądu unijnych przepisów telekomunikacyjnych, koniecznej prędkości internetu i jego jakości po roku 2020 oraz platform internetowych, przetwarzania w chmurze i danych, odpowiedzialności pośredników oraz współkonsumpcji, wzywa jednak Komisję do zapewnienia spójności między wszystkimi tymi równoległymi inicjatywami;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

59. podkreśla, że widmo radiowe stanowi zasób o krytycznym znaczeniu dla wewnętrznego rynku ruchomej, bezprzewodowej łączności szerokopasmowej i nadawania oraz ma kluczowe znaczenie dla przyszłej konkurencyjności Unii Europejskiej; apeluje o opracowanie w pierwszej kolejności zharmonizowanych i wspierających konkurencję ram w dziedzinie przydzielania częstotliwości i skutecznego zarządzania, aby uniknąć opóźnień w przydzielaniu częstotliwości, o zapewnienie równych warunków działania wszystkim uczestnikom rynku, a –w świetle sprawozdania Lamy'ego⁽¹⁾ – o długofalową strategię dotyczącą przyszłych zastosowań różnych pasm częstotliwości, koniecznych w szczególności do wprowadzenia technologii 5G;

60. podkreśla, że terminowe wdrożenie oraz jednolite, przejrzyste egzekwowanie w państwach członkowskich unijnych przepisów w zakresie telekomunikacji, takich jak pakiet dotyczący łączności na całym kontynencie, to podstawowy filar niezbędny do ustanowienia jednolitego rynku cyfrowego, zapewnienia rygorystycznego stosowania zasady neutralności sieci i –zwłaszcza wraz z terminowym wszechstronnym przeglądem – zniesienia do 15 czerwca 2017 r. opłat roamingowych ponoszonych przez wszystkich konsumentów europejskich;

61. wzywa Komisję, aby z myślą o dalszej integracji jednolitego rynku cyfrowego zadbała o wprowadzenie sprawniejszych ram instytucjonalnych przez wzmocnienie roli, zdolności i decyzji BEREC, aby doprowadzić do spójnego stosowania ram regulacyjnych, zapewnić nadzór nad rozwojem jednolitego rynku i rozwiązywać spory transgraniczne; podkreśla w związku z tym potrzebę lepszego wyposażenia finansowego i osobowego BEREC oraz odpowiedniego wzmocnienia jego struktury zarządzania;

3.2. Ramy prawne mediów w XXI wieku

62. podkreśla dwojaki charakter mediów audiowizualnych, które stanowią dobro społeczno-kulturalne i dobro gospodarcze; zauważa, że potrzeba przyszłej regulacji mediów europejskich wynika z potrzeby zapewnienia i propagowania różnorodności mediów audiowizualnych oraz ustalenia wysokich standardów ochrony małoletnich, konsumentów i danych osobowych, uczciwych warunków konkurencji oraz większej elastyczności w odniesieniu do uregulowań ilościowych i dotyczących komunikacji handlowej;

63. podkreśla, że zasada kraju pochodzenia zapisana w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych jest niezbędnym warunkiem wstępnym transgranicznego oferowania treści audiowizualnych na drodze ku wspólnemu rynkowi usług; podkreśla jednocześnie, że zasada ta nie uniemożliwia osiągnięcia celów społecznych i kulturalnych ani nie wyklucza potrzeby dostosowania prawa UE poza dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych; podkreśla, że aby zwalczać praktykę „turystyki sądowej” (wybór sądu pod kątem własnego interesu), kraj pochodzenia zysku z reklamy, język usługi oraz docelowych odbiorców reklamy i treści powinny być włączone do kryteriów służących określeniu „kraj pochodzenia” audiowizualnych usług medialnych lub jego zakwestionowaniu;

64. uważa, że wszyscy, w tym dostawcy audiowizualnych platform internetowych i interfejsów użytkownika, powinni być objęci zakresem stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w stopniu, w jakim dotyczy ona audiowizualnych usług medialnych; podkreśla znaczenie, jakie mają przepisy służące poprawie możliwości znajdowania legalnych treści i informacji dla wzmocnienia wolności mediów, pluralizmu i niezależnych badań, a także dla zagwarantowania zasady niedyskryminacji, chroniącej różnorodność językową i kulturową; podkreśla, że aby zagwarantować ideę znajdowalności audiowizualnych treści o interesie publicznym, państwa członkowskie mogą wprowadzić szczegółowe uregulowania mające na celu ochronę kulturalnej i językowej różnorodności informacji, opinii i mediów, ochronę dzieci, młodych ludzi i mniejszości oraz ogólnie ochronę konsumentów; apeluje o środki, które zapewnią dostępność audiowizualnych usług medialnych osobom w trudnej sytuacji; nalega na Komisję, aby stwarzała zachęty dla legalnej oferty audiowizualnych treści medialnych, faworyzując niezależne utwory europejskie;

65. wzywa Komisję, by uwzględniła zmieniające się modele oglądania treści i nowe sposoby dostępu do treści audiowizualnych przez ujednolicenie traktowania usług linearnych i nielinearnych oraz wprowadzenie na szczeblu europejskim wymogów minimalnych dla wszystkich audiowizualnych usług medialnych, aby zagwarantować ich spójne stosowanie, chyba że takie treści stanowią niezbędne uzupełnienie treści lub usług innych niż audiowizualne; apeluje do Komisji i państw członkowskich o rozwinięcie pojęcia „usługi medialnej”, zdefiniowanego w art. 1 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w taki sposób, by przy zachowaniu przez państwa członkowskie odpowiedniego stopnia elastyczności w większym stopniu uwzględnić potencjalne społeczno-polityczne oddziaływanie usług i specyfikę

⁽¹⁾ Sprawozdanie o wynikach pracy grupy wysokiego szczebla nad przyszłymi zastosowaniami pasma UHF.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

tego oddziaływania, zwłaszcza ich znaczenie dla kształtowania i różnorodności opinii, a także kwestię odpowiedzialności redakcyjnej;

66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do jednakowego wdrożenia i skutecznego stosowania zakazu wszelkich audiowizualnych usług medialnych w UE w przypadku naruszenia godności ludzkiej, nawoływania do nienawiści lub rasizmu;

67. podkreśla, że dostosowanie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych powinno ograniczyć regulację i wzmocnić współregulację i samoregulację przez zrównoważenie praw i obowiązków nadawców z prawami i obowiązkami innych uczestników rynku dzięki horyzontalnemu i przekrojowemu podejściu do mediów; uważa, że należy dać pierwszeństwo zasadzie wyraźnej rozpoznawalności i odróżnienia reklamy od treści programu przed zasadą oddzielenia reklamy od treści programu we wszystkich rodzajach mediów; wzywa Komisję, by sprawdziła, czy nadal jest użyteczne i celowe stosowanie pkt 6.7 komunikatu Komisji w sprawie stosowania zasad pomocy państwa w odniesieniu do nadawców publicznych;

68. uważa, że koncepcja prawna przedstawiona w dyrektywie 93/83/EWG, po przeprowadzeniu dalszej oceny, może zwiększyć transgraniczny dostęp do legalnych treści i usług w internecie na jednolitym rynku cyfrowym bez kwestionowania zasad swobody zawierania umów, odpowiednich wynagrodzeń dla autorów i artystów oraz terytorialnego charakteru wyłącznych praw;

3.3. Adekwatne do celu otoczenie regulacyjne dla platform i pośredników

3.3.1. Rola platform internetowych

69. wzywa Komisję, aby zbadała, czy ewentualne problemy związane z platformami internetowymi nie mogłyby zostać rozwiązane dzięki prawidłowemu i pełnemu wdrożeniu istniejących przepisów i skutecznemu egzekwowaniu unijnego prawa konkurencji w celu zapewnienia równych warunków działania oraz uczciwej i faktycznej konkurencji między platformami internetowymi oraz w celu uniknięcia tworzenia monopolu; wzywa Komisję do utrzymania przyjaznej dla innowacji polityki wobec platform internetowych, która ułatwia wchodzenie nowych podmiotów na rynek i sprzyja wprowadzaniu innowacji; uważa, że priorytetami powinny być przejrzystość, niedyskryminacja, ułatwienie zmiany platformy lub dostawcy usług online umożliwiające konsumentom dokonywanie wyboru, dostęp do platform, a także identyfikowanie barier utrudniających pojawianie się i rozwój platform oraz usuwanie tych przeszkód;

70. zauważa ponadto, że postanowienia dyrektywy o handlu elektronicznym zostały następnie wzmocnione dyrektywą o nieuczciwych praktykach handlowych, dyrektywą o prawach konsumentów i innymi aktami dorobku prawnego dotyczącego konsumentów oraz że dyrektywy te muszą być właściwie egzekwowane, a także, że odnoszą się one zarówno do przedsiębiorstw handlowych korzystających z platform internetowych, jak i do przedsiębiorstw handlowych na rynkach tradycyjnych; apeluje do Komisji, aby współpracowała ze wszystkimi zainteresowanymi stronami i Parlamentem w celu wprowadzenia jasnych wytycznych dotyczących stosowania dorobku prawnego dotyczącego konsumentów w stosunku do przedsiębiorstw handlowych korzystających z platform internetowych oraz aby w razie potrzeby zapewniła organom ochrony konsumentów w państwach członkowskich pomoc we właściwym egzekwowaniu prawa ochrony konsumentów;

71. docenia inicjatywę Komisji dotyczącą przeanalizowania roli platform internetowych w gospodarce cyfrowej jako części składowej strategii jednolitego rynku cyfrowego, gdyż będzie to miało wpływ na przyszłe wnioski ustawodawcze; uważa, że analiza ta powinna posłużyć do określenia potwierdzonych i dobrze zdefiniowanych problemów w konkretnych obszarach działalności gospodarczej oraz ewentualnych luk pod względem ochrony konsumentów, a także do dokonania rozróżnienia między usługami online a dostawcami usług online; podkreśla, że platformy zajmujące się dobrami kultury, zwłaszcza media audiowizualne, muszą być traktowane w specjalny sposób, z poszanowaniem Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;

72. zwraca się do Komisji, by w pierwszym kwartale 2016 r. złożyła Parlamentowi sprawozdanie na temat wyników odpowiednich konsultacji i by zadbała o spójne podejście w trakcie zbliżających się rewizji aktów ustawodawczych; ostrzega przed wywoływaniem zakłóceń rynku lub tworzeniem barier utrudniających wprowadzanie na rynek usług online przez nakładanie nowych obowiązków subsydiowania w sposób krzyżowy szczególnych modeli biznesowych związanych z dziedzictwem;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

73. podkreśla, że ograniczona odpowiedzialność pośredników ma istotne znaczenie dla ochrony otwartości internetu, praw podstawowych, pewności prawa i innowacyjności; stwierdza w związku z tym, że postanowienia dotyczące odpowiedzialności pośredników zawarte w dyrektywie w sprawie handlu elektronicznego są przyszłościowe i neutralne pod względem technologicznym;

74. zwraca uwagę na to, że aby skorzystać z ograniczenia odpowiedzialności podmiot świadczący usługi społeczeństwa informacyjnego po otrzymaniu faktycznych informacji o bezprawnej działalności lub uzyskawszy wiedzę o takiej działalności musi niezwłocznie podjąć działania w celu usunięcia przedmiotowych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich; zwraca się do Komisji, by zadbała o jednolite stosowanie tego przepisu zgodnie z kartą praw podstawowych w celu uniknięcia jakiegokolwiek prywatyzacji egzekwowania prawa i zapewnienia odpowiednich i racjonalnych środków przeciwdziałających sprzedaży nielegalnych treści i towarów;

75. uważa, że z uwagi na szybko zmieniające się rynki i różnorodność platform – od platform niekomercyjnych po platformy B2B – obejmujących różne usługi, sektory i szeroki zakres podmiotów, nie ma jasnej definicji platform, a zastosowanie jednego podejścia we wszystkich przypadkach może poważnie zagrozić innowacyjności i sprawić, że przedsiębiorstwa europejskie znajdą się w gospodarce światowej w niekorzystnej sytuacji pod względem konkurencji;

76. jest zdania, że niektórzy pośrednicy internetowi i platformy internetowe uzyskują dochody dzięki utworom i treściom kulturowym, lecz nie zawsze dzielą się tym dochodem z twórcami; wzywa Komisję do rozważenia opartych na dowodach opcji umożliwiających zajęcie się kwestią braku przejrzystości oraz kwestią przenoszenia wartości z dziedziny treści do dziedziny usług, co pozwoliłoby autorom, wykonawcom i podmiotom prawa autorskiego uzyskać godziwe wynagrodzenie za wykorzystywanie ich utworów w internecie, nie szkodząc innowacji;

3.3.2 *Nowe możliwości, jakie oferuje gospodarka dzielenia się*

77. z zadowoleniem przyjmuje nasilenie się konkurencji i większy wybór, jaki mają konsumenci, wynikające z gospodarki dzielenia się, a także możliwości tworzenia miejsc pracy, wzrostu gospodarczego, konkurencji, bardziej otwartego rynku pracy i unijnej gospodarki o bardziej zamkniętym obiegu dzięki efektywniejszemu wykorzystaniu zasobów, umiejętności i innych atutów; nalega na Komisję i państwa członkowskie, by popierały dalszy rozwój gospodarki dzielenia się przez określenie sztucznych barier i odnośnych przepisów utrudniających jej wzrost;

78. zachęca Komisję, aby przeanalizowała, jak w ramach gospodarki dzielenia się uzyskać równowagę między wzmocnieniem pozycji konsumentów i ich ochroną, a w przypadku gdy potrzebne jest doprecyzowanie, zapewniła adekwatność ram prawnych dotyczących konsumentów w sferze cyfrowej, z uwzględnieniem ewentualnych nadużyć, a także stwierdziła, w jakich przypadkach wystarczające lub bardziej skuteczne są środki zaradcze ex post;

79. zauważa, że we własnym interesie przedsiębiorstw wykorzystujących te nowe modele biznesowe oparte na reputacji i zaufaniu leży przyjęcie środków zniechęcających do nielegalnej działalności i zapewnienie nowym konsumentom zabezpieczeń;

80. zachęca Komisję do powołania grupy zainteresowanych stron odpowiedzialnej za promowanie najlepszych praktyk w sektorze gospodarki dzielenia się;

81. wzywa państwa członkowskie, aby zadbały o to, żeby polityka zatrudnienia i polityka społeczna były dostosowane do celów innowacji cyfrowych i przedsiębiorczości, a wzrost gospodarki dzielenia się i jej potencjał – do bardziej elastycznych form zatrudnienia, w drodze określenia nowych form zatrudnienia i dokonania oceny, czy potrzebna jest modernizacja prawa z zakresu opieki społecznej i zatrudnienia, tak aby obowiązujące prawa pracownicze i systemy opieki społecznej zostały zachowane również w cyfrowym środowisku pracy; podkreśla, że zapewnienie zabezpieczenia społecznego należy do kompetencji państw członkowskich; zwraca się do Komisji o określenie i ułatwienie wymiany najlepszych praktyk w tych obszarach w UE i na szczeblu międzynarodowym;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

3.3.3. Zwalczanie nielegalnych treści w internecie

82. wzywa Komisję, by dokonała postępów w polityce i ramach prawnych dotyczących zwalczania cyberprzestępczości oraz nielegalnych treści i materiałów w internecie, w tym mowy nienawiści, które będą w pełni zgodne z prawami podstawowymi określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a zwłaszcza z prawem do wolności słowa i swobodnego dostępu do informacji, z obowiązującym prawem UE i ustawodawstwem państw członkowskich, a także z zasadami konieczności, proporcjonalności, sprawiedliwości proceduralnej i praworządności; jest zdania, że aby osiągnąć ten cel, należy:

- zapewnić europejskim i krajowym służbom policyjnym i organom ścigania spójne i skuteczne narzędzia egzekwowania prawa;
- zapewnić jasne wytyczne określające, jak postępować z nielegalnymi treściami internetowymi, w tym z mową nienawiści;
- wspierać partnerstwa publiczno-prywatne i dialog między podmiotami publicznymi i prywatnymi, zgodnie z obowiązującymi przepisami UE;
- doprecyzować rolę pośredników oraz platform internetowych w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- dopilnować, by ustanowienie w ramach Europolu unijnej jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (EU IRU) opierało się na odpowiedniej z punktu widzenia działalności tej jednostki podstawie prawnej;
- zapewnić specjalne środki służące zwalczaniu wykorzystywania seksualnego dzieci w internecie oraz skuteczną współpracę między wszystkimi zainteresowanymi stronami w celu zagwarantowania praw i ochrony dzieciom korzystającym z internetu oraz sprzyjania inicjatywom, które dążą do tego, by internet stał się bezpieczny dla dzieci;
- oraz współpracować z odnośnymi zainteresowanymi stronami na rzecz promowania kampanii edukacyjnych i podnoszących świadomość;

83. z zadowoleniem przyjmuje plan działania Komisji przewidujący unowocześnienie egzekwowania praw własności intelektualnej online w odniesieniu do naruszeń na skalę komercyjną; uważa, że egzekwowanie praw autorskich, tak jak to przewidziano w dyrektywie 2004/48/WE, jest niezwykle ważne oraz, że prawa autorskie i prawa pokrewne są skuteczne tylko w takim stopniu, w jakim skuteczne są środki egzekwowania służące ich ochronie;

84. zwraca uwagę, że EU stoi w obliczu znacznej liczby naruszeń praw własności intelektualnej; podkreśla, że rolą europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej jest przedstawianie wiarygodnych danych i obiektywnych analiz wpływu naruszeń na podmioty gospodarcze; apeluje o skuteczne, zrównoważone, proporcjonalne i unowocześnione podejście do egzekwowania, stosowania i ochrony praw własności intelektualnej online, szczególnie w odniesieniu do naruszeń na skalę komercyjną;

85. zauważa, że w niektórych przypadkach naruszenia prawa autorskiego mogą wynikać z trudności ze znalezieniem legalnie udostępnionych potrzebnych treści; wzywa zatem do opracowania szerszej i prostej w użytkowaniu legalnej oferty oraz do promowania jej wśród użytkowników;

86. z zadowoleniem przyjmuje podejście polegające na podążaniu śladem pieniędzy oraz zachęca uczestników łańcucha dostaw do podjęcia w oparciu o dobrowolne porozumienia skoordynowanych, proporcjonalnych działań w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej na skalę komercyjną; podkreśla, że Komisja wraz z państwami członkowskimi powinna propagować wiedzę i zasadę należytej staranności w całym łańcuchu dostaw oraz zachęcać do wymiany informacji i najlepszych praktyk, a także ściślejszej współpracy sektora publicznego i prywatnego; utrzymuje, że wszelkie środki powinny być uzasadnione, skoordynowane i proporcjonalne oraz powinny obejmować możliwość skorzystania przez strony, na które środki te wywarły negatywny wpływ, ze skutecznych i przyjaznych dla użytkowników środków zaradczych; uważa, że należy podnosić wiedzę konsumentów o skutkach naruszenia praw autorskich i praw pokrewnych;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

3.4. Wzmocnienie zaufania do sieci, sektorów i usług cyfrowych i infrastruktury cyfrowej oraz przetwarzania danych osobowych, a także zwiększenie bezpieczeństwa takich usług i danych

87. uważa, że aby zapewnić zaufanie do usług cyfrowych, technologii opartych na danych, IT i systemów płatności, infrastruktury krytycznej i sieci internetowych oraz ich bezpieczeństwo, konieczne są większe zasoby, a także współpraca między sektorem cyberbezpieczeństwa w Europie, sektorem publicznym i sektorem prywatnym, w szczególności w drodze współpracy naukowej, w tym w ramach programu „Horyzont 2020”, oraz partnerstwami publiczno-prywatnymi; popiera wymianę przez państwa członkowskie najlepszych praktyk dotyczących partnerstw publiczno-prywatnych w tej dziedzinie;

88. postuluje działania, które – w szczególności przy większej roli ENISA – pozwolą zwiększyć odporność na cyberataki, podnieść wśród użytkowników, zwłaszcza MSP, świadomość ryzyka i wiedzę o podstawowych procedurach bezpieczeństwa i dzięki temu zadbać o podstawowy poziom bezpieczeństwa przedsiębiorstw, np. szyfrowanie typu „end-to-end” danych i łączności oraz aktualizację oprogramowania, a także zachęcić do stosowania koncepcji uwzględniania bezpieczeństwa na etapie projektowania;

89. uważa, że dostawcy oprogramowania powinni lepiej promować wśród użytkowników zalety, jakie pod względem bezpieczeństwa ma otwarte oprogramowanie, oraz aktualizacje oprogramowania związane z bezpieczeństwem; wzywa Komisję, aby przeanalizowała skoordynowany na szczeblu UE program ujawniania luk w zabezpieczeniach, obejmujący naprawę znanych luk w zabezpieczeniach oprogramowania, jako środek walki z nadużywaniem luk w zabezpieczeniach oprogramowania oraz naruszeniami bezpieczeństwa i ochrony danych osobowych;

90. uważa, że konieczne jest szybkie przyjęcie dostosowanej do celów dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji, aby zapewnić skoordynowane unijne podejście do cyberbezpieczeństwa; uważa, że ambitniejszy poziom współpracy między państwami członkowskimi i odpowiednimi instytucjami i organami w UE oraz wymiana najlepszych praktyk mają zasadnicze znaczenie dla dalszej digitalizacji przemysłu, przy zapewnieniu ochrony unijnych praw podstawowych, w szczególności ochrony danych;

91. zwraca uwagę na fakt, że szybko rosnąca liczba ataków na sieci oraz aktów cyberprzestępczości wymaga zharmonizowanej reakcji UE i jej państw członkowskich w celu zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji; uważa, że zapewnienie bezpieczeństwa w internecie wymaga ochrony sieci i infrastruktury krytycznej, zagwarantowania zdolności organów ścigania do zwalczania przestępczości, w tym terroryzmu, radykalizacji postaw prowadzącej do przemocy, niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci w internecie, a także wykorzystywania danych, które są absolutnie niezbędne do zwalczania przestępczości online i offline; podkreśla, że zdefiniowane w ten sposób bezpieczeństwo oraz ochrona praw podstawowych w cyberprzestrzeni są niezbędne, aby wzmocnić zaufanie do usług cyfrowych, a zatem stanowią one konieczną podstawę do utworzenia konkurencyjnego jednolitego rynku cyfrowego;

92. przypomina, że metody takie jak szyfrowanie są użyteczne dla obywateli i przedsiębiorstw, ponieważ umożliwiają zapewnienie prywatności oraz co najmniej podstawowego poziomu bezpieczeństwa łączności; potępia to, że metody te mogą być również stosowane do celów przestępczych;

93. z zadowoleniem przyjmuje powstanie w Europolu Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (EC3), które pozwala szybciej reagować na cyberataki; apeluje o wniosek ustawodawczy w celu wzmocnienia mandatu EC3 oraz postuluje szybką transpozycję dyrektywy 2013/40/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. dotyczącej ataków na systemy informatyczne;

94. zauważa, że doniesienia o masowej inwigilacji elektronicznej świadczą o potrzebie odzyskania zaufania obywateli do prywatności, bezpieczeństwa i ochrony usług cyfrowych i podkreśla w związku z tym, że przy przetwarzaniu danych osobowych do celów komercyjnych lub do celów egzekwowania prawa należy ściśle przestrzegać obowiązujących przepisów o ochronie danych i praw podstawowych; przypomina w związku z tym o znaczeniu istniejących narzędzi takich jak umowy o wzajemnej pomocy prawnej, w których przestrzega się praworządności i ogranicza ryzyko niedozwolonego dostępu do danych przechowywanych na obcym terytorium;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

95. podkreśla, że zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE w sprawie handlu elektronicznego państwa członkowskie nie nakładają na usługodawców świadczących usługi transmisji, przechowywania i hostingu „ogólnego obowiązku nadzorowania informacji, które przekazują lub przechowują, ani ogólnego obowiązku aktywnego poszukiwania faktów i okoliczności wskazujących na bezprawną działalność”; przypomina w szczególności, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyrokach C-360/10 i C-70/10 odrzucił środki „aktywnego nadzoru” nad prawie wszystkimi odnośnymi usługobiorcami (w jednym wyroku chodziło o dostawców usług internetowych, a w drugim o sieć społecznościową) i sprecyzował, że wszelkie narzucanie podmiotom świadczącym usługi hostingu obowiązku prowadzenia ogólnego nadzoru powinno być zakazane;

4. MAKSYMALIZACJA POTENCJAŁU WZROSTU GOSPODARKI CYFROWEJ

96. jest zdania, że ze względu na kluczowe znaczenie przemysłu europejskiego i wobec faktu, że gospodarka cyfrowa rozwija się znacznie szybciej niż pozostałe sektory gospodarki, transformacja cyfrowa w przemyśle ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności gospodarki europejskiej i transformacji energetyki, jednak można ją przeprowadzić z powodzeniem tylko pod warunkiem, że przedsiębiorstwa europejskie zrozumieją jej znaczenie z punktu widzenia większej wydajności i sięgnięcia po niewykorzystany potencjał, dzięki czemu lepiej zintegrowane i wzajemnie połączone łańcuchy wartości będą w stanie szybko i elastycznie reagować na oczekiwania konsumentów;

97. wzywa Komisję do bezzwłocznego opracowania planu transformacji cyfrowej, obejmującego unowocześnienie prawodawstwa i stosowanie odpowiednich instrumentów do inwestowania w działalność badawczo-rozwojową i w infrastrukturę, wspieranie cyfryzacji we wszystkich sektorach przemysłu, np. w przemyśle produkcyjnym, energetyce, transporcie i handlu detalicznym, przez zachęcanie do wprowadzania technologii cyfrowych i połączeń między użytkownikami końcowymi w łańcuchach wartości, a także innowacyjnych usług i modeli biznesowych;

98. uważa, że ramy regulacyjne powinny umożliwiać przemysłowi korzystanie ze zmian i antycypowanie ich, by przyczyniać się do tworzenia miejsc pracy, wzrostu i konwergencji regionalnej;

99. wzywa ponadto do zwrócenia szczególnej uwagi na MŚP, co powinno obejmować w szczególności ewentualny przegląd karty małych przedsiębiorstw, ponieważ transformacja cyfrowa jest w ich przypadku absolutnie konieczna z punktu widzenia konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy w gospodarce oraz ściślejszej współpracy między przedsiębiorstwami działającymi już od dłuższego czasu a przedsiębiorstwami typu start-up, mogącej prowadzić do bardziej zrównoważonego i konkurencyjnego modelu przemysłu oraz do powstania światowych liderów;

100. ponownie podkreśla znaczenie europejskich systemów nawigacji satelitarnej, zwłaszcza systemów Galileo i EGNOS, dla rozwoju jednolitego rynku cyfrowego, jeśli chodzi o pozycję danych i oznaczanie czasu w aplikacjach wykorzystujących duże zbiory danych i w internecie przedmiotów;

4.1. Tworzenie gospodarki opartej na danych

101. uważa, że gospodarka oparta na danych ma kluczowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego; podkreśla możliwości, jakie mogą zaoferować gospodarce i społeczeństwu nowe technologie ICT, takie jak duże zbiory danych, przetwarzanie w chmurze, internet przedmiotów, drukowanie trójwymiarowe i inne, zwłaszcza w powiązaniu z innymi sektorami, takimi jak energetyka, transport i logistyka, usługi finansowe, edukacja, handel detaliczny, produkcja, badania naukowe czy opieka zdrowotna i służby ratunkowe, i zwłaszcza jeśli organy publiczne wykorzystają je do tworzenia inteligentnych miast, lepszego zarządzania zasobami i poprawy ochrony środowiska; podkreśla w szczególności możliwości, jakie oferuje cyfryzacja energetyki w postaci inteligentnych liczników i sieci oraz ośrodków danych, służąca wydajniejszemu i elastyczniejszemu wytwarzaniu energii; podkreśla znaczenie partnerstwa publiczno-prywatnego i z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w tej dziedzinie;

102. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie możliwości nieodpłatnego udostępnienia w formacie cyfrowym wszelkich badań naukowych finansowanych przynajmniej w połowie z funduszy publicznych, co powinno odbywać się w rozsądnym horyzoncie czasowym, niewpływającym niekorzystnie na zyski ekonomiczne i społeczne, w tym o przeanalizowanie możliwości wykorzystania w tym celu usług wydawnictw;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

103. wzywa Komisję, by do marca 2016 r. przeprowadziła – z udziałem odpowiednich ekspertów, w tym badaczy, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego oraz sektora publicznego i prywatnego – szeroko zakrojony i przejrzysty przegląd dużych zbiorów danych, służący wcześniejszej ocenie zapotrzebowania na technologie dużych zbiorów danych i infrastrukturę obliczeniową, zwłaszcza na superkomputery europejskie, obejmujący lepsze warunki w ramach nieregulacyjnych i w obowiązujących ramach regulacyjnych, służące wzrostowi i innowacyjności w tym sektorze, a także mający zmaksymalizować szanse i usunąć potencjalne zagrożenia i wyzwania utrudniające budowanie zaufania, dotyczące np. dostępu do danych, bezpieczeństwa i ochrony danych;

104. apeluje o opracowanie przyszłościowego i technologicznie neutralnego europejskiego podejścia oraz o dalszą integrację jednolitego rynku dotyczącego internetu przedmiotów i internetu przemysłowego w oparciu o strategię tworzenia norm i interoperacyjności, zwiększanie zaufania do tych technologii dzięki bezpieczeństwu, przejrzystości i ochronie prywatności – domyślnej i przewidzianej na etapie projektowania; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą swobodnego przepływu danych, która – po przeprowadzeniu całościowej oceny – powinna wyjaśnić zasady wykorzystywania danych, dostępu do nich i ich własności, z uwzględnieniem obaw dotyczących wpływu wymogów lokalizacji danych na funkcjonowanie jednolitego rynku, i ułatwiać zmianę dostawców usług z zakresu danych, by zapobiegać uzależnieniu od jednego dostawcy i zakłóceniom w funkcjonowaniu rynku;

105. jest zdania, że administracja publiczna powinna domyślnie stosować otwarte dane rządowe; apeluje o udostępnianie informacji w postaci otwartych danych w większym zakresie i szybszym tempie, o postępy we wskazywaniu kluczowych zestawów danych, które powinny zostać udostępnione, oraz we wspieraniu ponownego wykorzystywania otwartych danych w otwartej formie ze względu na ich wartość dla rozwoju innowacyjnych usług, w tym rozwiązań transgranicznych, a także dla przejrzystości oraz korzyści dla gospodarki i społeczeństwa;

106. rozumie rosnące obawy konsumentów z UE dotyczące wykorzystywania i ochrony danych osobowych przez dostawców usług online, o kluczowym znaczeniu dla budowania zaufania konsumentów do gospodarki cyfrowej; podkreśla ważną rolę aktywnych konsumentów w pobudzaniu konkurencji; podkreśla w związku z tym, że konsumenci powinni być lepiej informowani o wykorzystywaniu ich danych, zwłaszcza w przypadku usług świadczonych w zamian za dane, a także o przysługującym im prawie przenoszenia danych; wzywa Komisję do wyjaśnienia przepisów dotyczących kontroli danych i możliwości ich przenoszenia zgodnie z kluczową zasadą, w myśl której obywatele powinni móc kontrolować swoje dane;

107. uważa, że przestrzeganie przepisów o ochronie danych i skuteczne gwarancje prywatności i bezpieczeństwa ustanowione w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych, w tym szczegółowe przepisy dotyczące dzieci jako konsumentów podatnych na zagrożenia, mają zasadnicze znaczenie dla budowania zaufania obywateli i konsumentów do sektora gospodarki opartej na danych; zwraca uwagę na konieczność podnoszenia świadomości na temat roli danych i znaczenia wymiany danych dla konsumentów, jeśli chodzi o ich prawa podstawowe w gospodarce, a także ustanowienia przepisów w dziedzinie własności danych i sprawowania przez obywateli kontroli nad ich danymi osobowymi; zwraca uwagę na rolę personalizacji usług i produktów, którą należy rozwijać zgodnie z wymogami ochrony danych; apeluje o propagowanie uwzględniania ochrony prywatności już w fazie projektowania i domyślnej ochrony prywatności, co może również pozytywnie wpłynąć na innowacje i wzrost gospodarczy; podkreśla potrzebę zapewnienia niedyskryminacyjnego podejścia do wszelkich operacji przetwarzania danych; podkreśla znaczenie podejścia opartego na analizie ryzyka, które pomaga uniknąć zbędnych obciążeń administracyjnych i zapewnia pewność prawa, zwłaszcza MŚP i przedsiębiorstwom typu start-up, a także nadzór demokratyczny i stałe monitorowanie przez władze publiczne; podkreśla, że dane osobowe wymagają specjalnej ochrony, i przyznaje, że wprowadzenie dodatkowych gwarancji, takich jak pseudonimizacja lub anonimizacja, może zwiększyć ochronę w przypadku, gdy dane osobowe są wykorzystywane w aplikacjach dużych zbiorów danych i przez dostawców usług internetowych;

108. zwraca uwagę, że w przeprowadzonej przez Komisję ocenie dyrektywy w sprawie baz danych uznano tę dyrektywę za przeszkodę dla rozwoju europejskiej gospodarki opartej na danych; wzywa Komisję do podjęcia działań następczych dotyczących politycznych możliwości uchylenia dyrektywy 96/9/WE;

4.2. Zwiększenie konkurencyjności dzięki interoperacyjności i normalizacji

109. uważa, że europejski plan normalizacji ICT oraz przegląd ram interoperacyjności, w tym mandaty Komisji dotyczące prac europejskich organów normalizacji, powinny znaleźć się w europejskiej strategii cyfrowej, by uzyskać oszczędności skali, oszczędności budżetowe i większą konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw, a także by zwiększyć

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

międzysektorową i transgraniczną interoperacyjność towarów i usług dzięki szybszemu, otwartemu i konkurencyjnemu określaniu dobrowolnych, inspirowanych przez rynek, globalnych norm, łatwych do wdrożenia przez MŚP; zachęca Komisję do zapewnienia w procesach normalizacji udziału wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, przyciągnięcia najlepszych technologii i uniknięcia ryzyka tworzenia monopolu lub zamkniętych łańcuchów wartości, zwłaszcza w odniesieniu do MŚP oraz przedsiębiorstw typu start-up, a także do aktywnego propagowania norm europejskich na arenie międzynarodowej w świetle globalnego charakteru inicjatyw dotyczących normalizacji ICT;

110. wzywa Komisję i Radę do zwiększenia udziału wolnego i otwartego oprogramowania oraz jego ponownego wykorzystania w organach administracji publicznej i w kontaktach między nimi jako rozwiązania służącego zwiększeniu interoperacyjności;

111. zauważa, że Komisja prowadzi obecnie konsultacje ze stosownymi zainteresowanymi stronami na temat utworzenia instalowanej w pojazdach interoperacyjnej, znormalizowanej, bezpiecznej platformy opartej na otwartym dostępie, przeznaczonej dla potencjalnych przyszłych aplikacji lub usług, zgodnie z apelem Parlamentu ujętym w rozporządzeniu dotyczącym ogólnoeuropejskiego systemu szybkiego powiadamiania o wypadkach drogowych (eCall); wzywa Komisję do zapewnienia, że ta platforma nie będzie ograniczać innowacyjności, wolnej konkurencji i możliwości wyboru oferowanych konsumentom;

112. wzywa Komisję, by z uwzględnieniem szybkiego rozwoju innowacji w sektorze transportu opracowała skoordynowaną strategię łączalności w tym sektorze, a w szczególności by ustanowiła ramy regulacyjne dla pojazdów zintegrowanych z siecią, w celu zapewnienia interoperacyjności z różnymi usługami, w tym z zakresu zdalnej diagnostyki i konserwacji pojazdów, a także z aplikacjami, aby utrzymać uczciwą konkurencję i zaspokoić wysokie zapotrzebowanie na produkty spełniające wymogi cyberbezpieczeństwa i ochrony danych, a także by zapewnić fizyczne bezpieczeństwo pasażerów; jest zdania, że potrzebne jest partnerstwo między branżą motoryzacyjną i telekomunikacyjną, by zapewnić rozwój pojazdów zintegrowanych z siecią i odpowiedniej infrastruktury w oparciu o wspólne normy obowiązujące w całej Europie;

4.3. Cyfrowe społeczeństwo sprzyjające włączeniu społecznemu

113. zauważa, że internet i ICT mają ogromny wpływ na emancypację kobiet i dziewcząt; odnotowuje fakt, że udział kobiet w sektorze cyfrowym w UE ma pozytywny wpływ na europejski PKB; zaznacza znaczny potencjał kobiet w innowacyjności i przedsiębiorczości oraz rolę, jaką mogą one odegrać w transformacji cyfrowej; podkreśla konieczność przezwyciężenia stereotypów dotyczących płci oraz w pełni popiera kulturę przedsiębiorczości cyfrowej wśród kobiet i zachęca do niej, a także do integracji kobiet i ich udziału w społeczeństwie informacyjnym;

114. odnotowuje potencjał jednolitego rynku cyfrowego w zapewnianiu dostępności i udziału wszystkich obywateli, w tym osób o specjalnych potrzebach, osób starszych, mniejszości i innych obywateli należących do grup podatnych na zagrożenia, w odniesieniu do wszystkich aspektów gospodarki cyfrowej, w tym do produktów i usług chronionych prawem autorskim i prawami pokrewnymi, przy czym potencjał ten wyraża się w tworzeniu społeczeństwa cyfrowego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz w zapewnieniu pełnej dostępności wszystkich programów administracji elektronicznej; jest głęboko zaniepokojony brakiem postępów w ratyfikacji traktatu z Marrakeszu i apeluje o jego jak najszybszą ratyfikację; podkreśla w związku z tym pilną potrzebę szybkiego przyjęcia wniosku w sprawie dyrektywy dotyczącej dostępności stron internetowych organów sektora publicznego;

4.3.1. Umiejętności i wiedza cyfrowa

115. zwraca uwagę na fakt, że rozbieżność podaży umiejętności i zapotrzebowaniem na nie jest problemem dla rozwoju gospodarki cyfrowej, tworzenia miejsc pracy i konkurencyjności Unii, i wzywa Komisję, aby w trybie pilnym opracowała strategię dotyczącą umiejętności, która pomoże rozwiązać problem ich niedoboru; wzywa Komisję, by wykorzystywała środki z Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych do wspierania stowarzyszeń (ruchów oddolnych), które kształcą młodzież znajdującą się w niekorzystnej sytuacji w zakresie kompetencji cyfrowych; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia im wsparcia przez udostępnienie odpowiednich pomieszczeń;

116. wzywa Komisję i państwa członkowskie do propagowania umiejętności korzystania z mediów i internetu wśród wszystkich obywateli UE, zwłaszcza osób znajdujących się w trudnej sytuacji, czemu powinny służyć inicjatywy i skoordynowane działania oraz inwestycje w tworzenie europejskich sieci nauczania umiejętności korzystania z mediów; podkreśla, że umiejętność samodzielnego i krytycznego korzystania z mediów oraz radzenie sobie z nadmiarem informacji to zadanie należące do ponadpokoleniowego uczenia się przez całe życie, które podlega stałym zmianom i ma umożliwiać

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

wszystkim pokoleniom należyte i niezależne radzenie sobie z nadmiarem informacji; podkreśla, że wraz ze wzrostem złożoności profili zadań i umiejętności, zwłaszcza jeśli chodzi o umiejętność posługiwania się technologiami informacyjno-komunikacyjnymi, powstają nowe wymagania dotyczące szkolenia oraz dalszego kształcenia i uczenia się przez całe życie;

117. zachęca państwa członkowskie, by włączały nabywanie umiejętności cyfrowych do programów szkolnych, doskonaliły niezbędne wyposażenie techniczne oraz do propagowały współpracę między uniwersytetami i szkołami technicznymi służącą tworzeniu wspólnych programów e-uczenia się, uznawanych w programie ECTS; podkreśla, że programy nauczania i szkoleń muszą mieć na celu rozwój krytycznego myślenia do korzystania i dogłębnego rozumienia nowych mediów, urządzeń i interfejsów cyfrowych i informacyjnych, by ludzie byli aktywnymi użytkownikami tych nowych technologii, a nie tylko użytkownikami końcowymi; podkreśla znaczenie odpowiedniego szkolenia nauczycieli w zakresie umiejętności cyfrowych, skutecznego sposobu przekazywania tych umiejętności, przy uwzględnieniu sukcesu cyfrowego uczenia się opartego na zabawie, oraz sposobu wykorzystywania tych umiejętności do ogólnego wspomagania procesu nauczania, zwiększającego atrakcyjność matematyki, informatyki, nauk przyrodniczych i technicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintensyfikowania badań nad wpływem mediów cyfrowych na zdolności poznawcze;

118. zauważa, że publiczne i prywatne inwestycje oraz nowe możliwości finansowania kształcenia zawodowego oraz uczenia się przez całe życie są niezbędne, aby zapewnić pracownikom, zwłaszcza mniej wykwalifikowanym, odpowiednich umiejętności potrzebnych w gospodarce cyfrowej; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wraz z sektorem prywatnym opracowały łatwo dostępne, znormalizowane i certyfikowane kursy internetowe oraz innowacyjne i dostępne programy szkolenia w zakresie umiejętności cyfrowych, mające wyposażać uczestników przynajmniej w minimum kompetencji cyfrowych; zachęca państwa członkowskie, aby te kursy internetowe stały się nieodłącznym elementem gwarancji dla młodzieży; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie, by stworzyły podstawę wzajemnego uznawania umiejętności i kwalifikacji cyfrowych, wprowadzając europejski certyfikat lub system stopni na wzór wspólnego europejskiego systemu opisu kształcenia językowego; podkreśla, że transgraniczny dostęp do treści sprzyja różnorodności kulturowej w Europie i wielojęzyczności;

119. z zadowoleniem przyjmuje powstanie ogółouropejskiej „wielkiej koalicji na rzecz cyfrowych miejsc pracy”, zachęca przedsiębiorstwa, by do niej dołączały, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia czynnego udziału MŚP w koalicji; z zadowoleniem przyjmuje rozważania Komisji dotyczące stworzenia nowych systemów magazynów wiedzy dla sektora publicznego przy użyciu certyfikowanych i bezpiecznych pod względem ochrony danych technologii chmury oraz eksploracji tekstów i danych; uważa, że stosowanie takich technologii wymaga szczególnych szkoleń w dziedzinie bibliotekoznawstwa, archiwizacji i dokumentacji; apeluje, aby w ramach kształcenia i szkolenia oraz w publicznych instytucjach naukowych nauczać o cyfrowych formach współpracy i wspólnej komunikacji oraz stosować je i wspierać w zamówieniach publicznych – stosując i dalej rozwijając licencje CC – ponad granicami państwowymi i językowymi; wskazuje na kluczowe znaczenie szkolenia dualnego;

120. wskazuje ponadto, że publiczne i prywatne inwestycje w kształcenie zawodowe oraz uczenie się przez całe życie są niezbędne, aby zapewnić, że siła robocza UE, w tym „cyfrowa siła robocza” pracująca w ramach niestandardowych form zatrudnienia, jest wyposażona w odpowiednie umiejętności potrzebne w gospodarce cyfrowej; zauważa, że niektóre państwa członkowskie wprowadziły prawa gwarantujące pracownikom minimalne uprawnienia do płatnego urlopu szkoleniowego jako środek służący poprawie dostępu pracowników do kształcenia i szkoleń;

4.3.2. *Administracja elektroniczna*

121. jest zdania, że rozwój administracji elektronicznej ma priorytetowe znaczenie dla innowacyjności ze względu na efekt dźwigni, jaki wywiera we wszystkich sektorach gospodarki, oraz na fakt, że zwiększa ona wydajność, interoperacyjność i przejrzystość, zmniejsza koszty i obciążenia administracyjne, pozwala na lepszą współpracę między organami administracji publicznej i zapewnia wszystkim obywatelom i przedsiębiorstwom lepsze, bardziej przyjazne użytkownikom i dostosowane do indywidualnych potrzeb usługi, dzięki możliwościom, jakie oferują cyfrowe innowacje społeczne; wzywa Komisję, by dawała dobry przykład w dziedzinie administracji elektronicznej i by wraz z państwami członkowskimi opracowała ambitny i całościowy plan działań w tej dziedzinie; jest zdania, że ten plan działań powinien bazować na potrzebach użytkowników i najlepszych praktykach, obejmować poziomy odniesienia służące mierzeniu postępu oraz etapowe podejście sektorowe do stosowania zasady jednokrotnego wypełniania wszelkich formalności

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

w organach administracji publicznej, zgodnie z którą obywatele i przedsiębiorstwa nie powinni być proszeni o podanie informacji, które już raz dostarczyli organom publicznym, a zarazem zapewniać obywatelom wysoki poziom ochrony prywatności i danych, zgodnie z wymogami i zasadami unijnego pakietu reform w dziedzinie ochrony danych, przy pełnym poszanowaniu Karty praw podstawowych, a także wysoki poziom bezpieczeństwa tych inicjatyw; uważa, że powinien on również zapewniać pełną transgraniczną interoperacyjność identyfikacji elektronicznej i podpisów elektronicznych, zwłaszcza dzięki szybkiemu wdrożeniu rozporządzenia eIDAS i zwiększonej dostępności usług publicznych online; podkreśla znaczenie, jakie ma dla obywateli i przedsiębiorstw dostęp do wzajemnie połączonych rejestrów handlowych;

122. apeluje o stworzenie pojedynczej, całościowej i w pełni dostępnej cyfrowej bramy sieciowej z wykorzystaniem dotychczasowych inicjatyw i sieci, funkcjonującej jako pojedynczy system cyfrowy dla przedsiębiorstw łączący użytkowników końcowych, umożliwiający zakładanie przedsiębiorstw i ich działalność w całej UE, w tym zarejestrowanie przedsiębiorstwa online i uzyskanie nazw domen internetowych, wymianę informacji na temat zgodności z przepisami, uznawanie e-faktur, składanie zeznań podatkowych, uproszczone procedury online w zakresie podatku VAT, informacje online na temat zgodności produktu, rekrutacji i delegowania pracowników, praw konsumentów, dostępu do sieci konsumenckich i firmowych, procedur zgłaszania i mechanizmów rozstrzygania sporów;

123. ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wdrożenia punktów kompleksowej obsługi zgodnie z dyrektywą usługową oraz do podjęcia wszystkich działań niezbędnych do zagwarantowania ich wydajnego funkcjonowania w celu odblokowania ich pełnego potencjału;

124. jest zaniepokojony fragmentaryzacją infrastruktury chmur obliczeniowych dla badaczy i uczelni; wzywa Komisję, by we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami opracowała plan działań mający doprowadzić do powstania europejskiej otwartej chmury do celów naukowych, która powinna sprawnie łączyć istniejące sieci, dane i wysoce wydajne systemy obliczeniowe oraz elektroniczne usługi infrastrukturalne w poszczególnych dziedzinach nauki, w ramach wspólnej polityki i wspólnych norm oraz dzięki wspólnym inwestycjom; uważa, że powinna ona służyć za bodziec do rozwoju chmur obliczeniowych nie tylko do celów naukowych, lepszych połączeń wzajemnych między ośrodkami innowacji, ekosystemów dla przedsiębiorstw typu start-up oraz ściślejszej współpracy między uczelniami i przemysłem w zakresie wprowadzania technologii na rynek zgodnie z odpowiednimi zasadami poufności, a także do ułatwiania międzynarodowej koordynacji i współpracy w tej dziedzinie;

125. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ponownie zobowiązały się, że będą dążyć do celów strategii „Europa 2020” dotyczących badań naukowych i innowacyjności jako elementów tworzących konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy, sprzyjających wzrostowi gospodarczemu i tworzeniu miejsc pracy, obejmujących całościowe podejście do otwartej nauki, innowacyjności i danych oraz do przekazywania wiedzy; uważa, że powinno to obejmować zmienione ramy prawne dotyczące eksplorowania tekstów i danych do celów badań naukowych, zwiększone wykorzystanie wolnego i otwartego oprogramowania, zwłaszcza w placówkach edukacyjnych i administracji publicznej, a także łatwiejszy dostęp MŚP i przedsiębiorstw typu start-up do środków z programu Horyzont 2020, dostosowany do krótszych cykli innowacyjności w sektorze ICT; podkreśla w związku z tym znaczenie wszelkich stosownych inicjatyw, poczynając od partnerstw publiczno-prywatnych i klastrów innowacyjności, a na europejskich parkach technologicznych i naukowych skończywszy, zwłaszcza w mniej uprzemysłowionych regionach Europy, oraz programów przyspieszania rozwoju przedsiębiorstw typu start-up i wspólnych platform technologicznych, a także zdolności skutecznego licencjonowania – na sprawiedliwych, rozsądnych i niedyskryminujących warunkach – patentów niezbędnych do spełnienia norm, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z prawa konkurencji UE, w celu utrzymania zachęt do działalności badawczo-rozwojowej i normalizacyjnej oraz w celu pobudzania innowacyjności;

126. wzywa Komisję, by skupiła się na wdrożeniu przepisów dotyczących elektronicznych zamówień publicznych oraz jednolitego europejskiego dokumentu zamówienia (paszportu zamówień publicznych) z myślą o ogólnych korzyściach gospodarczych i w celu ułatwienia wszystkim podmiotom gospodarczym dostępu do unijnego rynku zgodnie ze wszystkimi kryteriami wyboru, wykluczania i udzielania zamówień; podkreśla, że obowiązkiem organów udzielających zamówienia jest podanie głównych przyczyn, dla których nie podzieliły zamówienia na części zgodnie z obowiązującymi przepisami, by ułatwić innowacyjnym przedsiębiorstwom i MŚP dostęp do rynku zamówień;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

4.4. Wymiar międzynarodowy

127. podkreśla znaczenie w pełni niezależnej struktury zarządzania internetem dla utrzymania internetu jako przejrzystego i pluralistycznego modelu zarządzania przez wiele zainteresowanych stron, w oparciu o zasadę, zgodnie z którą internet jest jedyną w swoim rodzaju, otwartą, bezpłatną i stabilną platformą; uważa za sprawę zasadniczą, by do tego celu wykorzystano opóźnienie w przekazywaniu zarządzania ICANN; jest głęboko przekonany, że globalny wymiar internetu musi zostać uwzględniony we wszystkich stosownych dziedzinach polityki UE, i zwraca się do ESDZ, by przy opracowywaniu spójnej polityki zewnętrznej w pełni wykorzystywała możliwości, jakie oferuje cyfryzacja, zapewniła reprezentację UE na platformach zarządzania internetem i bardziej zdecydowanie wypowiadała się na forach globalnych, zwłaszcza w odniesieniu do ustalania norm, przygotowań do wprowadzenia technologii 5G i cyberbezpieczeństwa;

128. uznaje globalny charakter gospodarki opartej na danych; przypomina, że utworzenie jednolitego rynku cyfrowego zależy od swobodnego przepływu danych w Unii Europejskiej i poza nią; apeluje zatem do UE i państw członkowskich, by we współpracy z państwami trzecimi podjęły działania mające zapewnić stosowanie – podczas współpracy z państwami trzecimi w ramach strategii jednolitego rynku cyfrowego – wysokich standardów ochrony danych i bezpiecznego międzynarodowego transferu danych, zgodnie z ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych i orzecznictwem UE;

o

o o

129. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0016

Proces pokojowy w Kolumbii**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w poparciu dla procesu pokojowego w Kolumbii (2015/3033(RSP))**

(2018/C 011/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje wyrażające poparcie dla pokoju i praw człowieka w Kolumbii,
- uwzględniając szczególne więzi łączące UE z Kolumbią, w szczególności wielostronną umowę handlową między Peru i Kolumbią a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, podpisaną w Brukseli w dniu 26 lipca 2012 r., a także umowę w sprawie zniesienia obowiązku wizowego między Unią Europejską a Kolumbią, podpisaną w dniu 2 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając punkt 44 przesłania Delegacji PE do Euro-Latynoamerykańskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (Eurolat) na II szczyt CELAC-UE w Brukseli w sprawie zakończenia konfliktu wewnętrznego między rządem Kolumbii a Rewolucyjnymi Siłami Zbrojnymi Kolumbii (FARC) oraz deklarację brukselską przyjętą na zakończenie II szczytu CELAC-UE w dniu 11 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiej Przedstawiciel Unii Europejskiej Federiki Mogherini z dnia 24 września 2015 r. dotyczące porozumienia w sprawie sprawiedliwości okresu przejściowego w Kolumbii oraz jej oświadczenie z dnia 1 października 2015 r. w sprawie mianowania Eamona Gilmore'a Specjalnym Przedstawicielem Unii Europejskiej ds. Procesu Pokojowego w Kolumbii,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE i Kolumbia utrzymują ścisłą współpracę polityczną, gospodarczą i handlową na podstawie protokołu uzgodnień z listopada 2009 r. oraz umowy handlowej między Kolumbią i Peru a UE i jej państwami członkowskimi, której ostatecznym celem jest nie tylko nadanie impulsu stosunkom gospodarczym między stronami, lecz także umocnienie pokoju, demokracji, poszanowanie praw człowieka, trwałego rozwoju i dobrobytu obywateli;
- B. mając na uwadze, że te bliskie stosunki rozciągają się na fora współpracy międzynarodowej w głównych sprawach ważnych dla obu stron, np. w dziedzinie walki o pokój oraz zwalczania terroryzmu i handlu narkotykami;
- C. mając na uwadze, że konflikt zbrojny w Kolumbii trwa już od ponad 50 lat, przyniósł mieszkańcom olbrzymie cierpienia, zarówno w wyniku działań terrorystów, jak i oddziałów paramilitarnych, i doprowadził m.in. do zabójstw, wymuszonych zaginięć, porwań, przemocy seksualnej, wykorzystywania nieletnich, przesiedleń ludności, zarówno wewnętrznych, jak i wykraczających poza granice kraju, a także do użycia min przeciwpiechotnych;
- D. mając na uwadze, że w dniu 19 listopada 2012 r. rozpoczęły się w Hawanie (Kuba) rozmowy przy okrągłym stole między rządem Kolumbii a Rewolucyjnymi Siłami Zbrojnymi Kolumbii (FARC), po podpisaniu dokumentu zatytułowanego „Porozumienie ogólne w sprawie zakończenia konfliktu oraz budowy stabilnego i trwałego pokoju” z dnia 26 sierpnia 2012 r., co stanowi spełnienie żywionego przez naród Kolumbii pragnienia życia w pokoju i uznanie, że państwo ma obowiązek wspierania praw człowieka na całym swoim terytorium, a sprawiedliwy rozwój gospodarczy i społeczny jest gwarancją pokoju i niezbędnym warunkiem zrównoważonego wzrostu gospodarczego w kraju, sprzyjającego włączeniu społecznemu;
- E. mając na uwadze, że w poszczególnych fazach rozmów negocjatorzy w Hawanie osiągnęli porozumienie w sprawie „odnowy wsi kolumbijskiej” i całościowej reformy rolnej, udziału w życiu politycznym i otwarcia demokratycznego na rzecz budowy pokoju, a także w sprawie rozwiązania problemu narkotykowego;

Środa, 20 stycznia 2016 r.

- F. mając na uwadze, że w dniu 23 września 2015 r. rząd Kolumbii i FARC ogłosiły zawarcie porozumienia w sprawie powołania specjalnej jurysdykcji na rzecz pokoju zgodnie z prawem międzynarodowym, mającej zadośćuczynić prawom ofiar i przyczynić się do stabilnego i trwałego pokoju, i w tym celu strony zdecydowały o powołaniu całłościowego systemu na rzecz prawdy, sprawiedliwości, zadośćuczynienia i zapobiegania powtórzeniu konfliktu, w tym o utworzeniu komisji ds. ustalenia prawdy, współistnienia i zapobiegania powtórzeniu konfliktu oraz o zawarciu porozumień w sprawie zadośćuczynienia ofiarom;
- G. mając na uwadze, że w dniu 15 grudnia 2015 r. rząd Kolumbii i FARC ogłosiły zawarcie porozumienia w sprawie ofiar konfliktu i utworzenia instytucji, o których mowa w porozumieniu z dnia 23 września 2015 r.;
- H. mając na uwadze, że rząd Kolumbii, jego izba ustawodawcza i naród kolumbijski mają suwerenne prawo do ustalenia trybu funkcjonowania tej specjalnej jurysdykcji na rzecz pokoju, której zasadniczą funkcją będzie położenie kresu bezkarności, dochodzenie prawdy oraz osądzenie i ukaranie sprawców przestępstw popełnionych w trakcie konfliktu, w szczególności najcięższych i najbardziej reprezentatywnych, co zagwarantuje, że konflikt się nie powtórzy, i przyczyni się do zadośćuczynienia ofiarom;
- I. mając na uwadze, że zakończenie konfliktu wewnętrznego trwającego od ponad 50 lat, który pociągnął za sobą miliony ofiar, oraz osiągnięcie stabilnego i trwałego pokoju w Kolumbii jest przede wszystkim priorytetem dla Kolumbii, ale także dla Unii Europejskiej i wspólnoty międzynarodowej, czego dowodzą liczne deklaracje wsparcia dla procesu pokojowego, składane przez różne kraje i organizacje regionalne i międzynarodowe, w tym przez samą Unię Europejską;
1. z zadowoleniem przyjmuje porozumienia zawarte jak dotąd między rządem Kolumbii a FARC z myślą o przywróceniu pokoju w Kolumbii i zwraca szczególną uwagę na porozumienia w sprawie całłościowej reformy rolnej, udziału w życiu politycznym i otwarcia demokratycznego na rzecz budowy pokoju, a także w sprawie rozwiązania problemu narkotykowego i powołania specjalnej jurysdykcji na rzecz pokoju, co obejmuje utworzenie komisji ds. ustalenia prawdy, współistnienia i zapobiegania powtórzeniu konfliktu, a także jednostki specjalnej ds. poszukiwania osób uznanych za zaginione w związku z konfliktem i z przyczyn z nim związanych oraz jednostki śledczej i do spraw likwidacji organizacji przestępczych;
 2. wyraża uznanie dla starań politycznych, realizmu i wytrwałości, jakimi wykazał się zarówno rząd Kolumbii, jak i FARC, by zbliżyć swoje antagonistyczne stanowiska i stopniowo utworzyć przestrzeń kompromisu, który umożliwił postępy w negocjacjach na rzecz stabilnego i trwałego pokoju oraz doprowadził do historycznego porozumienia, uznającego ofiary za element centralny i priorytetowo traktującego prawdę, sprawiedliwość bez bezkarności, autentyczne zadośćuczynienie za poniesione szkody i zapobieganie powtórzeniu konfliktu; wyraża także uznanie dla istotnej roli, jaką w zawarciu tych porozumień odegrały przez organizacje reprezentujące ofiary i organizacje społeczeństwa obywatelskiego;
 3. apeluje do Armii Wyzwolenia Narodowego (ELN), aby bez dalszej zwłoki wyraźnie i zdecydowanie zaangażowała się w proces pokojowy w Kolumbii, i zwraca się o rozpoczęcie procesu równoległych negocjacji z rządem Kolumbii, mogącego przebiegać w podobnych terminach;
 4. wyraża nadzieję, że negocjacje zakończą się jak najszybciej, wyznaczając ostateczny koniec konfliktu i prawdziwy przełom we współczesnej historii Kolumbii, w związku z czym wzywa strony, wszystkie siły polityczne w Kolumbii i całe kolumbijskie społeczeństwo, by konstruktywnie przyczyniały się do położenia kresu przemocy;
 5. podkreśla ponownie, że przemoc nie jest uprawnioną metodą walki politycznej, i zwraca się do tych, którzy dotychczas sądzili inaczej, by zaakceptowali demokrację ze wszystkimi jej konsekwencjami i wymogami, z których najważniejszym jest ostateczne porzucenie broni oraz obrona idei i aspiracji w sposób zgodny z zasadami demokracji i praworządności;
 6. wyraża uznanie dla ważnej roli, jaką odegrały dotychczas Kuba i Norwegia jako państwa będące gwarantami procesu pokojowego oraz Chile i Wenezuela jako państwa towarzyszące temu procesowi;

Środa, 20 stycznia 2016 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/Wiceprzewodniczącej Komisji Federiki Mogherini z dnia 1 października 2015 r. w sprawie mianowania Eamona Gilmore'a, byłego wicepremiera oraz byłego ministra spraw zagranicznych i handlu Republiki Irlandii, na stanowisko Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej ds. Procesu Pokojowego w Kolumbii, a także z zadowoleniem przyjmuje rolę, jaką ma odegrać w Kolumbii Urząd Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, monitorując stan przestrzegania praw człowieka po podpisaniu porozumień pokojowych;
8. powtarza, że jest gotów udzielić wszelkiej możliwej pomocy we wspieraniu stosowania ostatecznego porozumienia pokojowego, i ponawia w związku z tym apel do państw członkowskich Unii Europejskiej o utworzenie funduszu powierniczego wspierającego pokonfliktowy etap procesu pokojowego, danie możliwości udziału w tym funduszu społecznościom i organizacjom społeczeństwa obywatelskiego oraz uwzględnienie w nim priorytetów wskazanych przez ofiary, czyli dochodzenia prawdy, sprawiedliwości i zadośćuczynienia oraz gwarancji, że konflikt się nie powtórzy;
9. podkreśla, że budowanie pokoju powinno wiązać się z dążeniem o zwalczanie nierówności i ubóstwa, w tym ze sprawiedliwymi rozwiązaniami dla osób i społeczności, którym odebrano ziemię, z dostępem do godnej pracy oraz uznaniem praw pracowniczych i socjalnych w całej Kolumbii, a także uważa, że należy zapewnić szczególne wsparcie określonym grupom, które niewspółmiernie ucierpiały w konflikcie, np. społeczności afro-kolumbijskiej i ludności tubylczej;
10. uważa, że utworzenie podkomisji ds. równości płci, mającej zapewnić uwzględnienie perspektywy płci w negocjacjach oraz udział ofiar przemocy seksualnej i organizacji walczących o prawa kobiet w rozmowach pokojowych, jest bezprecedensowe i powinno stanowić inspirację dla innych procesów pokojowych na całym świecie;
11. z zadowoleniem odnotowuje wyłączenie zbrodni przeciwko ludzkości, ludobójstwa, zbrodni wojennych i poważnych przypadków łamania praw człowieka z wszelkiego rodzaju amnestii i możliwości ułaskawienia, zgodnie z międzynarodowym prawem karnym i humanitarnym oraz z międzynarodowymi instrumentami i przepisami mającymi zastosowanie w dziedzinie praw człowieka;
12. uważa, że kary nakładane na sprawców przestępstw muszą przyczyniać się do osiągnięcia celu, jakim jest zadośćuczynienie ofiarom oraz pojednanie społeczne i polityczne;
13. wyraża uznanie dla starań instytucji kolumbijskich o osiągnięcie pełnej i trwałej gwarancji przestrzegania praw człowieka i apeluje o zdwojenie tych wysiłków, by całkowicie wyeliminować subkulturę przemocy w tym kraju, gdzie pięćdziesięcioletni konflikt w wielu przypadkach doprowadził w niektórych instytucjach do powstania pozaprawnych reakcji oraz zwyczajów i zachowań niezgodnych z zasadami praworządności i z poszanowaniem praw człowieka; w tym kontekście przypomina państwu kolumbijskiemu, że ma ono obowiązek gwarantować ochronę obrońców praw człowieka i działaczy związkowych, i apeluje do organizacji obywatelskich o współpracę na rzecz przywrócenia zgodnego współistnienia w Kolumbii;
14. pozytywnie ocenia fakt, że kolumbijskie siły zbrojne ogłosiły niedawno, iż przeprowadzą przegląd doktryny wojskowej Kolumbii, by przygotować się do skutecznego i sprawnego reagowania na nowe wyzwania w fazie po zakończeniu konfliktu, a zarazem do bycia gwarantem porozumień pokojowych; ocenia ponadto, że ogłoszenie niedawno przez FARC, iż zamierza zawiesić szkolenia wojskowe, by poświęcić się w przyszłości kształceniu politycznemu i kulturowemu w ramach procesu mającego położyć kres konfliktowi zbrojnemu, stanowi kolejny obiecujący krok w odpowiednim kierunku;
15. zaleca Delegacji do spraw stosunków z państwami Wspólnoty Andyjskiej i Delegacji do Euro-Latynoamerykańskiego Zgromadzenia Parlamentarnego monitorowanie i w miarę możliwości wspieranie realizacji porozumień pokojowych;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rotacyjnej prezydencji UE, Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Euro-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu oraz rządowi i Kongresowi Republiki Kolumbii.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0018

Układy o stowarzyszeniu / pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie układów o stowarzyszeniu / pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą (2015/3032(RSP))

(2018/C 011/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając układy o stowarzyszeniu / pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu (AA/DCFTA) między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, Mołdawią i Ukrainą, z drugiej strony,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Gruzji, Mołdawii i Ukrainy, a także niedawną rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację ze szczytu Partnerstwa Wschodniego, który odbył się w Rydze w dniach 21 i 22 maja 2015 r.,
 - uwzględniając sprawozdania z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie wykonania przez Gruzję i Ukrainę planu działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego,
 - uwzględniając zalecenia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego dotyczące włączania społeczeństwa obywatelskiego w procesy kształtowania polityki i reform,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Gruzja, Mołdawia i Ukraina ratyfikowały układy o stowarzyszeniu obejmujące pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu (DCFTA), decydując się na ściślejszą polityczną i gospodarczą integrację z Unią Europejską oraz przeprowadzenie ambitnych reform w wielu obszarach, obejmujących m.in. demokrację, dobre rządy, praworządność i prawa człowieka;
- B. mając na uwadze, że UE uznaje europejskie aspiracje tych trzech krajów i podkreśla wartość dodaną układów o stowarzyszeniu w ich procesach reform;
- C. mając na uwadze, że dobre rządy, demokracja, praworządność i prawa człowieka pozostają kluczowymi obszarami europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) i stanowią podstawowe zobowiązanie, w szczególności dla wspomnianych trzech krajów, które podpisały układy o stowarzyszeniu z UE;
- D. mając na uwadze, że Rosja jest nadal pośrednio lub bezpośrednio zaangażowana w konflikty i wewnętrzne podziały występujące w trzech stowarzyszonych krajach – konflikty na okupowanych terytoriach Abchazji i Osetii Południowej (region Cchinwali) w Gruzji, kwestia Naddniestrza w Mołdawii oraz aneksja Krymu przez Rosję, a także jej udział w konflikcie toczącym się we wschodniej części Ukrainy;
- E. mając na uwadze, że ruch bezwizowy między UE a Mołdawią został wprowadzony w kwietniu 2014 r., zaś w ostatnich sprawozdaniach z grudnia 2015 r. Komisja wskazała, że Gruzja i Ukraina spełniają obecnie wymogi przewidziane w planach działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0272.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

F. mając na uwadze, że współpraca UE z państwami Partnerstwa Wschodniego spotkała się z silnym oporem i wywołała agresywne reakcje ze strony Federacji Rosyjskiej, takie jak środki odwetowe wobec krajów stowarzyszonych; mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie przyjęły szereg sankcji i środków ograniczających przeciwko Federacji Rosyjskiej i rosyjskim urzędnikom;

1. podkreśla znaczenie układów o stowarzyszeniu obejmujących postanowienia o pogłębionych i kompleksowych strefach wolnego handlu (DCFTA); z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe postępy i nalega, by wykonywanie tych układów oraz pokrewnych programów stowarzyszeniowych było priorytetem UE i trzech krajów partnerskich; podkreśla, że Rada Unii Europejskiej jednogłośnie podpisała te układy o stowarzyszeniu;

2. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Gruzji, Mołdawii i Ukrainy zmierzające do zapewnienia zbliżenia ustawodawstwa krajowego do standardów UE, na podstawie zobowiązań podjętych w ramach układów o stowarzyszeniu obejmujących DCFTA; zwraca uwagę, że powodzenie tego procesu zależy od wielu czynników, takich jak stabilne otoczenie polityczne, myślenie strategiczne, konkretne plany reform oraz dobre wykorzystanie międzynarodowego wsparcia finansowego i technicznego;

3. w związku z tym wyraża poparcie dla zaangażowanej i wielowymiarowej pomocy finansowej i technicznej dostarczanej Ukrainie i Gruzji przez UE i inne instytucje finansowe, ale podkreśla, że wsparcie finansowe UE dla jej wszystkich partnerów jest uzależnione od realizacji konkretnych etapów reform; podkreśla, że Komisja powinna odgrywać kluczową rolę w ułatwianiu wdrażania układów o stowarzyszeniu obejmujących DCFTA oraz w monitorowaniu i wspieraniu właściwych organów zarówno pod względem technicznym, jak i finansowym;

4. przypomina, że nieodzowne jest właściwe wydatkowanie udostępnionych środków finansowych i że same te środki nie wystarczą do ustabilizowania gospodarki, ani też nie uda się osiągnąć jakiegokolwiek trwałego sukcesu bez stałego zaangażowania partnerów na rzecz inicjowania i realizowania reform strukturalnych, zapewnienia wzrostu popytu krajowego i spójności społecznej;

5. uważa, że kontrola parlamentarna jest podstawowym warunkiem demokratycznego wsparcia polityki UE; w związku z tym wzywa Komisję, aby ułatwiła Parlamentowi Europejskiemu regularne, szczegółowe i terminowe monitorowanie wykonywania układów o stowarzyszeniu obejmujących DCFTA; wzywa do nadania nowego impulsu Zgromadzeniu Parlamentarnemu Euronest oraz do ożywienia jego działalności, aby mogło skutecznie stawić czoła nowym wyzwaniom; apeluje o wymianę najlepszych praktyk oraz zawarcie protokołu ustaleń na wzór protokołu podpisanego z Radą Najwyższą Ukrainy, który mógłby służyć za przykład współpracy parlamentarnej;

6. podkreśla znaczenie pogłębienia społecznego wymiaru partnerstwa, zgodnie z postanowieniami programów stowarzyszeniowych i odpowiednich konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy; wzywa wszystkie strony do przestrzegania zobowiązań podjętych w odniesieniu do podstawowych norm pracy norm środowiskowych;

7. podkreśla swoje zdecydowane poparcie dla integralności terytorialnej wszystkich trzech krajów; wzywa Federację Rosyjską do zakończenia okupacji Krymu oraz do natychmiastowego zaprzestania wszelkiego bezpośredniego lub pośredniego angażowania się w konflikt trwający na Ukrainie, a także w zamrożone konflikty w Gruzji i Mołdawii; przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady z dnia 21 grudnia 2015 r. o rozszerzeniu sankcji gospodarczych wobec Federacji Rosyjskiej w związku z niewypełnieniem przez nią porozumień mińskich;

8. podkreśla, że stowarzyszone kraje dobrowolnie podjęły decyzję o nawiązaniu pogłębionych stosunków z UE, że należy w pełni uszanować ich wybór i że strony trzecie nie mogą wywierać na nie presji w tym względzie; potępia w tym kontekście działania podejmowane przez Rosję w celu osłabienia lub zakłócenia proeuropejskiego kursu obranego przez trzy stowarzyszone kraje i wzywa do podjęcia działań służących zapobieganiu dezinformacji i poprawie strategicznego informowania na temat polityki i działalności UE w ramach sąsiedztwa wschodniego, jednocześnie z działaniami podejmowanymi przez unijny zespół zadaniowy East StratCom;

9. z zadowoleniem przyjmuje najnowsze sprawozdania z postępu prac w zakresie wykonania przez Gruzję i Ukrainę ich odnośnych planów działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego, opublikowane przez Komisję w dniu 18 grudnia 2015 r.; oczekuje, że Rada i państwa członkowskie bez zwłoki przyznają tym dwóm krajom system bezwizowy; wyraża uznanie dla Mołdawii w związku z dobrym wykonywaniem systemu bezwizowego funkcjonującego od kwietnia 2014 r., który stanowi znakomity przykład dla całego regionu;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

10. podkreśla, że głównym celem DCFTA, w skali mikro, jest przyczynienie się do konkretnej i trwałej poprawy warunków życia zwykłych obywateli przez zapewnienie stabilności, tworzenie możliwości dla MSP i tworzenie miejsc pracy; podkreśla, że wdrożenie DCFTA, w połączeniu z tragiczną sytuacją gospodarczą, mogłoby wywrzeć wpływ na ukraińską gospodarkę i rynek pracy oraz pociągnąć za sobą skutki społeczne, których nie należy lekceważyć; podkreśla, że stworzenie dwustronnych DCFTA z Ukrainą, Gruzją i Mołdawią jest niezwykle istotnym instrumentem nowoczesnego, przejrzystego i przewidywalnego handlu, zbliżania przepisów i stopniowej integracji gospodarczej partnerów na rynku wewnętrznym UE, a ponadto ma znaczenie dla bezpośrednich inwestycji zagranicznych, które prowadzą do tworzenia miejsc pracy i długoterminowego wzrostu gospodarczego, przy czym ostatecznym celem jest stworzenie szerszego obszaru gospodarczego opartego na zasadach Światowej Organizacji Handlu (WTO) i poszanowaniu suwerennych wyborów;

11. podkreśla konieczność energicznej realizacji programu reform, zwłaszcza w dziedzinie sądownictwa i praworządności, oraz zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej, gdyż jest to ważny warunek wstępny rozwoju społeczno-gospodarczego trzech stowarzyszonych krajów;

12. ponownie podkreśla znaczenie włączenia społeczeństwa obywatelskiego do procesów kształtowania polityki realizowania reform; podkreśla rolę, jaką w procesie tym mogą odgrywać odpowiednie platformy społeczeństwa obywatelskiego przewidziane w układach o stowarzyszeniu, w szczególności jeśli chodzi o podnoszenie świadomości społecznej i monitorowanie wykonywania układów; wskazuje, że ważne jest wyjaśnienie obywatelom krajów stowarzyszonych korzyści płynących z wdrożenia układów o stowarzyszeniu obejmujących DCFTA i obalenie wszelkich mitów;

13. podkreśla znaczenie postanowień układów o stowarzyszeniu obejmujących DCFTA w zakresie współpracy w dziedzinie energii w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii oraz rozwoju konkurencyjnych, przejrzystych i niedyskryminujących rynków energii zgodnie z przepisami i normami UE, a także zapewnienia energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej; popiera zamiar wspierania przez UE pełnej integracji rynku energii z Mołdawią, Ukrainą i Gruzją za pośrednictwem Wspólnoty Energetycznej;

14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że mimo negatywnych tendencji w regionie eksport z Gruzji i Mołdawii do UE wzrósł w pierwszych 12 miesiącach wykonywania DCFTA, przy czym import UE z Gruzji zwiększył się o 15 %, a jej ogólny udział w mołdawskim eksporcie wzrósł o 62 %, i oczekuje podobnych pozytywnych tendencji w przypadku Ukrainy; wzywa Komisję do corocznego przedstawiania szczegółowych informacji na temat wdrażania DCFTA z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą, w szczególności dotyczących mechanizmu przeciwdziałającego obchodzeniu cel w przypadku Gruzji oraz mechanizmu przeciwdziałającego obchodzeniu cel i klauzuli ochronnej w przypadku Mołdawii;

15. podkreśla również, że zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej każde państwo europejskie może ubiegać się o członkostwo w UE, pod warunkiem że przestrzega zasad demokracji, szanuje podstawowe wolności, prawa człowieka i prawa mniejszości oraz zapewnia praworządność;

16. wyraża zadowolenie z udziału lub stowarzyszenia trzech omawianych krajów w programach UE, takich jak Program na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (COSME), „Horyzont 2020”, Erasmus+, „Maria Skłodowska-Curie” i Kreatywna Europa; zauważa, że współpraca ta przynosi obopólne korzyści, umożliwiając w szczególności krajom partnerskim zapoznanie się z metodami pracy i polityką UE;

17. z zadowoleniem przyjmuje nowy punkt ciężkości zmienionej EPS oraz zamiar zacieśnienia przez UE współpracy z naszymi partnerami w takich obszarach jak zapobieganie konfliktom, walka z terroryzmem, przeciwdziałanie radykalizacji postaw i reforma sektora bezpieczeństwa; uważa, że ta współpraca musi mieć konkretny charakter i być ukierunkowana na zaradzenie wspólnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa oraz na podejmowanie wspólnych działań na rzecz realnego rozwiązywania konfliktów, w tym za pośrednictwem szerszego uczestnictwa w misjach i szkoleniach w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), a także działań na rzecz nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz walki z nielegalnym handlem bronią strzelecką i lekką (BSiL); ponownie wyraża wsparcie dla misji granicznej UE dla Mołdawii i Ukrainy (EUBAM), misji doradczej UE na rzecz reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa na Ukrainie (EUAM Ukraine) oraz Misji Obserwacyjnej UE w Gruzji (EUMM), a także dla wysiłków podjętych w celu pokojowego rozwiązywania konfliktów w tych trzech krajach;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Gruzja

18. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane przez Gruzję w ciągu ostatnich trzech lat we wszystkich obszarach objętych czterema blokami zagadnień w planie działania na rzecz liberalizacji reżimu wizowego oraz pochwala zaangażowanie wykazane w tym zakresie przez władze Gruzji;

19. podkreśla, że wolność mediów, wolność słowa i pluralizm informacji to podstawowe wartości demokratycznego społeczeństwa; wyraża zaniepokojenie niekorzystnym wpływem, jaki przypadki takie jak sprawa nadawcy Rustavi 2 wywierają na pluralizm mediów; w związku z tym wzywa władze Gruzji, by zagwarantowały pluralizm mediów, niezależność redakcyjną i przejrzystość struktury własnościowej mediów, zwłaszcza w przeddzień wyborów parlamentarnych w 2016 r.; wyraża aprobatę dla przedstawionego przez władze gruzińskie pomysłu wysłania misji ekspertów, złożonej z doradców wysokiego szczebla i obejmującej emerytowanych sędziów Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w celu nadzorowania toczącej się sprawy nadawcy Rustavi 2;

20. podkreśla w związku z tym, że postępowania sądowe powinny być przejrzyste, bezstronne i wolne od nacisków politycznych; wzywa Gruzję, by kontynuowała i doprowadziła do końca reformę sądownictwa, między innymi wzmacniając niezależność tego sektora i odpolityczniając prokuraturę; jest nadal zaniepokojony brakiem rozliczalności prokuratury oraz niejasnymi kryteriami powoływania prokuratorów i śledczych; apeluje o dalsze wysiłki zmierzające do zapewnienia pełnej niezależności, skuteczności, bezstronności i profesjonalizmu w sądownictwie, w tym w prokuraturze i ministerstwie spraw wewnętrznych oraz w nowo utworzonych służbach bezpieczeństwa, obejmujące kontrolę parlamentarną działalności tych dwóch ostatnich organów; wyraża zaniepokojenie z powodu powszechnego stosowania, zwłaszcza w odniesieniu do polityków i aktywistów, tymczasowego aresztowania, które powinno być środkiem wyjątkowym stosowanym wyłącznie w nagłych i jednoznacznych sytuacjach;

21. przypomina oświadczenie Komisji Weneckiej Rady Europy z dnia 22 września 2015 r. w sprawie nieuzasadnionej presji wywieranej na sędziów gruzińskiego trybunału konstytucyjnego i wzywa rząd Gruzji do podjęcia stosownych działań, w tym odpowiednich środków, w celu zapewnienia ochrony członkom tego trybunału i ich rodzinom, do przeprowadzenia kompleksowego dochodzenia w sprawie wszystkich przypadków zastraszania oraz do doprowadzenia sprawców przed wymiar sprawiedliwości;

22. podkreśla, że istnienie opozycji politycznej ma fundamentalne znaczenie dla stworzenia zrównoważonego i dojrzałego systemu politycznego oraz podkreśla, że wszelkie akty przemocy wobec członków każdej partii politycznej powinny być natychmiast dokładnie zbadane; wzywa wszystkie siły polityczne w tym kraju do poprawy klimatu politycznego przez unikanie konfrontacji i polaryzowania oraz przez podjęcie ponadpartyjnego dialogu w celu wzmocnienia demokracji i praworządności;

23. wzywa do pełnej realizacji zaleceń sformułowanych w przełomowym sprawozdaniu „Gruzja w okresie transformacji” autorstwa specjalnego doradcy UE ds. reform konstytucyjnych i prawnych oraz praw człowieka Thomasa Hammarberga;

24. gratuluje Gruzji w związku z wprowadzeniem innowacyjnego systemu elektronicznych zamówień publicznych, który znacząco zwiększył przejrzystość, skuteczność i odpowiedzialność – kluczowe czynniki w walce z korupcją;

Mołdawia

25. wyraża poważne zaniepokojenie faktycznym brakiem stabilności politycznej o charakterze systemowym, który utrzymuje się od wyborów parlamentarnych z dnia 30 listopada 2014 r., oraz uważa, że obecny impas polityczny w Mołdawii osiągnął punkt krytyczny, w którym grozi destabilizacją instytucji krajowych oraz zagraża gospodarce, co ma poważne skutki dla napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych;

26. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowego rządu po długim okresie stagnacji i nieudanych próbach stworzenia nowego rządu w dniach 4 i 13 stycznia 2016 r., wzywa siły polityczne w Mołdawii do bezzwłocznego przyspieszenia procesu reform z korzyścią dla wszystkich obywateli tego kraju, m.in. w celu spełnienia wymogów Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW); zachęca do uniknięcia tragicznych konsekwencji geopolitycznych dalszego kryzysu politycznego oraz przypomina mołdawskim partiom o konieczności wzmocnienia politycznej stabilności w celu zapewnienia trwałego sukcesu reform i wyraża nadzieję, że nowy rząd będzie w stanie osiągnąć konkretne wyniki;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

27. podkreśla, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz zwalczania korupcji, stworzenia niezależnego i odpolitycznionego sądownictwa, zlikwidowania korupcji politycznej oraz stabilizacji gospodarki Mołdawii; ubolewa, że z powodu braku stabilności politycznej instytucji mołdawskich i niemożności spełnienia przez nie obietnic w 2015 r. zawieszono wypłaty wsparcia z budżetu UE;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby udostępniły w szerszym zakresie wszelką niezbędną wiedzę techniczną i wsparcie finansowe dla przyszłego rządu Mołdawii, idąc za przykładem unijnej grupy wsparcia dla Ukrainy, w tym poprzez oddelegowanie ekspertów i urzędników z Brukseli i stolic państw członkowskich oraz włączenie ich do administracji mołdawskiej, tak aby mogli oni na co dzień wspierać i monitorować wdrażanie reform na miejscu;

29. wzywa władze, aby w pełni i dokładnie zbadały skandal korupcyjny i kradzież 1 mld EUR z systemu bankowego, postawiły winnych przed wymiarem sprawiedliwości i dopilnowały zwrotu skradzionych pieniędzy; uważa, że trwający kryzys bankowy wskazuje na pilną potrzebę usprawnień systemowych w ramach prawnych w celu wzmocnienia kontroli i przejrzystości w działalności sektora bankowego; wzywa w związku z tym Komisję, by uważnie monitorowała toczące się dochodzenia oraz zapewniała w razie potrzeby władzom Mołdawii specjalistyczną wiedzę i pomoc niezbędne przy prowadzeniu i finalizowaniu postępowania;

30. apeluje o przeprowadzenie kompleksowej reformy sektora mediów oraz zagwarantowanie pełnej przejrzystości struktury własnościowej mediów; w tym względzie wyraża zaniepokojenie brakiem rzeczywistej konkurencji oraz wzywa do przyjęcia surowych przepisów dotyczących konfliktu interesów;

Ukraina

31. przyjmuje z zadowoleniem wejście w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu (DFCTA) między UE a Ukrainą; potępia jednak fakt, że Federacja Rosyjska jednostronnie zawiesiła swoją umowę o wolnym handlu z Ukrainą, wprowadziła drastyczne ograniczenia handlowe dotyczące przywozu towarów ukraińskich do Rosji i utrudnia przewóz towarów do państw trzecich, naruszając porozumienie WTO i inne dwustronne porozumienia handlowe; apeluje do UE, aby wspierała Ukrainę w obecnych i przyszłych sporach z Rosją prowadzonych na forum WTO;

32. podkreśla niespotykaną otwartość i starania czynione przez półtora roku przez Komisję w celu rozwiania wszelkich wątpliwości strony rosyjskiej co do skutków wdrożenia DCFTA oraz w celu znalezienia praktycznych rozwiązań; ubolewa nad tym, że strona rosyjska nie była w stanie podać konkretnych przykładów, w jaki sposób rosyjski rynek i handel mogłyby uciec z powodu wejścia w życie DCFTA; ponownie podkreśla potencjalne korzyści z wdrożenia AA/DCFTA dla Rosji w postaci zwiększenia aktywności handlowej i gospodarczej oraz bardziej stabilnego sąsiedztwa; w związku z tym wzywa do zbadania dalszych możliwości prowadzenia dialogu na wysokim szczeblu;

33. apeluje do państw członkowskich o utrzymanie w pełni operacyjnej misji Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) z pełną obsadą kadrową; zwraca uwagę na apele rządu ukraińskiego o rozmieszczenie wzmocnionych liczebnie międzynarodowych sił pokojowych wzdłuż granicy między Ukrainą a Rosją oraz w obwodzie ługańskim i donieckim; przyznaje, że jak tylko pozwoli na to sytuacja, w ramach wypełniania postanowień porozumienia mińskiego należy zaoferować stronom konfliktu możliwość rozmieszczenia misji OBWE pod kierownictwem UE, aby wesprzeć je w realizacji takich zadań jak odminowywanie, pomoc w przygotowaniu wyborów samorządowych oraz zapewnienie wolnego dostępu organizacjom świadczącym pomoc humanitarną;

34. wyraża poważne wątpliwości co do wykonania porozumienia z Mińska w pierwotnie uzgodnionym terminie 31 grudnia 2015 r.; przypomina, że władze rosyjskie ponoszą szczególną odpowiedzialność w tej sprawie; ponownie stwierdza, że od połowy października 2015 r. coraz liczniejsze są przypadki naruszenia zawieszenia broni, członkowie specjalnej misji obserwacyjnej OBWE nadal mają ograniczoną swobodę poruszania się, nie nastąpiło odzyskanie przez Ukrainę kontroli nad jej granicą z Rosją w całej jej rozciągłości, nie osiągnięto porozumienia co do zasad przeprowadzenia wyborów lokalnych w czasowo okupowanych obwodach ługańskim i donieckim, a także nie wszyscy jeńcy i bezprawnie przetrzymywane osoby, takie jak Nadia Sawczenko i Oleg Sencow, zostali zwolnieni;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

35. z zadowoleniem przyjmuje opublikowanie sprawozdania holenderskiej komisji ds. badania wypadków w sprawie strącenia lotu 17 (MH17) Malaysia Airlines, w wyniku czego śmierć poniosło 298 niewinnych cywili; popiera ustanowienie międzynarodowego trybunału karnego i wzywa Federację Rosyjską do pełnej współpracy ze społecznością międzynarodową w celu przeprowadzenia kompleksowego i bezstronnego dochodzenia oraz pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności; wyraża ubolewanie w związku z decyzją Federacji Rosyjskiej o zablokowaniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie utworzenia międzynarodowego trybunału do zbadania tej zbrodni;

36. ubolewa nad faktem, że trwająca agresja rosyjska doprowadziła do tragicznej sytuacji humanitarnej w Donbasie i że odmawia się dostępu do okupowanych regionów ukraińskim i międzynarodowym organizacjom humanitarnym; wyraża głębokie zaniepokojenie problemami humanitarnymi, jakie stwarzają warunki życia ponad 1,5 mln osób wewnętrznie przesiedlonych; jest głęboko zaniepokojony łamaniem praw człowieka na okupowanym przez Rosję Krymie, zwłaszcza tragiczną sytuacją Tatarów krymskich, oraz podkreśla potrzebę dalszej pomocy finansowej dla Ukrainy;

37. z zadowoleniem przyjmuje nieustanne wysiłki władz ukraińskich nad realizacją planu działań na rzecz liberalizacji reżimu wizowego oraz gratuluje im pozytywnego końcowego sprawozdania z postępów w realizacji tego planu; wyraża satysfakcję w związku z przyjęciem nowych przepisów i strategii politycznych, które wzmocniły ochronę przed dyskryminacją; oczekuje od przywódców Ukrainy wywiązania się ze zobowiązań antykorupcyjnych w pierwszym kwartale 2016 r.;

38. podkreśla, że największym wyzwaniem dla działań reformatorskich jest powszechna korupcja; przyjmuje z zadowoleniem podjęte dotychczas decyzje, takie jak ustanowienie przepisów, instytucji (krajowe biuro antykorupcyjne, krajowa agencja ds. zapobiegania korupcji i specjalny prokurator ds. korupcji) i mechanizmów antykorupcyjnych, a także utworzenie Państwowej Agencji ds. Odzyskiwania Dochodów z Korupcji; ponadto z zadowoleniem przyjmuje niedawne przyjęcie ustawy o finansowaniu partii politycznych z budżetu państwa, która wejdzie w życie w dniu 1 lipca 2016 r., oraz ustawy o zamówieniach publicznych;

39. wyraża zrozumienie, że stan wojny na wschodzie Ukrainy stanowi znaczną przeszkodę dla wysiłków reformatorskich; wyrażnie stwierdza jednak, że powodzenie i odporność Ukrainy na działania wszelkich wrogów zewnętrznych zależy od kondycji jej gospodarki i ram prawnych, dobrze prosperującej demokracji oraz wzrostu dobrobytu;

40. przyjmuje z zadowoleniem przeprowadzaną obecnie reformę konstytucyjną w zakresie decentralizacji i sądownictwa; przypomina, że Komisja Wenecka wydała pozytywne opinie co do obu pakietów poprawek konstytucyjnych; podkreśla potrzebę osiągnięcia dalszych postępów w tych i innych dziedzinach, zwłaszcza w gospodarce, gdzie nadal priorytetowo należy traktować lepszą regulację i demonopolizację, wraz z reformami fiskalnymi, zwiększeniem przejrzystości i stworzeniem przyjaznego klimatu dla inwestycji; wyraża niepokój o stan ukraińskiej gospodarki oraz o ogólną sytuację finansową kraju; zauważa odnotowane nieznaczne postępy w stabilizowaniu wyników gospodarczych; pochwala przełomowe porozumienie co do umorzenia długu uzyskane przez Ukrainę z jej wierzycielami we wrześniu 2015 r.; przypomina, że społeczność międzynarodowa, a zwłaszcza UE, międzynarodowe instytucje finansowe mające siedzibę w Europie, MFW i indywidualni darczyńcy krajowi obiecali bezprecedensową kwotę ok. 20 mld EUR;

41. z zadowoleniem przyjmuje aktywne wsparcie i solidarność UE w sferze energetyki, co umożliwiło wznowienie dostaw rosyjskiego gazu na Ukrainę w sezonie zimowym 2015/2016; wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystywania potencjału Ukrainy w zakresie tranzytu i do wzmocnienia współpracy, aby zabezpieczyć dostawy energii zarówno do UE, a także uniknąć budowy nowych gazociągów omijających Ukrainę, w szczególności jeśli chodzi o realizację projektu „Nord Stream II”, dotyczącego dostaw rosyjskiego gazu do Europy, który to projekt mógłby okazać się szkodliwy z punktu widzenia unijnej strategii dotyczącej dywersyfikacji źródeł energii oraz z punktu widzenia prawa UE; popiera zamiar wspierania przez UE pełnej integracji rynku energii z Ukrainą za pośrednictwem Wspólnoty Energetycznej oraz zmniejszenia zależności energetycznej bez nakładania nadmiernych obciążeń na gospodarstwa domowe; wzywa UE i rząd Ukrainy do wypracowania środków w celu zamortyzowania problemów społecznych;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

42. docenia efektywne i intensywne prace Komisji Parlamentarnej Stowarzyszenia UE-Ukraina polegające na monitorowaniu sytuacji politycznej, gospodarczej i sytuacji w zakresie bezpieczeństwa Ukrainy, jak również jej zaangażowanie i wsparcie na rzecz usprawnienia ogólnych proeuropejskich procesów reformatorskich podejmowanych przez władze ukraińskie; przypomina podpisany w 2015 r. przez Parlament Europejski i Radę Najwyższą Ukrainy protokół ustaleń ustanawiający wspólne ramy wspierania i budowania potencjału parlamentarnego między oboma parlamentami;

43. podkreśla potrzebę wzmocnienia ukraińskiego społeczeństwa obywatelskiego, tak by mogło doradzać władzom i wspierać je w realizacji obiecanych reform oraz skutecznie działać jako czujny obserwator i demaskator; przyjmuje z zadowoleniem owocną współpracę społeczności ekspertów z Najwyższą Radą nad realizacją reform i wdrażaniem AA/DCFTA; wyraża zadowolenie z faktu, że priorytety Najwyższej Rady są ustalane w kompleksowym dialogu ze społeczeństwem obywatelskim;

44. odnotowuje zbliżające się holenderskie referendum konsultacyjne w sprawie AA/DCFTA między UE a Ukrainą; ufa, że holenderskie społeczeństwo podejmie decyzję na podstawie zalet umowy, uznając wymierne skutki, jakie będzie ona miała dla UE i dla Holandii w szczególności;

o

o o

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, państwom członkowskim, rządowi i parlamentowi krajów Partnerstwa Wschodniego oraz rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Euronest, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0019

Klauzula wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie klauzuli wzajemnej obrony (art. 42 ust. 7 TUE) (2015/3034(RSP))**

(2018/C 011/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 42 ust. 7,
 - uwzględniając art. 2 ust. 4 i art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE: wymiar polityczny i operacyjny⁽¹⁾,
 - uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, w szczególności postanowienia jej rozdziału VII i art. 51,
 - uwzględniając oświadczenie wygłoszone przez prezydenta Republiki Francuskiej w Kongresie Francuskim w dniu 16 listopada 2015 r., w którym stwierdził on, że Francja jest w stanie wojny,
 - uwzględniając konkluzje w sprawie obrony i bezpieczeństwa przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniach w dniach 19–20 grudnia 2013 r. oraz 25–26 czerwca 2015 r.,
 - uwzględniając wyniki posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych (ministrowie obrony) w dniu 17 listopada 2015 r.,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 13 listopada 2015 r. w Paryżu doszło do szeregu ataków terrorystycznych, które pochłonęły życie co najmniej 130 osób ponad 26 narodowości, a od 2004 r. państwa członkowskie UE padły ofiarą kilku ataków terrorystycznych, w których życie straciło kilkaset osób, a kilka tysięcy odniosło obrażenia;
- B. mając na uwadze, że po atakach terrorystycznych w Paryżu w dniu 13 listopada 2015 r. rząd francuski oficjalnie powołał się na klauzulę wzajemnej obrony na mocy art. 42 ust. 7 TUE;
- C. mając na uwadze, że solidarność, wsparcie i wzajemna pomoc państw członkowskich, w tym przez odwołanie się do unijnych środków, należą do podstaw, na których jest zbudowana Unia Europejska;
- D. mając na uwadze, że po tym, jak Francja powołała się na klauzulę wzajemnej obrony, państwa członkowskie UE mają w stosunku do Francji obowiązek udzielenia pomocy i wsparcia przy zastosowaniu wszelkich dostępnych im środków, zgodnie z artykułem 51 Karty Narodów Zjednoczonych; podkreślając, że lepiej zapobiegać konfliktom i atakom, niż radzić sobie z ich skutkami;
- E. mając na uwadze, że zwalczanie międzynarodowego terroryzmu jest uznawane za priorytet UE, a wprowadzanie w życie zasady solidarności wymaga działania w kraju, jak i za granicą; mając na uwadze, że wewnętrzny i zewnętrzny wymiar bezpieczeństwa UE są siłą rzeczy ściśle ze sobą powiązane; mając na uwadze, że potrzebna jest wspólna strategia UE;
- F. mając na uwadze, że przewidziany w Traktatach system bezpieczeństwa i obrony nie został jeszcze w pełni wdrożony; mając na uwadze, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za osiągnięcie postępów w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony Unii;

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 138.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- G. mając na uwadze, że UE musi zacieśnić współpracę z Organizacją Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO), aby strategię bezpieczeństwa i obrony ustanowione przez obie organizacje stawały się w coraz większym stopniu kompatybilne, zwłaszcza wówczas gdy państwo członkowskie pada na własnym terytorium ofiarą zbrojnej agresji, w tym ataku terrorystycznego;
- H. mając na uwadze, że instytucje UE powinny bardziej aktywnie realizować politykę bezpieczeństwa i obrony oraz wspierać wdrożenie wszystkich zapisanych w Traktatach postanowień dotyczących polityki bezpieczeństwa i obrony, również tych dotyczących szczególnej roli NATO w zapewnianiu bezpieczeństwa i obrony na szczeblu europejskim i transatlantyckim; mając na uwadze, że instytucje UE muszą wspierać wszystkie państwa członkowskie w ich wysiłkach zmierzających do pełnego wdrożenia tych postanowień;
- I. mając na uwadze, że na postanowienia art. 42 ust. 6 TUE dotyczącego stałej współpracy strukturalnej powinny się powoływać te państwa członkowskie, które pragną ściśle ze sobą współpracować;
- J. mając na uwadze, że UE przyjęła strategię w dziedzinie walki z terroryzmem, która opiera się zarówno na instrumentach wspólnotowych, jak i na zasobach międzyrządowych w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB); mając na uwadze, że strategia ta zakłada, że działania UE służą realizacji czterech celów, a mianowicie zapobiegania, ochrony, ścigania i reagowania;
- K. mając na uwadze, że reakcja UE na terroryzm obejmuje wspieranie demokracji, dialogu i dobrych rządów, aby zwalczyć przyczyny brutalnego ekstremizmu;
1. z najwyższą stanowczością potępia przerażające zamachy terrorystyczne popełnione przez Daisz; wyraża głębokie współczucie i solidarność ze wszystkimi ofiarami zamachów terrorystycznych i ich rodzinami oraz kieruje do nich wyrazy współczucia;
2. z zadowoleniem przyjmuje jednomyślne wsparcie dla Francji ze strony wszystkich państw członkowskich UE; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności gotowość wszystkich państw członkowskich do zapewnienia wszelkiej niezbędnej pomocy i wsparcia;
3. przypomina, że na klauzulę wzajemnej obrony powołano się po raz pierwszy; jest zdania, że obecny przypadek musi przyczynić się do pobudzenia dogłębnych dyskusji politycznych na temat wielowymiarowego charakteru europejskiego bezpieczeństwa i europejskiej obrony;
4. z zadowoleniem zauważa udostępnienie dodatkowych zdolności na walkę z terroryzmem; wzywa wszystkie państwa członkowskie do utrzymania bezwarunkowego i trwałego wsparcia oraz do utrzymywania swoich wkładów tak długo, jak to będzie konieczne; odnotowuje przewodnią rolę Francji w tym wspólnym wysiłku oraz zachęca właściwe instytucje UE do oferowania i utrzymywania niezbędnej pomocy;
5. uważa, że powołanie się na klauzulę wzajemnej obrony i klauzulę solidarności na mocy Traktatów ma przede wszystkim wymiar polityczny; podkreśla, że kiedy któreś państwo powołuje się na te klauzule, to odpowiednim forum debaty politycznej są zarówno Rada Europejska, jak i Parlament Europejski;
6. wyraża obawę, że zarządzanie pomocą i wsparciem na mocy klauzuli wzajemnej obrony na zasadzie dwustronnej – a taka zasada obowiązuje w obecnym przypadku – nie będzie możliwe w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich; wzywa zatem Radę Europejską do nadania dynamiki dalszemu rozwijaniu klauzuli wzajemnej obrony oraz do wzmocnienia roli odnośnych instytucji UE jako moderatorów;
7. ponawia zawartą we wcześniejszych rezolucjach prośbę do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o zaproponowanie praktycznych ustaleń i wytycznych w celu zapewnienia efektywnych działań w odpowiedzi na powołanie się przez którekolwiek z państw członkowskich na klauzulę wzajemnej obrony, a także analizy roli, jaką powinny odegrać instytucje UE w sytuacji powołania się przez państwo członkowskie na tę klauzulę; ubolewa jednak, że po tym, jak powołano się po raz pierwszy na klauzulę wzajemnej obrony, nie były dostępne żadne analizy ani wytyczne, wskutek czego w obecnej sytuacji wymagane są doraźne środki, doraźne zarządzanie i doraźna współpraca;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

8. uważa, że pilnym priorytetem pozostaje sformułowanie praktycznych ustaleń i wytycznych na wypadek powołania się państwa członkowskiego na klauzulę wzajemnej obrony w przyszłości; podkreśla, że opracowując te wytyczne, należy wziąć pod uwagę doświadczenia dotyczące pierwszego przypadku powołania się na art. 42 ust. 7;
9. wzywa Radę i państwa członkowskie do pilnego opracowania i przyjęcia ram polityki, które pomogą w ukierunkowaniu realizacji postanowień art. 42 ust. 7 TUE i będą przewidywały ramy czasowe, klauzulę przeglądową oraz mechanizmy monitorowania; jest głęboko przekonany, że Rada powinna być informowana o wszystkich krajowych, dwustronnych lub wielostronnych działaniach w następstwie zastosowania art. 42 ust. 7 TUE i powinny one być jednocześnie upubliczniane;
10. zauważa, że klauzula solidarności przewidziana w art. 222 TFUE umożliwiłaby oddanie do dyspozycji Francji i innych państw członkowskich bezpośrednio zaangażowanych w walkę z terroryzmem wszystkich odnośnych środków UE; przypomina, że art. 222 TFUE ma w założeniu umożliwić uporanie się z konsekwencjami ataków terrorystycznych w Europie oraz podejmuje kwestie niskiego poziomu współpracy i koordynacji między krajowymi organami ścigania w Europie;
11. jest przekonany, że w oparciu o istniejące możliwości państw członkowskich i Unii, potrzebna jest w UE stała cywilno-wojskowa kwatera główna działająca na szczeblu strategicznym i operacyjnym oraz że struktura ta powinna otrzymać zadanie polegające na planowaniu strategicznym i ewentualnościowym, w tym planowaniu obrony zbiorowej, którą przewidziano w art. 42 ust. 7 i art. 42 ust. 2 TUE, oraz na przyszłym jej realizowaniu w ścisłej współpracy z właściwymi strukturami NATO;
12. jest zdania, że obecne uruchomienie procesu przewidzianego w art. 42 ust. 7 TUE powinno być katalizatorem wyzwalającym potencjał wszystkich postanowień Traktatu dotyczących bezpieczeństwa i obrony, które powinny zostać następnie wykorzystane; przypomina w związku z tym znaczenie pełnego i prawidłowego wdrożenia pakietu dotyczącego obronności, w którego skład wchodziły dyrektywy: 2009/81/WE w sprawie zamówień w dziedzinie obronności oraz 2009/43/WE w sprawie transferów wewnątrzspołecznych;
13. wzywa wszystkie kraje Europy, by nadal oferowały wszelkie możliwe wsparcie w walce z terroryzmem, a także przyjęły rygorystyczne podejście do tej kwestii zarówno na swoim terytorium, jak i za granicą;
14. daje wyraz głębokiemu zaniepokojeniu faktem, że osoby grające główne role w zamachach paryskich wydają się być obywatelami krajów UE urodzonymi i mieszkającymi w UE, w związku z czym apeluje o odpowiednie środki w celu kontrolowania przerzutu broni, materiałów wybuchowych oraz przemieszczania się osób podejrzanych o działalność terrorystyczną;
15. nalega, by państwa członkowskie stworzyły system uporządkowanej wymiany informacji i współpracy operacyjnej między służbami ds. zarządzania granicami, policją i innymi organami ścigania oraz system wymiany informacji wywiadowczych poprzez wzajemne połączenie krajowych baz danych oraz pełne wykorzystanie istniejących już ram, takich jak platforma bezpiecznej wymiany informacji i danych wywiadowczych (SIENA) Europolu oraz poprzez maksymalne wykorzystanie innych platform i usług Europolu;
16. nalega na konieczność zastosowania kompleksowego podejścia do deradykalizacji, w tym działań na szczeblu krajowym skierowanych do młodych ludzi, zapobiegania brutalnemu ekstremizmowi i zwalczania terroryzmu, które koncentruje się na wzmocnieniu spójności społecznej, zapobieganiu przestępstwom, ukierunkowanych działaniach policji i działaniach w dziedzinie bezpieczeństwa przeprowadzanych w oparciu o precyzyjne podejrzania i konkretne zagrożenia określone przez ludzi, a nie przez maszyny; podkreśla ponadto potrzebę zaostrzenia przepisów regulujących nabywanie i posiadanie broni, przepisów eksportowych oraz nasilenia walki z nielegalnym przemysłem broni;
17. apeluje o opracowanie wspólnej polityki zagranicznej UE w sprawie przyszłości Syrii i ogólnie Bliskiego Wschodu, w koordynacji ze wszystkimi właściwymi podmiotami jest zdania, że polityka ta powinna być integralną częścią przyszłej globalnej strategii UE;
18. uważa, że uruchomienie klauzuli wzajemnej pomocy stanowi wyjątkową możliwość, aby ustanowić podstawy dla silnej i trwałej Europejskiej Unii Obrony; jest zdania, że dopiero gdy UE będzie dysponowała niezależnymi zdolnościami w zakresie bezpieczeństwa i zdolnościami obronnymi, będzie ona odpowiednio wyposażona i gotowa do tego, by stawić czoło ogromnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego oraz wyzwaniom w tym zakresie;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, przewodniczącemu Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, sekretarzowi generalnemu ONZ, prezydentowi Stanów Zjednoczonych i sekretarzowi stanu USA ds. obrony.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0020

Priorytety UE na posiedzenia UNHCR w 2016 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2016 r. (2015/3035(RSP))

(2018/C 011/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,
 - uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ (UNHRC),
 - uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, w tym rezolucje związane z debatami dotyczącymi przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, art. 21, art. 27 i art. 47 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając coroczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka za rok 2015 przedłożone w Zgromadzeniu Ogólnym Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że lata 2015 i 2016 to lata obchodów ważnych rocznic, istotnych z punktu widzenia przestrzegania praw człowieka, a także zapewniania pokoju i bezpieczeństwa: 70. rocznicy powstania Organizacji Narodów Zjednoczonych, 50. rocznicy zawarcia Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, odpowiednio 30. i 20. rocznicy podpisania Deklaracji ONZ o prawie do rozwoju (1986 r.) oraz deklaracji pekińskiej i pekińskiej platformy działania (1995 r.), a także 15. rocznicy uchwalenia przełomowej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (2000 r.) oraz ustanowienia milenijnych celów rozwoju (2000 r.);
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa mają obowiązek dbać o poszanowanie praw człowieka bez względu na rasę, pochodzenie, religię, klasę, kastę, płeć, orientację seksualną lub kolor skóry; podkreślając swoje przywiązanie do niepodzielności praw człowieka (bez względu na to, czy są to prawa obywatelskie, polityczne, gospodarcze, społeczne czy kulturalne), które są ze sobą powiązane i wzajemnie od siebie zależne; mając na uwadze, że pozbawienie któregokolwiek z tych praw ma bezpośredni i negatywny wpływ na pozostałe; mając na uwadze, że wszystkie państwa są zobowiązane do szanowania praw podstawowych swojej ludności oraz mają obowiązek podejmowania konkretnych działań, aby ułatwić przestrzeganie tych praw na szczeblu krajowym, a także obowiązek współpracy na szczeblu międzynarodowym mającej na celu eliminowanie przeszkód na drodze do przestrzegania praw człowieka we wszystkich dziedzinach;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności; mając na uwadze, że spójność działań wewnętrznych i zewnętrznych w obszarze praw człowieka ma zasadnicze znaczenie dla wiarygodności polityki UE w zakresie praw człowieka poza jej granicami;
- D. mając na uwadze, że działania Unii w stosunkach z krajami trzecimi zostały określone w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który potwierdza powszechność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności, a także nakłada obowiązek przestrzegania poszanowania godności człowieka, zasad równości i solidarności oraz zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego w działaniach UE na arenie międzynarodowej;
- E. mając na uwadze, że kwestię poszanowania praw człowieka należy uwzględniać w każdej dziedzinie polityki dotyczącej pokoju i bezpieczeństwa, współpracy w dziedzinie rozwoju, handlu i inwestycji, pomocy humanitarnej, zmiany klimatu, migracji oraz walki z terroryzmem, gdyż kwestii tych nie można rozwiązać w oderwaniu od poszanowania praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie ONZ przyjęły program działań do roku 2030, który przedstawia wizję świata powszechnie przestrzegającego praw człowieka, szanującego godność ludzką, zasady państwa prawa, sprawiedliwości, równości i niedyskryminacji, oraz zobowiązały się do realizacji celów tego programu,
- G. mając na uwadze, że regularne sesje Rady Praw Człowieka ONZ, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjalne procedury, w ramach których bada się sytuację w poszczególnych krajach lub podejmuje konkretne tematy, przyczyniają się do międzynarodowych wysiłków na rzecz wspierania i przestrzegania praw człowieka, demokracji i praworządności;
- H. mając na uwadze, że niektórzy członkowie Rady Praw Człowieka należą do grona państw dopuszczających się najpoważniejszych naruszeń praw człowieka oraz są tradycyjnie znani z braku współpracy w ramach specjalnych procedur ONZ oraz z niestosowania się do wymogów sprawozdawczych w stosunku do organów traktatowych ONZ ds. praw człowieka;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. z zadowoleniem przyjmuje powołanie ambasadora Choi Kyong-lima na przewodniczącego Rady Praw Człowieka ONZ w roku 2016;
2. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, obejmujące 28., 29. i 30. sesję;
3. ponownie podkreśla, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani spośród państw, które czuwają nad poszanowaniem praw człowieka, praworządności i demokracji, a także apeluje do państw członkowskich ONZ, by promowały między innymi stosowanie kryteriów skuteczności przestrzegania praw człowieka do wszystkich państw kandydujących do członkostwa w Radzie Praw Człowieka ONZ; wyraża zaniepokojenie naruszeniami praw człowieka w kilku nowo wybranych krajach będących członkami Rady Praw Człowieka ONZ; jest zdania, że państwa członkowskie nie powinny popierać wyboru do Rady Praw Człowieka ONZ państw, które nie czuwają nad poszanowaniem praw człowieka;
4. podkreśla, że należy wspierać niezależność i integralność Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR), tak aby mogło ono nadal wykonywać swój mandat w sposób skuteczny i bezstronny; w związku z tym apeluje o zapewnienie OHCHR odpowiedniego wsparcia i finansowania; potwierdza swoje poparcie dla specjalnych procedur oraz niezależnego statusu upoważnionych ekspertów, takich jak sprawozdawcy specjaliści, które umożliwia im w pełni niezawisłe wykonywanie obowiązków, a także wzywa wszystkie państwa do współpracy w ramach tych procedur; ubolewa nad brakiem współpracy ze strony niektórych krajów;
5. ponownie podkreśla znaczenie uniwersalnego charakteru powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka dla osiągnięcia pełnego zrozumienia sytuacji praw człowieka we wszystkich państwach członkowskich ONZ oraz ponawia swoje poparcie dla drugiego cyklu tego przeglądu, który skupia się na wdrożeniu zaleceń przyjętych w ramach pierwszego cyklu; ponownie wzywa jednak do rozpatrzenia zaleceń, które nie zostały przyjęte przez państwa w czasie pierwszego cyklu, na dalszym etapie procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

6. podkreśla konieczność dopilnowania, aby szerokie grono zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza społeczeństwo obywatelskie, w pełni uczestniczyło we wszystkich obszarach prac Rady Praw Człowieka ONZ, oraz wyraża zaniepokojenie, że poważne ograniczenia utrudniają udział społeczeństwa obywatelskiego w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka; wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, by wykorzystały powszechny okresowy przegląd praw człowieka do oceny sytuacji pod kątem przestrzegania praw człowieka na swoim terytorium oraz do wydania odnośnych zaleceń;

7. wzywa UE do podejmowania działań następczych w związku z zaleceniami sformułowanymi w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka we wszystkich debatach na temat polityki UE z zainteresowanymi krajami, aby zbadać sposoby i środki realizacji tych zaleceń za pośrednictwem strategii krajowych i regionalnych;

8. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowaną przez Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka inicjatywę na rzecz zmian, mającą na celu zwiększenie i umocnienie globalnej obecności biur ONZ ds. praw człowieka dzięki utworzeniu ośmiu regionalnych ośrodków, których zadaniem jest ochrona i propagowanie poszanowania praw człowieka w drodze bezpośredniej współpracy z partnerami, z myślą o przełożeniu zaleceń sformułowanych w ramach mechanizmów związanych z prawami człowieka na faktyczne zmiany w terenie; przy okazji 10. rocznicy Rady Praw Człowieka ONZ apeluje o przeprowadzenie oceny wpływu Rady, w tym w odniesieniu do jej mandatu oraz wdrożenia jej rezolucji i innych decyzji;

Prawa obywatelskie i polityczne

9. wyraża zaniepokojenie przeprowadzanymi w niektórych krajach rewizjami konstytucji, mającymi na celu zmianę ograniczeń dotyczących liczby kadencji prezydenta, co w pewnych przypadkach doprowadziło do wybuchu zamieszek na tle wyborów; ponownie potwierdza, że poszanowanie praw cywilnych i politycznych, w tym indywidualnej i zbiorowej wolności słowa, a także wolności zgromadzeń i zrzeszania się, to wyznaczniki demokratycznego, tolerancyjnego i pluralistycznego społeczeństwa;

10. raz jeszcze podkreśla, że przeprowadzane okresowo wolne, rzetelne, powszechne i równe wybory stanowią podstawowe prawo, z którego powinni korzystać wszyscy obywatele zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka (art. 21 ust. 3) oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych (art. 25); ponownie potwierdza, że zapewnienie wolności słowa oraz dynamicznego środowiska sprzyjającego niezależnemu i pluralistycznemu społeczeństwu obywatelskiemu stanowi warunek wstępny propagowania poszanowania praw człowieka;

11. jest zdania, że współczesne technologie cyfrowe stanowią zarówno pomoc, jak i wyzwanie w zakresie ochrony prawa do prywatności, korzystania z wolności słowa online na całym świecie oraz bezpieczeństwa, ponieważ współczesne technologie cyfrowe mogą służyć propagandzie ekstremistycznej i terrorystycznej, a także jako kanały rekrutacji; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym mianowanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do prywatności w erze cyfrowej, którego mandat obejmuje kwestie nadzoru i prywatności, dotyczące obywateli zarówno w internecie, jak i poza nim;

12. wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, do wdrożenia zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczących współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii oraz powiązanego z tymi kwestiami braku tolerancji, aby walczyć z rozprzestrzenianiem się rasizmu, nienawiści na tle etnicznym i wynikającej z ksenofobii, a także podburzaniem do niej w internecie oraz za pośrednictwem sieci mediów społecznościowych, poprzez podjęcie niezbędnych środków legislacyjnych, przy pełnym poszanowaniu wolności słowa i opinii;

Obrońcy praw człowieka

13. potępia ciągle prześladowanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez siły rządowe w wielu państwach trzecich; wyraża zaniepokojenie w związku z niesprawiedliwym i restrykcyjnym prawodawstwem, w tym ograniczeniami dotyczącymi finansowania zagranicznego, które prowadzi do ograniczania przestrzeni dla działalności społeczeństwa obywatelskiego; wzywa wszystkie rządy, by propagowały i wspierały wolność mediów, organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz działania obrońców praw człowieka, a także umożliwiały im prowadzenie działalności bez strachu, represji lub zastraszania;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

14. uważa, że ciągle prześladowanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez szereg państw będących członkami Rady Praw Człowieka ONZ podważa wiarygodność tego organu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do propagowania inicjatywy na szczeblu ONZ polegającej na opracowaniu spójnej i kompleksowej odpowiedzi na główne wyzwania, z jakimi na całym świecie mierzą się obrońcy praw człowieka pracujący nad prawami kobiet, obroną praw środowiskowych, prawa do ziemi i praw ludów tubylczych, korupcją i bezkarnością, religią, a także dziennikarzy i innych obrońców praw człowieka korzystający z mediów, w tym mediów internetowych i społecznościowych, oraz do systematycznego ujawniania ich zabójstw;

15. wyraża ogromne zaniepokojenie nasilającymi się atakami na pracowników organizacji humanitarnych i placówki opieki zdrowotnej; przypomina, że międzynarodowe prawo humanitarne zabrania takich ataków, i wzywa strony konfliktu do poszanowania zasad tego prawa; podkreśla znaczenie poprawy bezpieczeństwa pracowników organizacji pomocowych, aby mogli skuteczniej reagować na te ataki;

Kara śmierci

16. przypomina stanowisko UE dotyczące zerowej tolerancji dla kary śmierci oraz przypomina swój wyrażany od dawna sprzeciw wobec kary śmierci, tortur i okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania oraz karania w każdym przypadku i we wszystkich okolicznościach; podkreśla, że UE powinna kontynuować starania na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, i po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności człowieka; podtrzymuje swoje stanowisko, że udzielanie krajom trzecim wsparcia w zakresie polityki antynarkotykowej, takiego jak pomoc finansowa i techniczna oraz budowanie potencjału, powinno wykluczać stosowanie kary śmierci za przestępstwa narkotykowe; popiera powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka i polityki antynarkotykowej;

17. z uznaniem stwierdza, że osiągnięto już znaczące postępy, gdyż wiele krajów zawiesiło wykonywanie kary śmierci, a inne przyjęły środki ustawodawcze prowadzące do jej zniesienia; wyraża jednak ubolewanie z powodu przywrócenia egzekucji w niektórych krajach w ciągu ostatnich kilku lat; apeluje do tych państw, które zniosły karę śmierci lub wprowadziły długoletnie moratorium na jej wykonywanie, o wypełnienie swoich zobowiązań i nieprzywracanie kary śmierci;

Wolność religii

18. przypomina, że wolność myśli, sumienia, wyznania i przekonań jest podstawowym prawem człowieka uznanym w Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz gwarantowanym przez art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; przypomina również, że wolność ta jest powiązana z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmującymi prawo do wiary lub niewiary, wolność praktykowania przekonań teistycznych, nieateistycznych lub ateistycznych oraz prawo do przyjęcia, zmiany i porzucenia lub powrotu do wybranych przez siebie przekonań; wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre państwa nadal nie przestrzegają standardów ONZ i stosują represje państwowe, które mogą obejmować kary cielesne, kary więzienia, niewspółmierne kary finansowe, a nawet karę śmierci, naruszając wolność religii lub przekonań; wyraża zaniepokojenie nasileniem prześladowań mniejszości ze względu na religię lub przekonania, a także bezprawnym niszczeniem ich miejsc gromadzenia się; popiera sprawozdanie Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań na temat przemocy stosowanej „w imię religii”; wzywa UE do wdrożenia jej zaleceń w sprawie inicjatyw dotyczących dialogu międzyreligijnego;

19. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do promowania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych, w tym przez wspieranie mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań; w pełni popiera stosowaną przez UE praktykę przejmowania wiodącej roli w Radzie Praw Człowieka i na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ podczas prac nad rezolucjami na ten temat; domaga się podjęcia konkretnych działań w celu ochrony mniejszości religijnych, osób niewierzących, apokatów i ateistów, będących ofiarą przepisów dotyczących bluźnierstwa; uważa, że należy podjąć działania na forach międzynarodowych i regionalnych polegające na prowadzeniu otwartego, przejrzystego i systematycznego dialogu ze stowarzyszeniami i wspólnotami religijnymi, zgodnie z art. 17 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Prawa społeczne i gospodarcze

20. docenia podejmowane przez Radę Praw Człowieka ONZ starania, by wszystkim prawom człowieka nadać równorzędny status i przywiązywać do nich taką samą wagę, poprzez powołanie w ramach specjalnej procedury ekspertów, którym powierzono mandat w zakresie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; w związku z tym podkreśla znaczenie ratyfikacji protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ustanawiającego mechanizmy dochodzeniowe i mechanizmy składania skarg;

21. wyraża głębokie zaniepokojenie wzrostem skrajnego ubóstwa, które zagraża pełnemu korzystaniu z wszystkich praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie skrajnego ubóstwa i praw człowieka (A/HRC/29/31) i popiera proponowane przez niego rozwiązania służące wyeliminowaniu skrajnego ubóstwa; uważa, że aby walczyć z ubóstwem oraz wspierać prawa społeczno-gospodarcze, zwłaszcza poprzez ułatwianie dostępu do żywności, wody, kształcenia, opieki zdrowotnej oraz odpowiednich warunków mieszkaniowych, należy zająć się problemem rosnących nierówności;

22. jest zdania, że korupcja, oszustwa podatkowe, niewłaściwe gospodarowanie dobrami publicznymi i brak rozliczalności stanowią zagrożenia dla równego korzystania z praw człowieka i podważają zasady demokratyczne, praworządność, uczciwe wymierzanie sprawiedliwości, usługi publiczne, np. kształcenie, oraz podstawowe świadczenia zdrowotne; uważa, że działania mające na celu zapewnienie poszanowania praw człowieka, zwłaszcza prawa do informacji, wolności słowa i zgromadzeń, niezależnego wymiaru sprawiedliwości oraz demokratycznego uczestnictwa w sprawach publicznych, odgrywają zasadniczą rolę w zwalczaniu korupcji;

23. podkreśla, że społeczności mniejszościowe w krajach trzecich mają szczególne potrzeby oraz że należy wspierać ich równość we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego;

24. wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, aby domagały się, by wszyscy eksperci w ramach specjalnych procedur zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące kobiet, osób młodych i osób niepełnosprawnych należących do ludności tubylczej oraz przedkładali w Radzie Praw Człowieka ONZ sprawozdania dotyczące tych zagadnień; apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), Komisji oraz państw członkowskich o wsparcie udziału ludów tubylczych w sesjach Rady Praw Człowieka ONZ; wzywa ESDZ i państwa członkowskie, by aktywnie wspierały opracowanie systemowego planu działania na rzecz ludów tubylczych, szczególnie w odniesieniu do organizowania regularnych konsultacji z ludami tubylczymi;

Biznes a prawa człowieka

25. wspiera skuteczne i kompleksowe wdrażanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; wzywa wszystkie państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, do opracowania i wdrożenia krajowych planów działania; jest zdania, że handel i prawa człowieka mogą iść w parze, a środowisko biznesu odgrywa istotną rolę w promowaniu praw człowieka i demokracji; przypomina, że UE i korporacje wielonarodowe odgrywają wiodącą rolę w promowaniu międzynarodowych norm dotyczących biznesu i praw człowieka;

26. wzywa ONZ i UE do zajęcia się – wspólnie z wielonarodowymi i europejskimi przedsiębiorstwami – kwestią zawłaszczania ziemi i obrońców praw do ziemi, którzy są ofiarami represji przybierających m.in. formę gróźb, prześladowań, arbitralnych aresztowań, ataków i morderstw;

27. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka mającą na celu wzmocnienie projektu z zakresu rozliczalności i środków odwoławczych, aby przyczynić się do stworzenia uczciwego i skuteczniejszego systemu krajowych prawnych środków odwoławczych, zwłaszcza w przypadkach rażących naruszeń praw człowieka w sektorze biznesu; wzywa wszystkie rządy do wypełnienia spoczywających na nich obowiązków dotyczących zagwarantowania poszanowania praw człowieka i dostępu do wymiaru sprawiedliwości ofiarom, które napotykały praktyczne i prawne problemy związane z dostępem do środków odwoławczych na poziomie krajowym i międzynarodowym w kontekście naruszeń praw człowieka w sferze biznesu;

28. zauważa, że otwarta międzyrządowa grupa robocza ds. opracowania prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego korporacji transnarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do kwestii praw człowieka, powołana na podstawie rezolucji Rady Praw Człowieka z dnia 26 czerwca 2014 r., odbyła swoje pierwsze posiedzenie w lipcu 2015 r.; apeluje do UE o wspieranie starań o dostosowanie swoich strategii politycznych do wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych i zaleca konstruktywne zaangażowanie się UE i jej państw członkowskich w debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Migracja i uchodźcy

29. wyraża zaniepokojenie najpoważniejszym kryzysem humanitarnym od czasów II wojny światowej, do którego powstania przyczyniła się coraz większa liczba osób zmuszonych do opuszczenia swoich domów w wyniku prześladowań, konfliktów zbrojnych, powszechnej przemocy i zmiany klimatu, które w poszukiwaniu ochrony i lepszego życia ryzykują życiem, wyruszając w niebezpieczną podróż; wzywa do skutecznych i skoordynowanych działań na szczeblu międzynarodowym w celu wyeliminowania podstawowych przyczyn migracji; wzywa ponadto do podejmowania większych wysiłków na szczeblu ONZ w celu stawienia czoła obecnym i przyszłym wyzwaniom w zakresie migracji przez zapewnienie dostatecznego finansowania Radzie Praw Człowieka ONZ, Światowemu Programowi Żywnościowemu i innym organom ONZ zaangażowanym w zaspokajanie podstawowych potrzeb uchodźców w strefach objętych konfliktem i poza nimi; podkreśla znaczenie działalności i zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów;

30. wzywa wszystkie państwa do przyjęcia podejścia do migracji opartego na poszanowaniu praw człowieka, gwarantującego prawa migrantów i uchodźców w strategiach politycznych dotyczących migracji i procesie zarządzania migracją, ze zwróceniem szczególnej uwagi na sytuację migrantów należących do grup marginalizowanych i defaworyzowanych, takich jak kobiety i dzieci; wzywa wszystkie państwa do przeciwstawienia się przemocy ze względu na płeć wobec kobiet i dziewcząt oraz podkreśla znaczenie formułowania polityki migracyjnej z perspektywy płci, aby móc zaspokoić ich szczególne potrzeby;

31. przypomina, że na wszystkich państwach spoczywa obowiązek poszanowania i ochrony praw człowieka wszystkich osób znajdujących się pod ich jurysdykcją, bez względu na ich obywatelstwo lub kraj pochodzenia oraz niezależnie od ich statusu imigracyjnego; przypomina, że globalna strategia w dziedzinie migracji jest ściśle związana z polityką rozwojową i humanitarną, w tym z utworzeniem korytarzy humanitarnych i wydawaniem wiz humanitarnych; ponawia swój apel o to, by wszystkie umowy o współpracy w zakresie migracji oraz umowy o readmisji z krajami spoza UE były zgodne z prawem międzynarodowym; przypomina, że powroty migrantów powinny przebiegać wyłącznie z pełnym poszanowaniem ich praw, w oparciu o świadomą decyzję, i powinny mieć miejsce tylko wówczas, gdy w swoim własnym kraju mają oni zagwarantowaną ochronę swoich praw; apeluje do rządów o położenie kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom migrantów; wyraża zaniepokojenie dyskryminacją wobec migrantów i uchodźców oraz łamaniem ich praw; w związku z tym wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, by szanowały prawo do ubiegania się o azyl i korzystania z niego;

Zmiana klimatu a prawa człowieka

32. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie paryskie przyjęte przez państwa-strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), które obejmuje takie kwestie jak dostosowanie, łagodzenie, rozwój i transfer technologii oraz budowanie potencjału; wzywa wszystkich sygnatariuszy do wypełnienia ich zobowiązań; ubolewa nad brakiem jakiegokolwiek odniesienia do Powszechnej deklaracji praw człowieka w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i apeluje, aby wszystkie strategie polityczne i działania w ramach UNFCCC opierały się na prawach człowieka;

33. przypomina, że negatywne skutki zmiany klimatu stanowią bezpośrednie i potencjalnie nieodwracalne globalne zagrożenie dla pełnego korzystania z praw człowieka oraz że zmiany klimatu mają poważne konsekwencje dla wrażliwych grup ludności, które już teraz mają trudności z korzystaniem ze swoich praw; z niepokojem zauważa, że zjawiska klimatyczne, takie jak podnoszenie się poziomu mórz, oraz ekstremalne zmiany pogodowe powodujące susze i powodzie doprowadzą prawdopodobnie do jeszcze większej liczby ofiar, przesiedleń ludności oraz niedoborów żywności i wody;

34. wzywa wspólnotę międzynarodową do zajęcia się kwestią braków prawnych w pojęciu „uchodźca klimatyczny”, w tym jego ewentualną definicją międzynarodową;

Prawa kobiet

35. z zadowoleniem przyjmuje niedawną rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2242 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która stawia kobiety w centrum wszelkich działań mających na celu sprostanie globalnym wyzwaniom, obejmującym wzrost brutalnego ekstremizmu, zmiany klimatu, migrację, zrównoważony rozwój oraz pokój i bezpieczeństwo; z zadowoleniem przyjmuje wnioski globalnej analizy ONZ dotyczącej wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w których podkreślono znaczenie przewodniej i aktywnej roli kobiet w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu pokoju, a także zwrócono uwagę, że udział kobiet usprawnił pomoc humanitarną, wzmocnił działania na rzecz utrzymania pokoju, ułatwił zakończenie rozmów pokojowych i przyczynił się do zwalczania brutalnego ekstremizmu; wzywa ONZ i wszystkie państwa należące do ONZ do podjęcia konkretnych działań na rzecz zapewnienia autonomii kobiet oraz ich znaczącego zaangażowania w zapobieganie

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

konfliktom i ich rozwiązywanie oraz w proces negocjacji pokojowych i budowania pokoju poprzez zwiększenie reprezentacji kobiet na wszystkich szczeblach decyzyjnych, w tym w krajowych, regionalnych i międzynarodowych instytucjach i mechanizmach;

36. wyraża zaniepokojenie faktem, że od czasu pojawienia się brutalnych grup ekstremistycznych, takich jak Daisz w Syrii i Iraku oraz Boko Haram w Afryce Zachodniej, przemoc wobec kobiet zyskała nowy wymiar, gdyż przemoc seksualna stała się integralną częścią celów i ideologii oraz źródłem dochodów tych grup ekstremistycznych, co stanowi dla wspólnoty międzynarodowej pilne nowe wyzwanie; wzywa wszystkie rządy i instytucje ONZ do zwiększenia zaangażowania na rzecz walki z tymi odrażającymi zbrodniami oraz przywrócenia godności kobiet, tak by uzyskały one sprawiedliwość, zadośćuczynienie i odpowiednie środki wsparcia;

37. uważa, że jednym ze sposobów zwalczania ekstremizmu jest zagwarantowanie kobietom autonomii poprzez likwidację podstawowych nierówności między kobietami i mężczyznami, które czynią kobiety i dziewczęta podatnymi na zagrożenia w czasach konfliktu; podkreśla, jak ważne jest kontynuowanie edukacji dziewcząt w obozach dla uchodźców, w strefach konfliktów dotkniętych skrajnym ubóstwem i problemami środowiskowymi, takimi jak susza i powodzie;

38. podkreśla, że nie można zaprzepaścić dorobku pekińskiej platformy działania w zakresie dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowego prawa człowieka; podkreśla, że powszechny dostęp do usług zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego przyczynia się do zmniejszenia umieralności noworodków i śmiertelności okołoporodowej matek; zwraca uwagę, że planowanie rodziny, opieka zdrowotna nad matkami, łatwy dostęp do środków antykoncepcyjnych i dostęp do pełnego wachlarza usług zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego to ważne elementy umożliwiające ratowanie kobietom życia oraz pomaganie im w powrocie do normalnego życia, jeżeli padły ofiarą gwałtu; podkreśla, że te strategie polityczne powinny znaleźć się w centrum współpracy na rzecz rozwoju z krajami trzecimi;

39. podkreśla znaczenie środków wzmacniania przywództwa i udziału kobiet w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach; wzywa państwa do zapewnienia równowagi płci w instytucjach publicznych i życiu publicznym, ze zwróceniem szczególnej uwagi na uczestnictwo kobiet należących do mniejszości;

40. wzywa Komisję, ESDZ oraz wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dalszego promowania politycznego i ekonomicznego upodmiotowienia kobiet i dziewcząt przez uwzględnianie problematyki równości płci we wszystkich zewnętrznych strategiach politycznych i programach, w tym również w ramach zorganizowanego dialogu z krajami trzecimi, oraz poprzez publiczne podnoszenie kwestii związanych z płcią i zapewnienie wystarczających środków na ten cel;

Prawa dzieci

41. wspiera wysiłki UE na rzecz promowania praw dzieci, zwłaszcza poprzez zapewnienie dzieciom dostępu do wody, urządzeń sanitarnych, opieki zdrowotnej i kształcenia, zapewnienie rehabilitacji i reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, eliminowanie pracy dzieci, tortur, uprawiania czarów przez dzieci, handlu dziećmi, małżeństw dzieci i wykorzystywania seksualnego, a także świadczenie pomocy dzieciom w konfliktach zbrojnych oraz zapewnienie im dostępu do edukacji w strefach konfliktu i w obozach dla uchodźców;

42. przypomina, że przyjęta w 1989 r. Konwencja o prawach dziecka, która jest najszerzej ratyfikowanym międzynarodowym traktatem dotyczącym praw człowieka, określa szereg praw dzieci, w tym prawo do życia, ochrony zdrowia, nauki i zabawy, a także prawo do życia w rodzinie, ochrony przed przemocą i dyskryminacją oraz swobodnego wyrażania poglądów; wzywa wszystkich sygnatariuszy tej konwencji do wypełniania ich obowiązków;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ONZ planuje przeprowadzenie globalnej analizy mającej na celu sprawdzenie, poprzez monitorowanie i ocenę, w jaki sposób obowiązujące międzynarodowe przepisy i standardy są wdrażane w praktyce, a także ocenę konkretnych możliwości poprawy strategii politycznych i działań przez państwa; wzywa wszystkie państwa do poparcia tej analizy oraz do aktywnego uczestnictwa w niej;

44. z zaniepokojeniem zauważa, że w 2015 r. – mimo zakazu stosowania kary śmierci w przypadku nieletnich zawartego w Konwencji NZ o prawach dziecka – w wielu krajach na całym świecie na karę śmierci skazano szereg osób za zbrodnie popełnione przed upływem 18. roku życia;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI)

45. wyraża zaniepokojenie utrzymywaniem się w różnych krajach dyskryminacyjnych ustaw i praktyk oraz aktów przemocy wobec osób ze względu na ich orientację seksualną i tożsamość płciową; zachęca do bacznej obserwacji sytuacji osób LGBTI w krajach, w których niedawno wprowadzono prawo godzące w te osoby; wyraża głębokie zaniepokojenie tzw. ustawami antypropagandowymi ograniczającymi wolność słowa i zgromadzeń, w tym w krajach na kontynencie europejskim;

46. potwierdza swe wsparcie dla dalszych działań Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka na rzecz promowania i ochrony korzystania przez osoby LGBTI ze wszystkich praw człowieka, obejmujące zwłaszcza oświadczenia, sprawozdania i kampanię „Wolni i Równi”; zachęca Wysokiego Komisarza, by kontynuował walkę z dyskryminacyjnym prawem i praktykami; jest zaniepokojony ograniczeniami podstawowych wolności obrońców praw człowieka osób LGBTI i wzywa UE do okazania im większego wsparcia; jest zdania, że prawa podstawowe osób LGBTI będą prawdopodobnie lepiej przestrzegane, jeżeli umożliwi się tym osobom dostęp do wszystkich instytucji prawnych;

Spójność i uwzględnianie praw człowieka w działaniach UE

47. wzywa UE do wspierania powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich i politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej oraz postanowieniami ogólnymi dotyczącymi działań zewnętrznych Unii;

48. ponownie apeluje o to, by UE przyjęła podejście oparte na respektowaniu praw, a także by uwzględniała kwestię poszanowania praw człowieka w dziedzinie handlu, polityce inwestycyjnej, obszarze usług publicznych oraz we współpracy na rzecz rozwoju, jak również we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony; podkreśla również, że polityka UE w zakresie praw człowieka powinna gwarantować spójność unijnych strategii polityki wewnętrznej i zewnętrznej, zgodnie z unijnymi zobowiązaniami traktatowymi;

49. ponownie podkreśla ponadto znaczenie aktywnego i konsekwentnego angażowania się UE w mechanizmy ONZ dotyczące praw człowieka, zwłaszcza w działalności Trzeciego Komitetu, Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz Rady Praw Człowieka; uznaje wysiłki ESDZ, przedstawicielstw UE w Nowym Jorku i Genewie oraz państw członkowskich mające na celu zwiększenie spójności UE w zakresie praw człowieka na szczeblu ONZ poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje oraz przemawianie „jednym głosem”; zachęca UE do zwiększenia wysiłków mających służyć dobitnemu przedstawianiu swojego stanowiska, w tym poprzez zintensyfikowanie coraz szerzej stosowanej praktyki inicjatyw międzyregionalnych oraz przyjmowanie roli współwnioskodawcy i lidera podczas prac nad rezolucjami; ponawia apel o większe eksponowanie działań UE na wielostronnych forach;

50. zachęca specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka do kontynuowania poprawy skuteczności, spójności i widoczności polityki UE w zakresie praw człowieka w kontekście Rady Praw Człowieka ONZ oraz do dalszej bliskiej współpracy z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka i mechanizmem specjalnych procedur;

51. zdecydowanie podkreśla konieczność usprawnienia wypracowywania i koordynacji stanowisk UE na posiedzenia plenarne Rady Praw Człowieka ONZ, a także zajęcia się kwestią spójności między zewnętrzną i wewnętrzną unijną polityką w zakresie praw człowieka;

52. przypomina znaczenie podtrzymania zinstytucjonalizowanej praktyki wysłania delegacji parlamentarnych na posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ oraz Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

53. apeluje o bardziej pryncypialne i nieselektywne zaangażowanie państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka ONZ;

Bezzałogowe statki powietrzne i broń autonomiczna

54. ponawia swój apel do Rady UE o opracowanie wspólnego stanowiska UE dotyczącego wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, nadając nadrzędne znaczenie poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz uwzględniając takie kwestie jak ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE do zakazania opracowywania, produkcji i stosowania w pełni autonomicznej broni, która umożliwia przeprowadzanie ataków bez interwencji człowieka; nalega, aby prawa człowieka były elementem wszystkich dialogów z państwami trzecimi na temat zwalczania terroryzmu;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Walka z terroryzmem

55. z zadowoleniem odnotowuje sporządzone przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję wytyczne dotyczące zwalczania terroryzmu w celu zapewnienia poszanowania praw człowieka w ramach planowania i wdrażania projektów dotyczących pomocy w zwalczaniu terroryzmu z krajami trzecimi; przypomina w związku z tym, że poszanowanie podstawowych praw i wolności stanowi podstawę skutecznej polityki antyterrorystycznej, w tym stosowania cyfrowych technologii nadzoru; podkreśla potrzebę opracowania skutecznych strategii komunikacji w celu przeciwdziałania się działaniom propagandowym i metodom rekrutacji stosowanym przez terrorystów i ekstremistów, zwłaszcza w internecie;

Demokratyzacja

56. zaleca, aby UE zintensyfikowała wysiłki na rzecz opracowania bardziej kompleksowego podejścia do procesów demokratyzacji, wśród których wolne i uczciwe wybory stanowią tylko jeden z elementów, aby pozytywnie przyczynić się do wzmocnienia instytucji demokratycznych; uważa, że dzielenie się najlepszymi praktykami dotyczącymi procesu transformacji w ramach strategii rozszerzenia i polityki sąsiedztwa należy wykorzystać do wsparcia i konsolidacji innych procesów demokratyzacji na całym świecie;

Rozwój a prawa człowieka

57. podkreśla znaczenie celu zrównoważonego rozwoju nr 16 dotyczącego pokoju i sprawiedliwości w ramach programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, który powinien stanowić jeden z priorytetów wszystkich działań wewnętrznych i zewnętrznych, szczególnie w odniesieniu do finansowania współpracy na rzecz rozwoju;

Sport a prawa człowieka

58. jest poważnie zaniepokojony, że niektóre główne wydarzenia sportowe organizowane są w krajach autorytarnych, w których łamane są prawa człowieka; wzywa ONZ i państwa członkowskie UE, by podjęły tę kwestię oraz by nawiązały dialog z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r. i w Katarze w 2022 r., a także igrzysk olimpijskich w Pekinie w 2022 r.;

Międzynarodowy Trybunał Karny

59. ponownie wyraża pełne poparcie dla prac MTK, którego rolą jest położenie kresu bezkarności sprawców najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania wspólnoty międzynarodowej oraz zagwarantowanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; nadal przygląda się wszelkim próbom podważenia legitymacji trybunału lub jego niezawisłości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego, politycznego i finansowego, w tym na forum ONZ; wzywa UE, jej państwa członkowskie, a także specjalnych przedstawicieli do aktywnego propagowania misji MTK, egzekwowania jego decyzji oraz walki z bezkarnością osób odpowiedzialnych za zbrodnie zdefiniowane w statucie rzymskim, m. in. poprzez umocnienie i rozszerzenie jego stosunków z Radą Bezpieczeństwa, a także wspieranie powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego i zmian z Kampali;

Państwa objęte powszechnym okresowym przeglądem praw człowieka

Gruzja

60. z zadowoleniem przyjmuje członkostwo Gruzji w Radzie Praw Człowieka ONZ i ostatni powszechny okresowy przegląd praw człowieka dotyczący Gruzji; odnotowuje reformy ustawodawcze, które doprowadziły do pewnych postępów i usprawnień w sądownictwie i w organach ścigania, w prokuraturze, w zwalczaniu brutalnego traktowania, w dziedzinie praw dzieci, ochronie prywatności oraz danych osobowych i przesiedleńców wewnętrznych;

61. zwraca jednak uwagę, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz zapewnienia pełnej niezależności wymiaru sprawiedliwości oraz na rzecz walki z brutalnym traktowaniem, zwłaszcza jeśli chodzi o tymczasowe aresztowanie i rehabilitację ofiar, rozliczalność za nadużycia organów ścigania, dochodzenia w sprawie nadużyć popełnianych w przeszłości przez urzędników państwowych oraz prawa mniejszości i prawa kobiet; podkreśla odpowiedzialność rządu w świetle międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka za zapewnienie wszystkim dzieciom ochrony przed przemocą oraz apeluje o objęcie nadzorem wszystkich instytucji charytatywnych opiekujących się dziećmi; apeluje

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

o zapewnienie rehabilitacji ofiar; pozostaje zaniepokojony brakiem wolności słowa i wolności mediów oraz brakiem dostępu obserwatorów do okupowanych regionów: Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej, w których wciąż powszechnie łamie się prawa człowieka; ponadto wzywa rząd gruziński, by zadbał o podjęcie działań w następstwie zaleceń wydanych w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Liban

62. pochwala Liban za prowadzoną od lat politykę otwartych granic oraz politykę przyjmowania uchodźców z Palestyny, Iraku i Syrii; podkreśla, że w kraju tym co czwarta osoba jest uchodźcą, co oznacza, że przebywa tam największa liczba uchodźców na świecie w przeliczeniu na jednego mieszkańca; wzywa Unię Europejską do ścisłej współpracy z władzami libańskimi, aby pomóc temu krajowi zapewnić dalszą ochronę praw uchodźców i azylantów, oraz do przeznaczenia większych zasobów na ten cel; w związku z tym jest zaniepokojony, że według doniesień wśród syryjskich uchodźców często dochodzi do małżeństw między dziećmi lub przymusowych małżeństw; zachęca rząd Libanu do rozważenia reformy przepisów regulujących wjazd i wyjazd z Libanu oraz pobyt w tym kraju;

63. popiera zalecenia Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (CEDAW), w których wezwano do zwiększenia świadomości wśród kobiet będących migrującymi pracownikami domowymi na temat przysługujących im praw człowieka na mocy konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, której stroną jest Liban; podkreśla w szczególności potrzebę zniesienia systemu „kafala” oraz zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla kobiet będących migrującymi pracownikami domowymi, w tym przez zagwarantowanie ich bezpieczeństwa i pobytu w czasie trwania procedur prawnych i administracyjnych związanych z ich statusem;

Mauretania

64. podkreśla, że mimo postępów osiągniętych przez rząd Mauretanii w przyjmowaniu przepisów mających na celu zwalczanie wszelkich form niewolnictwa i podobnych praktyk, brak skutecznego wdrożenia tych przepisów przyczynia się do utrzymywania się tych praktyk; wzywa władze do uchwalenia przepisów zwalczających niewolnictwo, do rozpoczęcia ogólnokrajowego, systematycznego i regularnego gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszelkich form niewolnictwa oraz do przeprowadzenia dogłębnej i opartej na dowodach analizy dotyczącej historii i charakteru niewolnictwa w celu wyeliminowania tej praktyki;

65. apeluje do władz Mauretanii, by umożliwiły korzystanie z wolności słowa i zgromadzeń zgodnie z konwencjami międzynarodowymi i mauretańskim prawem krajowym; ponadto wzywa do uwolnienia Birama Dah Abeida, Bilala Ramdane i Djiby'ego Sowa, tak aby mogli oni kontynuować pokojową kampanię przeciw utrzymywaniu niewolnictwa bez lęku przed zastraszeniem lub napastowaniem;

Mjanma/Birma

66. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 8 listopada 2015 r. wyborów opartych na konkurencji, które stanowią ważny krok w demokratycznych przemianach w tym kraju; odnotowuje z zadowoleniem poparcie wyborców w Mjanmie na rzecz nieustannej demokratyzacji tego kraju; niepokoi się jednak ramami konstytucyjnymi tych wyborów, zgodnie z którymi 25 % miejsc w parlamencie zarezerwowano dla wojska; uznaje dotychczasowe postępy w dziedzinie praw człowieka, dostrzegając jednocześnie szereg kwestii budzących poważne zaniepokojenie, takich jak prawa mniejszości oraz wolność słowa, wolność zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń;

67. potępia dotkliwą i powszechną dyskryminację społeczności Rohindza, którą pogłębia fakt, że społeczność ta nie posiada statusu prawnego, a także nasilenie się mowy nienawiści wobec niebuddystów; wzywa do przeprowadzenia pełnego, przejrzystego i niezależnego dochodzenia w sprawie wszystkich zgłoszonych przypadków naruszeń praw człowieka wobec społeczności Rohindza i uważa, że cztery ustawy przyjęte przez parlament w 2015 r. mające na celu „ochronę rasy i religii” zawierają elementy dyskryminacji ze względu na płeć; ponawia swój apel o to, by Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) mogło otworzyć swoje przedstawicielstwo w tym kraju, a także wyraża zaniepokojenie, że dotychczas nie było to możliwe; podkreśla konieczność przeprowadzenia pełnej oceny wpływu na zrównoważony rozwój przed zakończeniem negocjacji w sprawie umowy inwestycyjnej między UE a Mjanmą/Birmą;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Nepal

68. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie w dniu 20 września 2015 r. nowej konstytucji Nepalu, która powinna położyć podwaliny pod przyszłą polityczną stabilność i rozwój gospodarczy tego kraju; wyraża nadzieję, że pozostałe zastrzeżenia dotyczące politycznej reprezentacji mniejszości, w tym dalitów, i ustawy o obywatelstwie zostaną rozwiązane w bliskiej przyszłości;

69. ubolewa nad powszechnym brakiem odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka popełniane przez obie strony podczas wojny domowej pomimo przyjęcia w maju 2014 r. ustawy w sprawie prawdy, pojednania i osób zaginionych; apeluje do rządu Nepalu o przystąpienie do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem; potępia ograniczenia nałożone na podstawowe wolności uchodźców tybetańskich; wzywa Indie do zniesienia nieoficjalnej blokady na nepalską gospodarkę, która w połączeniu z niszczycielskim trzęsieniem ziemi z kwietnia 2015 r. wywołuje kryzys humanitarny i wpędza kolejny milion Nepalczyków w długotrwałe ubóstwo;

Oman

70. wyraża uznanie dla Omanu za utworzenie rządowej Krajowej Komisji Praw Człowieka i wystosowanie zaproszenia, które umożliwiło przełomową wizytę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pokojowego gromadzenia się we wrześniu 2014 r.; wyraża nadzieję, że te konstruktywne kroki doprowadzą do intensywniejszej współpracy Omanu z przedstawicielami ONZ ds. praw człowieka oraz niezależnymi organizacjami praw człowieka;

71. zachęca Oman do podjęcia niezbędnych działań, by zażegnać klimat strachu i lęku panujący w kraju, na co zwrócił uwagę specjalny sprawozdawca ONZ; w dalszym ciągu niepokoi się zakazem działalności nałożonym na wszystkie partie polityczne i apeluje do rządu o jego ponowne rozpatrzenie; wzywa instytucje i państwa członkowskie UE do udzielenia pomocy technicznej i prawnej, aby pomóc Omanowi w stworzeniu bezpiecznego i prorozwojowego otoczenia dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

Rwanda

72. wyraża zaniepokojenie sytuacją w zakresie praw człowieka w Rwandzie, w tym ograniczeniami wolności słowa i zrzeszania się, kurczeniem się przestrzeni demokratycznej dla opozycyjnych partii politycznych i niezależnej działalności społeczeństwa obywatelskiego, a także brakiem warunków sprzyjających niezawisłości sądownictwa; wzywa rząd Rwandy do udostępnienia przestrzeni demokratycznej, w której swobodnie mogą działać wszystkie grupy społeczne;

73. jest zaniepokojony niedawnymi zmianami konstytucji umożliwiającymi urzędującemu prezydentowi ubieganie się o wybór na trzecią kadencję; wzywa rząd Rwandy do przestrzegania postanowień Afrykańskiej karty na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów;

Sudan Południowy

74. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pokojowe podpisane przez walczące strony w dniu 28 sierpnia 2015 r. kładące kres wojnie domowej, obejmujące przejściowy podział władzy, ustalenia dotyczące bezpieczeństwa i powołanie sądu hybrydowego do rozpatrzenia wszystkich przestępstw popełnionych od chwili rozpoczęcia konfliktu; przypomina, że w wyniku konfliktu śmierć poniosło tysiące osób, a setki tysięcy ludzi stało się przesiedleńcami i uchodźcami;

75. wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od naruszeń praw człowieka i naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym stanowiących przestępstwa międzynarodowe, takie jak egzekucje pozasądowe, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualna związana z konfliktem, łącznie z gwałtem, a także przemoc ze względu na płeć, rekrutacja i wykorzystywanie dzieci, wymuszone zaginięcia oraz niesłuszne aresztowania i zatrzymania;

76. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z czerwca 2015 r. i wysłanie misji OHCHR w celu monitorowania i relacjonowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie Południowym; wzywa Radę Praw Człowieka, by poparła powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. Sudanu Południowego, mającego mandat do monitorowania i publicznego relacjonowania naruszeń, wspierania rządu w realizacji zaleceń, które wyda misja OHCHR, a także wydawania zaleceń dotyczących zapewnienia faktycznej rozliczalności;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Wenezuela

77. wyraża zaniepokojenie trudną sytuacją w zakresie praw człowieka w tym kraju, wynikającą z pogorszenia się sytuacji gospodarczej, politycznej i społecznej w ostatnich latach; podkreśla, że wolność słowa, niezawisłe sądownictwo i praworządność stanowią kluczowe elementy każdego społeczeństwa demokratycznego; wzywa władze Wenezueli do natychmiastowego uwolnienia przywódców opozycji oraz wszystkich uczestników pokojowych demonstracji bezpodstawnie zatrzymanych za korzystanie z prawa do wolności wypowiedzi i praw podstawowych;

78. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 6 grudnia 2015 r. wyborów i utworzenie nowego Zgromadzenia Narodowego; potępia wszelkie próby utrudnienia pełnego wdrożenia wyników wyborów wyrażających wolę obywateli Wenezueli, np. zawieszenie niektórych demokratycznie wybranych posłów; przypomina, że nowy rząd będzie musiał zmierzyć się z wieloma problemami związanymi z prawami człowieka, takimi jak bezkarność i odpowiedzialność za egzekucje pozasądowe, bezpodstawne aresztowania i zatrzymania, prawo do sprawiedliwego procesu sądowego, niezawisłość sądownictwa, wolność zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolność mediów; podkreśla, że członkostwo Wenezueli w Radzie Praw Człowieka ONZ obejmujące trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 1 stycznia 2016 r. wiąże się ze szczególną odpowiedzialnością za poszanowanie praw człowieka;

Syria

79. wyraża zaniepokojenie dramatyczną sytuacją w zakresie bezpieczeństwa oraz dramatyczną sytuacją humanitarną w Syrii; podkreśla znaczenie prac prowadzonych przez niezależną międzynarodową komisję śledczą ONZ do spraw Syrii; potępia celowe atakowanie ludności cywilnej, masowe i nieproporcjonalne ataki, ataki na cywilne i chronione obiekty dziedzictwa kulturowego oraz represyjne obłężenia i blokady; podkreśla konieczność zwracania szczególnej uwagi na kobiety będące ofiarami przemocy i organizacje kobiece oraz udzielania im wsparcia, a także konieczność ich udziału w pomocy humanitarnej i rozwiązywaniu konfliktów; wzywa UE i państwa członkowskie do przyczynienia się do zapewnienia, że komisja śledcza dysponuje odpowiednim finansowaniem w celu wypełniania swojego mandatu, który polega na ustalaniu faktów i okoliczności wszystkich popełnianych poważnych naruszeń praw człowieka, a tam, gdzie to możliwe, identyfikowaniu sprawców w celu dopilnowania, że sprawcy naruszeń, w tym naruszeń mogących stanowić przestępstwa wobec ludzkości, zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, w tym poprzez przekazanie sprawy do Międzynarodowego Trybunału Karnego;

80. ponawia swoje przekonanie, że trwałe rozwiązanie konfliktu syryjskiego można osiągnąć jedynie w drodze wszechstronnego porozumienia politycznego prowadzącego do prawdziwej transformacji politycznej spełniającej uzasadnione aspiracje narodu syryjskiego i pozwalającej mu na niezależne i demokratyczne określenie własnej przyszłości; z zadowoleniem przyjmuje deklarację końcową z dnia 30 października 2015 r. w sprawie wyników rozmów z Syrią prowadzonych w Wiedniu; wyraża zadowolenie w związku z przyjęciem rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254 (2015) z dnia 18 grudnia 2015 r.;

81. niepokoi się prześladowaniem mniejszości religijnych i etnicznych w Syrii, gdyż osoby należące do tych mniejszości – tylko ze względu na swoje wyznanie – zmuszane są do nawrócenia i oddawania czci, atakowane, okaleczane, sprzedawane do niewoli i wykorzystywane jako dawcy organów;

Burundi

82. wyraża głębokie zaniepokojenie atakami wymierzonymi w obrońców praw człowieka, dziennikarzy i członków ich rodzin; stanowczo potępia przemoc na tle politycznym, doraźne egzekucje oraz inne przypadki naruszania praw człowieka; apeluje do władz Burundi o pilne i stanowcze położenie kresu tym przejawom przemocy i naruszeniom, a także o przeprowadzenie bezstronnych i niezależnych dochodzeń w celu pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności i zapewnienia ofiarom możliwości dochodzenia ich praw;

83. jest nadal głęboko zaniepokojony skutkami humanitarnymi kryzysu dla ludności cywilnej w państwie, jak i w całym regionie; wzywa UE, by dążyła do wypracowania rozwiązania akceptowalnego dla rządu oraz opozycji w celu przywrócenia pluralistycznego i demokratycznego ustroju politycznego;

84. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie w dniu 17 grudnia 2015 r. specjalnego posiedzenia Rady Praw Człowieka poświęconego zapobieganiu pogarszaniu się sytuacji w zakresie praw człowieka w Burundi, przy czym ubolewa nad tym, że posiedzenie to zorganizowano z opóźnieniem; apeluje o pilne wysłanie delegacji niezależnych ekspertów i zwraca się do władz Burundi o pełną współpracę z tą delegacją;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Arabia Saudyjska

85. jest nadal głęboko zaniepokojony systematycznym naruszaniem praw człowieka w Arabii Saudyjskiej; jest poważnie zaniepokojony alarmującą liczbą wyroków skazujących na karę śmierci w Arabii Saudyjskiej w 2015 r., zarówno tych wydawanych, jak i wykonywanych; ubolewa nad masowymi egzekucjami przeprowadzonymi w ostatnich tygodniach; apeluje do Arabii Saudyjskiej o wprowadzenie moratorium na wykonywanie kary śmierci;

86. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, w tym laureata Nagrody im. Sacharowa Raifa Badawiego; wzywa UE, by bacznie śledziła jego sprawę;

87. przypomina, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani spośród państw, które czuwają nad poszanowaniem praw człowieka, praworządności i demokracji, a warunków tych Arabia Saudyjska obecnie nie spełnia; apeluje do władz Arabii Saudyjskiej o pełną współpracę w ramach specjalnych procedur Rady Praw Człowieka ONZ oraz z Biurem Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka;

Białoruś

88. z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie pozostałych więźniów politycznych w sierpniu 2015 r. i wzywa rząd Białorusi do rehabilitacji uwolnionych więźniów politycznych i do przywrócenia im pełnych praw obywatelskich i politycznych; wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi się ograniczeniami wolności słowa, zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się; potępia prześladowania niezależnych i opozycyjnych dziennikarzy, a także prześladowania i zatrzymania działaczy na rzecz praw człowieka; wzywa Białoruś do przyłączenia się do światowego moratorium na wykonywanie kary śmierci, co byłoby pierwszym krokiem do trwałego zniesienia tej kary; apeluje do rządu o pełną współpracę ze specjalnym sprawozdawcą oraz o zobowiązanie się na rzecz przeprowadzenia reform służących ochronie praw człowieka, w tym poprzez wdrożenie zaleceń wydanych przez specjalnego sprawozdawcę i zaleceń wydanych w ramach innych mechanizmów ochrony praw człowieka;

Proces pokojowy na Bliskim Wschodzie

89. odnotowuje konkluzje wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej i Rady w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, przyjęte dnia 18 stycznia 2016 r.; w pełni zgadza się z Radą, iż przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka przez wszystkie podmioty, w tym rozliczalności, stanowi podstawę pokoju i bezpieczeństwa, a izraelskie osiedla są nielegalne z punktu widzenia prawa międzynarodowego i zagrażają realizacji rozwiązania dwupaństwowego; głęboko ubolewa z powodu rezygnacji specjalnego sprawozdawcy ONZ zajmującego się sytuacją praw człowieka na terytoriach palestyńskich Makarima Wibesono;

o

o o

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka oraz sekretarzowi generalnemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0021

Działalność Komisji Petycji w 2014 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie działalności Komisji Petycji w roku 2014 (2014/2218(INI))**

(2018/C 011/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie wyniku obrad Komisji Petycji,
 - uwzględniając art. 10 i 11 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
 - uwzględniając znaczenie prawa do składania petycji, a także wagę bezzwłocznego informowania Parlamentu o konkretnych problemach obywateli lub rezydentów Unii, zgodnie z art. 24 i 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 228 TFUE,
 - uwzględniając art. 44 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym mowa jest o prawie do składania petycji do Parlamentu Europejskiego,
 - uwzględniając postanowienia TFUE dotyczące postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w szczególności art. 258 i 260,
 - uwzględniając art. 52, art. 215, art. 216 ust. 8, art. 217 oraz art. 218 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A8–0361/2015),
- A. mając na uwadze, że w 2014 r. Parlament otrzymał 2 714 petycji, co stanowi spadek o blisko 6 % w stosunku do 2013 r., w którym do instytucji tej wpłynęło 2 885 petycji; mając na uwadze, że 790 petycji uznano za dopuszczalne i nadano im dalszy bieg; mając na uwadze, że 1 070 petycji uznano za niedopuszczalne; mając na uwadze, że 817 petycji uznano za dopuszczalne i zamknięto postępowanie w ich sprawie; mając na uwadze, że w przypadku 37 petycji zakwestionowano zalecenia; mając na uwadze, że z danych tych wynika, iż w 2009 r. wpłynęło o połowę więcej petycji; mając na uwadze, że nie nastąpił proporcjonalny wzrost liczby urzędników zajmujących się obsługą tych petycji;
- B. mając na uwadze, że celem rocznego sprawozdania z działalności Komisji Petycji jest przedstawienie analizy petycji otrzymanych w 2014 r. oraz omówienie ewentualnego usprawnienia procedury oraz stosunków z innymi instytucjami;
- C. mając na uwadze, że w stosunku do całkowitej liczby ludności UE liczba petycji jest raczej niewielka, co świadczy o tym, że większość obywateli nie wie jeszcze o istnieniu prawa do składania petycji oraz o jego użyteczności jako środka służącego zwróceniu uwagi instytucji europejskich i państw członkowskich na zagadnienia, które ich dotyczą i budzą ich obawy; mając na uwadze, że choć niektórzy obywatele wiedzą o istnieniu procedury petycji, to zakres kompetencji UE wciąż nie jest powszechnie znany, o czym świadczy wysoki odsetek otrzymanych petycji, które uznano za niedopuszczalne (39,4 %);
- D. mając na uwadze, że aby obywatele mieli poczucie, iż prawo do składania petycji jest przestrzegane, petycje muszą być odpowiednio rozpatrywane w trakcie całej procedury; mając na uwadze, że składający petycje to na ogół obywatele, którym zależy na udoskonaleniu naszych społeczeństw i ich przyszłym dobrobycie, mając na uwadze, że doświadczenia tych obywateli z procesu rozpatrywania ich petycji mogą ostatecznie zaważyć na ich ocenie całego projektu integracji europejskiej;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że w 2014 r. zamknięto 1 887 petycji, z czego 1 070 uznano za niedopuszczalne; mając na uwadze, że tylko 29,1 % petycji uznano za dopuszczalne i rozpatrzono, 39,4 % petycji uznano za niedopuszczalne, a 30,1 % uznano za dopuszczalne i od razu zamknięto;
- F. mając na uwadze, że obywatele Unii są bezpośrednio reprezentowani przez jedyną instytucję UE, którą sami wybrali – Parlament Europejski; mając na uwadze, że prawo do składania petycji umożliwia obywatelom Unii zwrócenie uwagi wybranych przez nich przedstawicieli;
- G. mając na uwadze, że wykonując swoją pracę Parlament, a zwłaszcza Komisja Petycji, powinny zawsze stawiać na pierwszym miejscu, przed wszelkimi innymi względami czy kryteriami wydajności, obywateli i służbę im; mając na uwadze ryzyko, że przy obecnym poziomie dostępnych zasobów ludzkich w dziale petycji przestrzeganie tych podstawowych zasad nie będzie możliwe;
- H. mając na uwadze, że w pełni respektowane prawo do składania petycji może wzmocnić komunikację między Parlamentem Europejskim a obywatelami i rezydentami Unii, jeżeli na wszystkich etapach procedury składania i rozpatrywania petycji uda się stworzyć otwarty, demokratyczny, integracyjny i przejrzysty mechanizm, którego celem byłoby rozwiązywanie problemów odnoszących się przede wszystkim do stosowania prawodawstwa unijnego;
- I. mając na uwadze, że prawo do składania petycji jest zasadniczym elementem demokracji uczestniczącej;
- J. mając na uwadze, że prawo do składania petycji służy rozwiązywaniu problemów dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania w instytucjach UE lub instytucjach krajowych przy wdrażaniu prawa UE – podobną misję pełni Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich;
- K. mając na uwadze, że petycje stanowią źródło cennych informacji dla prawodawców i organów wykonawczych, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym, zwłaszcza w odniesieniu do ewentualnych luk we wdrażaniu prawa UE; mając na uwadze, że petycje mogą być sygnałem ostrzegawczym dla państw członkowskich, które mają zaległości we wdrażaniu prawa UE;
- L. mając na uwadze, że petycje, które zostały skierowane do Komisji Petycji, były w wielu przypadkach przydatnym i bezpośrednim materiałem dla innych właściwych komisji w prowadzonych przez nie pracach legislacyjnych;
- M. mając na uwadze, że czuwanie nad właściwym przestrzeganiem podstawowego prawa do składania petycji nie jest wyłącznym obowiązkiem Komisji Petycji, lecz powinno być raczej wspólnym staraniem wszystkich komisji Parlamentu oraz pozostałych instytucji UE; mając na uwadze, że żadnej petycji nie należy zamykać przed uzyskaniem uwag od pozostałych komisji parlamentarnych;
- N. mając na uwadze, że Komisja Petycji powinna dążyć do tego, by w większym stopniu wykorzystywać swoje uprawnienia oraz ogólne i szczegółowe narzędzia komisyjne, takie jak pytania wymagające odpowiedzi ustnej i krótkie rezolucje, aby naświetlić różne kwestie będące – o czym świadczą otrzymane petycje – przedmiotem zainteresowania obywateli lub rezydentów europejskich, i przedkładać je na posiedzeniu plenarnym Parlamentu;
- O. mając na uwadze, że każda petycja musi zostać uważnie, skutecznie, niezwłocznie i przejrzysto przeanalizowana i rozpatrzona, w trybie zapewniającym przestrzeganie przysługującego członkom Komisji Petycji prawa do uczestnictwa; mając na uwadze, że każdy autor petycji musi w krótkim okresie czasu otrzymać odpowiedź na złożoną petycję zawierającą powód jej zamknięcia lub informacje o podjętych w jej sprawie krokach, a także środkach wykonawczych i nadzorczych; mając na uwadze, że lepsza koordynacja pomiędzy instytucjami na szczeblu unijnym, krajowym i regionalnym ma podstawowe znaczenie dla szybkiego rozwiązywania problemów poruszanych w petycjach;
- P. mając na uwadze, że skuteczne i niezwłoczne rozpatrywanie petycji należy zagwarantować również na przełomie kadencji parlamentarnych i podczas zmian personalnych związanych z zakończeniem kadencji;
- Q. mając na uwadze, że przez wzgląd na dopuszczalne i uzasadnione petycje Komisja Petycji Parlamentu Europejskiego nie powinna być zanadto obciążona petycjami niedopuszczalnymi lub nieuzasadnionymi;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- R. mając na uwadze, że autor petycji musi zostać szczegółowo poinformowany o powodach niedopuszczalności złożonej przez niego petycji;
- S. mając na uwadze, że petycje omawiane są podczas posiedzeń Komisji Petycji oraz że składający petycje mogą uczestniczyć w tych posiedzeniach i mają prawo przedstawić swoje petycje oraz podać bardziej szczegółowe informacje na ich temat, a tym samym aktywnie przyczynić się do prac Komisji Petycji, przekazując dodatkowe informacje członkom Komisji Petycji oraz Komisji Europejskiej, a także przedstawicielom państw członkowskich, którzy mogą być obecni na posiedzeniu; mając również na uwadze, że w 2014 r. w posiedzeniach Komisji Petycji wzięło aktywny udział 127 składających petycje; mając na uwadze, że poziom bezpośredniego uczestnictwa jest stosunkowo niski i należy go podwyższyć, m.in. przez zastosowanie środków komunikacji na odległość oraz planowanie posiedzeń w taki sposób, aby pozwolić składającym na zaplanowanie udziału w obradach komisji;
- T. mając na uwadze, że wielokrotnie po przeprowadzeniu debaty publicznej na posiedzeniu komisji petycje pozostają otwarte i przewiduje się dalsze działania w związku z nimi oraz uzyskanie dodatkowych informacji, a mianowicie dodatkowe dochodzenia Komisji Europejskiej lub komisji parlamentarnych albo też konkretne wnioski o udzielenie informacji skierowane do organów krajowych lub regionalnych;
- U. mając na uwadze, że w celu umożliwienia debat nad wieloma zagadnieniami oraz zapewnienia wysokiej jakości każdej debaty, należy zapewnić więcej czasu na posiedzenia; mając na uwadze, że posiedzenia koordynatorów grup politycznych mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia sprawnego planowania i przebiegu prac komisji, dlatego należy przeznaczyć odpowiednią ilość czasu na ten demokratyczny proces decyzyjny;
- V. mając na uwadze, że działania Komisji Petycji opierają się na informacjach pisemnych dostarczonych przez składających petycje oraz ich wkładzie ustnym i audiowizualnym podczas posiedzeń, uzupełnionych informacjami pochodzącymi od Komisji Europejskiej, państw członkowskich, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub innych organów politycznych;
- W. mając na uwadze, że w procedurze petycji należy kompleksowo zająć się problemami zgłaszanymi przez składających petycję; mając na uwadze, że procedura ta może być wieloetapowa i obejmować kilkukrotne zwracanie się o udzielenie informacji m.in. do składającego petycję, właściwych instytucji europejskich i organów krajowych;
- X. mając na uwadze, że kryteria ustalone w celu uznania petycji za dopuszczalną wymagają na mocy Traktatu i Regulaminu Parlamentu, aby petycje spełniały warunki dopuszczalności formalnej (art. 215 Regulaminu), tzn. przedmiot petycji musi dotyczyć obszarów działalności Unii Europejskiej i bezpośrednio odnosić się do składającego petycję, który musi być obywatelem lub rezydentem Unii Europejskiej; mając też na uwadze, że w związku z tym część otrzymanych petycji uznaje się za niedopuszczalne, gdyż nie spełniają one tych kryteriów formalnych; mając na uwadze, że decyzja o dopuszczalności opiera się raczej na kryteriach prawnych i technicznych i nie powinna być uzależniona od decyzji politycznych; mając na uwadze, że portal petycji powinien być skutecznym narzędziem oferującym składającym petycję niezbędne informacje i wskazówki dotyczące kryteriów dopuszczalności;
- Y. mając na uwadze, że petycje dotyczące dzieci rozpatruje się odłąd w specjalnym trybie, co wynika z faktu, że każde opóźnienie w rozpoznawaniu takich spraw ma szczególnie dotkliwe skutki dla osób, których sprawy te dotyczą;
- Z. mając na uwadze, że petycje mogą stanowić formę kontroli, opracowywania i stosowania prawa unijnego przez obywateli Unii; mając na uwadze, że petycje mogą być cennym źródłem informacji o postulatach obywateli dotyczących prawa UE i naruszeniach tego prawa, zwłaszcza w dziedzinach dotyczących środowiska naturalnego i rynku wewnętrznego, a także w obszarach związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych, ochroną konsumentów i w sektorze usług finansowych;
- AA. mając na uwadze, że złożeniu petycji często towarzyszy jednocześnie złożenie skargi do Komisji Europejskiej, która to skarga może prowadzić do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub postępowania o zaniechanie działania; mając na uwadze, że dane statystyczne (zob. 23. sprawozdanie Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego (COM(2006)0416)) wskazują, iż jedna czwarta, a nawet jedna trzecia petycji i skarg rozpatrywanych w 2014 r. wiązała się z postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub była podstawą do wszczęcia takiego postępowania; mając na uwadze, że zaangażowanie Parlamentu Europejskiego w procedurę petycji gwarantuje dodatkową kontrolę nad pracami dochodzeniowymi prowadzonymi przez właściwe instytucje UE; mając na uwadze, że żadnej petycji nie powinno się zamykać, jeśli jest w trakcie rozpatrywania przez Komisję;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- AB. mając na uwadze, że główne kwestie poruszane w petycjach dotyczą szerokiego wachlarza zagadnień, takich jak prawodawstwo środowiskowe (zwłaszcza kwestie związane z gospodarowaniem zasobami wodnymi i odpadami oraz z odwiertami w ramach poszukiwania i eksploatacji złóż węglowodorów, a także z dużymi projektami rozwoju infrastruktury), prawa podstawowe (zwłaszcza prawa dzieci i osób niepełnosprawnych, zważywszy szczególnie na to, że prawie jedna czwarta elektoratu europejskiego deklaruje pewien stopień upośledzenia lub niepełnosprawności), swobodny przepływ osób, dyskryminacja, imigracja, zatrudnienie, transatlantyczne partnerstwo handlowo-inwestycyjne (TTIP), dobrostan zwierząt, stosowanie prawa i integracja społeczna osób niepełnosprawnych;
- AC. mając na uwadze, że w dniu 19 listopada 2014 r., z rocznym opóźnieniem, uruchomiono portal internetowy Komisji Petycji, który zastąpił poprzednią elektroniczną platformę składania petycji w witrynie Europarl; celem portalu jest propagowanie prawa do składania petycji i umożliwienie obywatelom aktywniejszego udziału w życiu UE; mając ponadto na uwadze, że portal ten – jeszcze nie w pełni funkcjonalny – ma stanowić kompleksowe rozwiązanie służące zaspokojeniu szczególnych potrzeb związanych z procedurą petycji oraz ma być odpowiedniejszym narzędziem internetowym dla obywateli Unii pragnących złożyć petycję, oferującym im możliwość śledzenia na żywo statusu własnych petycji; mając na uwadze fakt, że stwierdzono szereg niedociągnięć, szczególnie jeżeli chodzi o funkcję wyszukiwania, które ograniczają rolę portalu jako publicznego rejestru petycji, a także mając na uwadze, że druga faza realizacji tego przedsięwzięcia, polegająca na usunięciu wszelkich stwierdzonych luk, powinna się już zakończyć; mając na uwadze, że portal ten może przyczynić się do usprawnienia całej procedury oraz poprawy jej widoczności wśród obywateli i członków komisji, a także będzie służył jako rejestr elektroniczny (o którym mowa w art. 216 ust. 4 Regulaminu Parlamentu), dzięki któremu obywatele mogą wyrazić lub wycofać poparcie dla petycji oraz złożyć podpis elektroniczny pod własnymi petycjami; mając na uwadze, że nowy portal został zaprojektowany z myślą o poprawie przejrzystości i interaktywności procedury petycji przy jednoczesnym zapewnieniu większej efektywności administracyjnej, co leży w interesie składających petycje, posłów i ogółu społeczeństwa; mając na uwadze, że portal internetowy powinien być narzędziem, za pomocą którego będzie można poprawić przejrzystość procedury petycji, rozszerzyć dostęp autorów petycji do informacji, a także podnieść poziom wiedzy obywateli na temat możliwości udzielenia im przez Komisję Petycji pomocy w sytuacjach, w których się znaleźli; podkreśla, że powinno się w coraz większym zakresie stosować nowe technologie informacyjno-komunikacyjne i w dalszym ciągu je promować, aby przybliżyć obywatelom prace Komisji Petycji;
- AD. mając na uwadze, że europejska inicjatywa obywatelska jest istotnym narzędziem umożliwiającym obywatelom udział w procesie podejmowania decyzji w Unii Europejskiej, którego potencjał należy w pełni wykorzystać; mając na uwadze, że instytucje europejskie (a zwłaszcza Komisja) powinny jeszcze bardziej udoskonalić europejską inicjatywę obywatelską, poprawić jej poziom reprezentatywności i powiązane z tą kwestią aspekty praktyczne, a także zapewnić jej pełne przestrzeganie i wdrożenie, co pozwoli na osiągnięcie jak najlepszych wyników w zakresie zaangażowania obywateli;
- AE. mając na uwadze, że Komisja Petycji nadal z dużym zainteresowaniem śledzi stosowanie rozporządzenia dotyczącego europejskiej inicjatywy obywatelskiej oraz że ma na uwadze zapotrzebowanie na nowe rozporządzenie, które wyeliminowałoby liczne luki, przeszkody i słabe punkty stwierdzone w aktualnym rozporządzeniu, a także uelastyczniłoby nieco sztywne obecnie ramy prawne i mechanizmy wymagane do zapoczątkowania europejskiej inicjatywy obywatelskiej oraz podjęcia w związku z nią dalszych działań, zwłaszcza w odniesieniu do gromadzenia podpisów;
- AF. mając na uwadze opinię Komisji Petycji, że po upływie trzech lat od wejścia w życie rozporządzenia nr (UE) nr 211/2011 w dniu 1 kwietnia 2012 r. należy dokonać oceny jego wdrożenia, aby stwierdzić ewentualne luki i zaproponować skuteczne rozwiązania służące przeprowadzeniu szybkiego przeglądu tego dokumentu w celu usprawnienia jego funkcjonowania;
- AG. mając na uwadze, że wysłuchania publiczne na temat zakończonych pomyślnie inicjatyw zakończyły się sukcesem oraz że zaangażowanie Komisji Petycji w te wysłuchania i jej udział w nich w charakterze komisji zaangażowanej zostały docenione przez posłów oraz społeczeństwo obywatelskie; mając na uwadze, że Komisja Petycji wspiera ten proces i oferuje swoje długoletnie doświadczenie zdobyte w kontaktach z obywatelami w służbie temu celowi; mając na uwadze, że oczekuje się, iż Komisja Europejska będzie podejmować konkretne działania następcze w przypadku każdej pomyślnie zakończonej europejskiej inicjatywy obywatelskiej;
- AH. mając na uwadze fakt, że z powodu dużego obciążenia pracą Komisji Petycji oraz ze względu na konieczność wzmocnienia zasobów ludzkich w sekretariacie komisji nie przeprowadzono żadnej misji informacyjnej dotyczącej petycji, które rozpatrywano w 2014 r.; mając na uwadze, że w przyszłości odbywać się będą jednak misje informacyjne dotyczące konkretnych petycji;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- AI. mając na uwadze, że liczba misji informacyjnych powinna wrócić do normalnego poziomu w 2016 r., ponieważ należą one do szczegółowych uprawnień tej komisji i są zasadniczym elementem jej prac, jeśli chodzi o kontakty z obywatelami oraz władzami w poszczególnych państwach członkowskich; mając na uwadze, że członkowie uczestniczący w misjach biorą również we wszystkich powiązanych działaniach, w tym w sprawozdawczości;
- AJ. mając na uwadze obowiązki Komisji Petycji względem Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, do którego zadań należy rozpatrywanie skarg kierowanych przez obywateli UE w związku z niewłaściwym administrowaniem w instytucjach i organach UE i któremu poświęcone są sprawozdania roczne Komisji Petycji sporządzane na podstawie własnego sprawozdania rocznego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; mając na uwadze, że na podstawie art. 204 Regulaminu Parlamentu Komisja Petycji w sposób aktywny i bezpośredni uczestniczyła w 2014 r. w organizowaniu wyborów Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; mając na uwadze, że ponowny wybór Emily O'Reilly na pięcioletnią kadencję w grudniu 2014 r. odbył się w sposób skuteczny i przejrzysty;
- AK. mając na uwadze, że Komisja Petycji jest członkiem europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich, do której należą również komisje petycji parlamentów narodowych – jeżeli takowe w nich działają – oraz mając na uwadze, jak ważne jest, aby parlamenty państw członkowskich powołały własne komisje petycji, aby wzmocnić te już istniejące oraz aby usprawnić współpracę między nimi;
1. podkreśla, że Komisja Petycji podejmie pracę na rzecz umożliwienia obywatelom i rezydentom Unii pewnego udziału w obronie i promowaniu ich praw oraz w sprawowaniu kontroli nad prawidłowym stosowaniem przepisów wspólnotowych, ponieważ dzięki składanym petycjom można zapoznać się z obawami obywateli i w rozsądnym terminie znaleźć rozwiązania zgłaszanych przez nich problemów; zwraca uwagę, że dopuszczalne petycje powinny zostać rozpatrzone w terminie 9 miesięcy po wpłynięciu petycji do Komisji Petycji; powtarza, że lepsza koordynacja pomiędzy instytucjami na szczeblu unijnym, krajowym i regionalnym a innymi organami ma podstawowe znaczenie dla szybkiego rozwiązywania problemów poruszanych w petycjach;
2. podkreśla, że Komisja Petycji (pełniąc funkcję punktu kontaktowego dla obywateli), Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich i europejska inicjatywa obywatelska to podstawowe instrumenty umożliwiające obywatelom większe zaangażowanie w życie polityczne, w związku z czym należy zapewnić im przejrzysty i właściwy dostęp do tych instrumentów, a także ich sprawne funkcjonowanie; podkreśla, że instrumenty te są odpowiedzialne za wpieranie obywatelstwa europejskiego oraz wzmacnianie widoczności i wiarygodności instytucji UE; wzywa instytucje UE do uwzględnienia w większym stopniu pracy wykonywanej przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich; domaga się dodatkowych mechanizmów umożliwiających społeczeństwu pośredni udział w procesie podejmowania decyzji w instytucjach europejskich;
3. podkreśla, że poprawa współpracy z władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi w kwestiach związanych ze stosowaniem prawa unijnego jest niezbędna, aby zbliżyć się do obywateli i umacniać legitymację demokratyczną oraz pogłębiać odpowiedzialność w procesie podejmowania decyzji w Parlamencie Europejskim; zwraca uwagę, że współpracę usprawnia aktywna wymiana informacji na wszystkich szczeblach instytucji i że ma ona kluczowe znaczenie w kwestii rozwiązywania problemów zgłaszanych przez autorów petycji; ubolewa, że w niektórych przypadkach władze krajowe, regionalne i lokalne nie reagują na wnioski zgłaszane przez Komisję Petycji;
4. ostrzega przed utrzymującymi się zaległościami w rozpatrywaniu petycji, które wynikają z ograniczonych zasobów ludzkich, jakimi dysponuje sekretariat Komisji Petycji, co bezpośrednio rzutuje na czas rozpatrywania petycji, a szczególnie ustalanie ich dopuszczalności; jest zdania, że takie opóźnienia są niedopuszczalne wobec dążenia do doskonałości w świadczeniu usług, jako że nie tylko podważają skuteczne prawo do petycji, ale również rzutują na wiarygodność instytucji europejskich w oczach zainteresowanych obywateli; nawołuje, by właściwe instancje polityczne i administracyjne Parlamentu, we współpracy z Komisją Budżetową, znalazły odpowiednie rozwiązanie pozwalające sprawić, by Komisja Petycji prowadziła swe prace w duchu traktatów;
5. podkreśla, że konieczne jest, aby składający petycje otrzymywali szczegółowe wyjaśnienie powodów stwierdzenia niedopuszczalności petycji lub jej zamknięcia w przypadku jej niezasadności;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

6. wzywa Komisję Petycji i ewentualnie komisje parlamentarne odpowiedzialne za zmiany Regulaminu, aby wprowadziły wyraźną strukturę rozróżniającą kryteria dopuszczalności petycji od zasad określania jej zasadności, jak również kryteria pozostawienia petycji otwartą od warunków jej zamknięcia oraz jasno przedstawiły tę strukturę potencjalnym składającym petycję;

7. podkreśla ważną rolę Komisji Europejskiej w dziedzinie pomocy w rozpatrywaniu spraw zgłaszanych przez składających petycję i zwraca się do niej, by w drodze wprowadzenia urzędowego harmonogramu na bieżąco sprawowała aktywny nadzór nad niektórymi przedsięwzięciami zgłaszanymi przez autorów petycji, w przypadku których naruszono prawo UE lub może nastąpić naruszenie prawa UE; wzywa Komisję Europejską, by jako strażniczka traktatów podejmowała działania w przypadkach niewłaściwej transpozycji prawa unijnego lub braku jego transpozycji zgłaszane w licznych petycjach kierowanych do Parlamentu; wzywa również Komisję Europejską, aby przy tym bardziej zdecydowanie korzystała z możliwości wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego; podkreśla, że wszczynając postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, nie należy dopuszczać do powstawania wrażenia, iż większe państwa cieszą się szczególnymi względami; zwraca się do Komisji Europejskiej, aby na bieżąco informowała Komisję Petycji o przebiegu i konkretnych wynikach postępowań w sprawie uchybień bezpośrednio związanych z daną petycją;

8. wzywa Komisję Europejską do pełnego zaangażowania się w procedurę petycji, w szczególności poprzez prowadzenie postępowań w sprawie dopuszczalnych spraw skierowanych do jej instancji, a ostatecznie do terminowego przedstawiania autorom petycji dokładnych i aktualnych odpowiedzi pisemnych; oczekuje, że odpowiedzi te będą rozwijane w debatach ustnych dotyczących tych kwestii, które odbywać się będą podczas posiedzeń publicznych Komisji Petycji; jest zdania, że aby zachować wiarygodność instytucjonalną Komisję powinien w takich debatach reprezentować odpowiedniej rangi urzędnik; uważa, że jako strażniczka traktatów Komisja powinna w większym stopniu zagłębiać się w treść spraw, uwzględniając ducha stosownego prawodawstwa unijnego;

9. apeluje, aby w ramach zachowania przejrzystości i w duchu rzetelnej współpracy pomiędzy poszczególnymi instytucjami UE, Komisja Europejska ułatwiała dostęp do dokumentów zawierających wszelkie informacje odnoszące się do unijnych procedur pilotażowych, w szczególności w przypadkach dotyczących złożonych już petycji, w tym do wymian zapytań i odpowiedzi pomiędzy Komisją a zainteresowanym państwem członkowskim, przynajmniej po zakończeniu procedury;

10. podkreśla znaczenie aktywnego monitorowania przez Komisję oraz podejmowania przez nią w odpowiednim czasie działań zapobiegawczych, gdy istnieją wiarygodne dowody, że niektóre planowane i ogłoszone przedsięwzięcia mogą naruszać prawodawstwo UE; wyraża zaniepokojenie w związku z obserwowaną obecnie w Komisji Europejskiej tendencją do wstrzymywania dochodzeń odnośnie do części merytorycznej wielu petycji wyłącznie ze względów proceduralnych; nie zgadza się z ponawianymi sugestiami, aby zamknąć wiele dochodzeń dotyczących konkretnych petycji bez odpowiedniego zbadania poruszanych w nich kwestii i uważa, że postępowanie takie jest niezgodne z rolą Komisji jako organu stojącego na straży traktatów; wzywa do zwrócenia jeszcze baczniejszej uwagi na zgłaszane przez autorów petycji sprawy dotyczące przypadków ewentualnego naruszania prawodawstwa UE przez samą Komisję, np. w zakresie publicznego dostępu do dokumentów gwarantowanego na mocy konwencji z Aarhus oraz do podejmowania działań następczych w tych sprawach;

11. podkreśla, jak ważne jest, aby Komisja Europejska aktywnie udzielała szczegółowych odpowiedzi na petycje w możliwie najkrótszym terminie;

12. mając na uwadze specyficzny charakter pracy Komisji Petycji, a także duże obciążenie pracą związane z kontaktami z tysiącami obywateli i rezydentów, którzy co roku składają petycje, domaga się podwyższenia liczby pracowników w sekretariacie tej komisji;

13. podkreśla potrzebę poprawy komunikacji z obywatelami w zakresie rozpatrywania składanych przez nich wniosków;

14. uważa, że ogromne znaczenie ma zacieśnienie współpracy z parlamentami narodowymi, ich właściwymi komisjami i rządami państw członkowskich oraz zachęcanie władz państw członkowskich do transpozycji i stosowania unijnego prawa z zachowaniem pełnej przejrzystości; podkreśla znaczenie współpracy z Komisją Europejską i państwami członkowskimi w celu skuteczniejszej i bardziej przejrzystej obrony praw obywateli oraz zachęca do udziału przedstawicieli państw członkowskich w posiedzeniach; podkreśla, że najwyżsi rangą przedstawiciele Rady i Komisji powinni uczestniczyć

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

w posiedzeniach Komisji Petycji i w organizowanych przez nią wysłuchaniach, gdy omawiane kwestie wymagają zaangażowania tych instytucji; powtarza wezwanie zawarte w swojej rezolucji z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie wyniku działalności Komisji Petycji w roku parlamentarnym 2013 ⁽¹⁾ do nawiązania intensywnego, zorganizowanego dialogu z państwami członkowskimi, w szczególności w drodze regularnych spotkań z członkami krajowych komisji petycji lub innych właściwych organów;

15. wzywa państwa członkowskie UE, aby uregulowały ustawowo obowiązek powołania dobrze funkcjonujących komisji petycji w parlamentach narodowych, co znacznie zwiększyłoby skuteczność współpracy Komisji Petycji PE z parlamentami narodowymi;

16. uważa, że należy zintensyfikować współpracę z pozostałymi komisjami Parlamentu poprzez zwracanie się do nich o opinie na temat petycji, zapraszanie ich członków do udziału w debatach dotyczących kwestii podlegających zakresowi kompetencji danej komisji, aktywniejsze zaangażowanie się w ich prace nad niektórymi sprawozdaniami w charakterze komisji opiniodawczej, szczególnie sprawozdaniami dotyczącymi należytej transpozycji i stosowania prawa unijnego w państwach członkowskich; zwraca się do właściwych komisji, by przeanalizowały przekazane im petycje oraz przekazały uwagi niezbędne do ich właściwego rozpatrzenia;

17. podkreśla rosnące znaczenie Komisji Petycji jako komisji prowadzącej kontrolę, powinna stanowić punkt odniesienia, jeżeli chodzi o transpozycję i wdrażanie prawodawstwa europejskiego na szczeblu administracyjnym w państwach członkowskich; ponawia wezwanie do przeprowadzania większej liczby debat politycznych podczas posiedzeń plenarnych, a także do bardziej szczegółowego i jaśniejszego komunikowania się z obywatelami Europy w sprawie petycji, co wyraził w powyższej rezolucji w sprawie wyniku działalności Komisji Petycji w roku parlamentarnym 2013 r.;

18. wyraża ubolewanie, że składający petycje nie mogą częściej przedstawiać swoich spraw bezpośrednio na posiedzeniach Komisji Petycji, po części z braku czasu na organizację posiedzeń oraz z powodu niewystarczającej liczby pracowników w sekretariacie tej komisji; wzywa do wcześniejszego powiadamiania składających petycje o rozpatrywaniu ich wniosków i ich przedkładaniu komisji; wyraża poparcie dla częstszego korzystania z wideokonferencji lub wszelkich innych środków, dzięki którym składający petycje mogą czynnie uczestniczyć w pracach Komisji Petycji, nawet jeśli nie mogą być fizycznie obecni na jej posiedzeniach;

19. wzywa do niezwłocznego utworzenia w Parlamencie nieoficjalnej sieci petycji, w której skład wejdą posłowie reprezentujący wszystkie komisje parlamentarne, w celu zagwarantowania sprawnej i skutecznej koordynacji prac dotyczących petycji, co przyczyni się do sprawniejszego korzystania z prawa do petycji;

20. podkreśla ważną rolę, jaką mają do odegrania pozostałe komisje Parlamentu Europejskiego, rozpatrując na posiedzeniach sprawy należące do zakresu ich kompetencji, które poruszane są w petycjach, oraz w stosownych przypadkach wykorzystując otrzymane petycje jako źródło informacji w procedurach ustawodawczych;

21. wyraża ubolewanie, że nie wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej przyjęły kartę praw podstawowych oraz że wiele osób uważa, że nie jest ona stosowana w sposób jasny, co jest źródłem rozczarowania; ponadto wyraża ubolewanie, że UE jako taka nie przyjęła jeszcze europejskiej konwencji praw człowieka w rozumieniu art. 6 ust. 2 TUE oraz że obywatele Unii nie mają wystarczającego dostępu do informacji na temat procedur obowiązujących w tym zakresie; ubolewa nad sztywną interpretacją przez Komisję Europejską art. 51 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że postanowienia karty mają zastosowanie do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych i agencji Unii przy poszanowaniu zasady pomocniczości oraz do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii; przypomina, że Komisja Europejska – powołując się na art. 51 Karty – często stwierdzała brak możliwości podjęcia działań w dziedzinie praw podstawowych w sytuacji, gdy Komisja Petycji zwracała się do niej z taką prośbą; podkreśla, że oczekiwania obywateli wykraczają często poza zakres ściśle prawnych postanowień Karty; zwraca się do Komisji Europejskiej o aktywniejsze działania na rzecz spełniania oczekiwań obywateli oraz o opracowanie nowego podejścia do interpretacji art. 51;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0204.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

22. zwraca uwagę na ważną pracę, jaką Komisja Petycji wykonała w kontekście wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; w związku z tym uwzględnia uwagi końcowe Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych ONZ w sprawie sprawozdania wstępnego Unii Europejskiej⁽¹⁾; podkreśla, że ramom Unii Europejskiej powinny towarzyszyć odpowiednie zasoby, zgodnie z wymogami Konwencji; w związku z tym wzywa do poprawy wydajności Komisji Petycji i jej sekretariatu, aby umożliwić jej właściwe wypełnianie powierzonych jej ról ochronnych; domaga się powołania specjalnego urzędnika odpowiedzialnego za rozpatrywanie spraw powiązanych z niepełnosprawnością; podkreśla gotowość Komisji Petycji do bliskiej współpracy z komisjami parlamentarnymi zaangażowanymi w sieć Parlamentu Europejskiego dotyczącą niepełnosprawności; podkreśla potrzebę dalszych wysiłków i działań ze strony tej komisji na rzecz ochrony osób niepełnosprawnych, takich jak działania zmierzające do szybkiej ratyfikacji traktatu z Marrakeszu;

23. podkreśla obawy obywateli wobec negocjacji w sprawie transatlantyckiego partnerstwa handlowo-inwestycyjnego (TTIP), w których uczestniczy Komisja Europejska, na co zwrócono uwagę w licznych petycjach złożonych w 2014 r.; podkreśla, jak ważne jest, aby Komisja Europejska w trybie pilnym wdrożyła zalecenia Europejskiej Rzecznik Praw Obywatelskich w tej sprawie;

24. zwraca uwagę na opinię Komisji Petycji w sprawie zaleceń dla Komisji Europejskiej w sprawie negocjacji nad TTIP, w której to opinii, podobnie jak w licznych złożonych petycjach, Komisja Petycji odrzuca instrument rozstrzygania sporów między inwestorem a państwem i ubolewa nad odrzuceniem europejskiej inicjatywy obywatelskiej w sprawie TTIP;

25. ubolewa, że niektóre państwa członkowskie nie ratyfikowały jeszcze Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i wzywa je do jak najszybszego podpisania i ratyfikowania jej;

26. wzywa UE i państwa członkowskie do podpisania i ratyfikowania Protokołu fakultatywnego do Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych;

27. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego podpisania i ratyfikowania Traktatu z Marrakeszu w sprawie ułatwienia dostępu do opublikowanych utworów drukowanych osobom niewidomym i słabowidzącym oraz osobom z niepełnosprawnościami uniemożliwiającymi zapoznanie się z drukiem;

28. podkreśla szczególną uwagę, z jaką traktowane są niektóre petycje dotyczące projektu poszukiwania i eksploatacji ewentualnych złóż ropy na Wyspach Kanaryjskich; przyznaje, że składający petycje, którzy – motywowani troską o środowisko naturalne – sprzeciwiali się temu projektowi, w znaczący sposób przyczynili się do nadania bardziej przejrzystego charakteru toczącej się wokół niego debacie; przyznaje, że kwestie ochrony środowiska nadal mają pierwszorzędne znaczenie dla składających petycje, co wyraźnie pokazuje, iż państwa członkowskie wciąż nie są w stanie sprostać oczekiwaniom w tej dziedzinie; zwraca uwagę, że spora liczba tych petycji dotyczy gospodarowania odpadami, bezpieczeństwa zaopatrzenia w wodę, energii jądrowej, szczelinowania hydraulicznego i ochrony gatunków zwierząt;

29. zwraca uwagę na dużą liczbę złożonych petycji, w których potępiono stosowanie techniki szczelinowania hydraulicznego w wydobywaniu gazu i ropy z podglebia, oraz w których wskazano na skutki stosowania tej techniki dla środowiska, gospodarki i społeczeństwa;

30. szczególnie krytycznie ocenia praktykę dzielenia zgłaszanych spraw na mniejsze części, którą systematycznie stosuje się w sprawach dotyczących dużych przedsięwzięć infrastrukturalnych lub wiertniczych, będących przedmiotem licznych petycji z zakresu ochrony środowiska;

31. zwraca uwagę na obawy składających petycje związane z zarzutami o niesprawiedliwe traktowanie odczuwane podczas procedur administracyjnych i sądowych dotyczących separacji i rozvodu rodziców, w których porusza się również kwestie opieki nad małymi dziećmi i przymusowych adopcji; zauważa w tym kontekście, że w niektórych państwach członkowskich i w przypadku par mieszanym istnieje możliwość dyskryminacji ze względu na przynależność państwową na korzyść małżonka będącego obywatelem państwa członkowskiego, w którym toczy się postępowanie sądowe, a ze szkodą dla małżonka niebędącego obywatelem tego państwa, co wiąże się z poważnym oraz często negatywnym i dramatycznym wpływem na prawa dziecka; podkreśla, że Komisję Petycji informowano o podobnych sytuacjach występujących w wielu państwach członkowskich (w Niemczech, zwłaszcza w związku z działalnością Jugendamt, tj. Urzędu ds. Dzieci i Młodzieży, we Francji, Holandii, Słowacji, Danii i Norwegii) i dlatego też z zadowoleniem przyjmuje

⁽¹⁾ Przyjęte przez komitet ONZ podczas 14. posiedzenia (w dniach 17 sierpnia – 4 września 2015 r.); zob.: http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRPD%2fC%2fEU%2fCO%2f1&Lang=en.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

przegląd rozporządzenia Bruksela IIa planowany na 2016 r.; zwraca uwagę, że w 2105 r. w ramach Komisji Petycji powstała nowa grupa robocza, której zadaniem jest szybka i spójna reakcja w podobnych sytuacjach; grupa ta odbyła wizytę informacyjną w **Zjednoczonym Królestwie** w celu zbadania tego rodzaju skarg na miejscu;

32. podkreśla, że wpłynęło wiele petycji, w których ostro krytykuje się politykę migracyjną, handlową i zagraniczną UE w odniesieniu do jej zgodności z przepisami mającym na celu gwarantowanie praw człowieka osób migrujących, i w których ostrzega się przed skutkami takiej polityki; podkreśla, że wszystkie agencje, organy i instytucje UE, w tym Frontex, muszą cały czas gwarantować przestrzeganie praw człowieka i karty praw podstawowych w obrębie swoich działań;

33. z zadowoleniem przyjmuje organizowany z inicjatywy Komisji Europejskiej od 2007 r. doroczny dialog społeczny „Europejskie Forum Praw Dziecka”, którego celem jest wspieranie praw dzieci za pomocą wewnętrznych i zewnętrznych środków UE; zwraca uwagę, że w dialogu tym uczestniczą przedstawiciele państw członkowskich UE, rzecznicy praw dziecka, Komitet Regionów, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, Rada Europy, UNICEF i szereg organizacji pozarządowych;

34. podkreśla różnorodność tematów poruszanych w petycjach składanych przez obywateli, wśród których znajdują się prawa podstawowe, prawa człowieka, prawa osób niepełnosprawnych, rynek wewnętrzny, prawo środowiskowe, stosunki pracy, polityka migracyjna, umowy handlowe, zagadnienia związane ze zdrowiem publicznym, dobro dziecka, transport, prawa zwierząt i dyskryminacja; domaga się dalszej specjalizacji prac Komisji Petycji w obszarach głównych strategii politycznych, do których odnoszą się autorzy petycji; domaga się przyznania dodatkowych zasobów sekretariatowi Komisji Petycji, aby mogła ona zająć się ogromną liczbą petycji dotyczących szerokiego wachlarza tematów, jakie otrzymuje;

35. jest zdania, że organizacja wysłuchań publicznych stanowi ważne narzędzie umożliwiające analizę problemów zgłaszanych przez obywateli; pragnie zwrócić uwagę na wysłuchanie publiczne zorganizowane wraz z Komisją Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności w ramach europejskiej inicjatywy społecznej pt. „Dostęp do wody prawem człowieka” oraz na wysłuchanie zorganizowane wspólnie z Komisją Prawną w związku z europejską inicjatywą obywatelską pt. „Jeden z nas”; uważa, że europejska inicjatywa obywatelska jest ponadnarodowym instrumentem wspierającym demokrację uczestniczącą i pośrednią, który po przyjęciu nowego rozporządzenia może umożliwić bardziej bezpośredni udział społeczeństwa w kształtowaniu unijnych strategii politycznych i prawodawstwa, którymi należy się zająć; potwierdza swoje zobowiązanie do aktywnego uczestnictwa w organizowaniu wysłuchań publicznych dotyczących inicjatyw, które udało się uruchomić; zobowiązuje się do nadania priorytetowego znaczenia na szczeblu instytucjonalnym kwestii skuteczności tego procesu, który jest elementem demokracji uczestniczącej, a w stosownych przypadkach do podjęcia następnych działań legislacyjnych; z zadowoleniem przyjmuje ułatwienia dla osób niepełnosprawnych dostępne podczas wysłuchań, takie jak syntezy mowy;

36. ubolewa nad reakcją Komisji na kilka pomyślnych europejskich inicjatyw obywatelskich i nad bardzo ograniczonymi działaniami podjętymi w reakcji na jedyny instrument demokracji międzynarodowej w UE;

37. zwraca uwagę na niektóre rezolucje przyjęte w 2014 r., na przykład rezolucję z 12 marca 2014 r. w sprawie sprawozdania na temat obywatelstwa UE – 2013 r.: „Obywatele UE: Twoje prawa, Twoja przyszłość”⁽¹⁾, które wywołało dyskusję na temat harmonizacji uprawnień emerytalnych, a także czynnego i biernego prawa wyborczego; zwraca uwagę na swe sprawozdanie roczne Komisji z działalności Komisji Petycji w 2013 r., (A7-0131/2014) a także na swą rezolucję z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie sprawozdania rocznego dotyczącego działalności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w 2013 r.⁽²⁾, zwłaszcza w odniesieniu do porozumienia w sprawie TTIP;

38. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji Europejskiej dotyczącą kontynuacji działań zainicjowanych w 2013 r. w ramach „Europejskiego Roku Obywateli” poprzez położenie większego nacisku na wybory europejskie (które odbyły się w dniach 22–25 maja 2014 r.); z zadowoleniem odnosi się do zadeklarowanego przez Komisję zamiaru informowania obywateli o udostępnionych im narzędziach umożliwiających im uczestnictwo w europejskim procesie podejmowania decyzji, a także do zamiaru udzielania im przy tej okazji informacji i na temat przysługujących im praw i oddanych do ich dyspozycji instrumentów demokratycznych służących obronie ich interesów; podkreśla, że należy podejmować dalsze

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0233.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0009.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

wysiłki na rzecz podnoszenia poziomu wiedzy na temat wyborów europejskich, mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich frekwencja wyborcza w wyborach w 2014 r. wyniosła poniżej 50 %;

39. podkreśla, jak ważne jest dłożenie starań, by Komisja Petycji posiadała w pełni operacyjny portal internetowy, na którym obywatele mogą zarejestrować się, złożyć petycję, umieścić dokumenty towarzyszące, wyrazić poparcie dla przyjętych już petycji, a także uzyskiwać informacje na temat zaawansowania procesu rozpatrywania złożonych przez nich petycji oraz otrzymywać powiadomienia w postaci automatycznie generowanych wiadomości e-mail na temat zmian statusu petycji i za pośrednictwem którego mogą oni bezpośrednio kontaktować się z urzędnikami UE, aby uzyskać jasne, czytelne informacje na temat postępów w badaniu spraw poruszonych w petycjach; ubolewa, że portal ten nie został wprowadzony w przewidywanych ramach czasowych i że wiele ze spodziewanych funkcji portalu nadal nie jest dostępnych; nalega, aby właściwe organy administracyjne przyspieszyły działania na rzecz ukończenia realizacji pozostałych etapów projektu, a także wyeliminowały wszelkie pozostałe niedociągnięcia; zwraca uwagę, że należy podjąć dalsze działania na rzecz poprawy przejrzystości procedury petycji;

40. apeluje o wspólne podejście Parlamentu Europejskiego, parlamentów narodowych i organów niższych szczebli w państwach członkowskich oraz odpowiednich organów odwoławczych, aby uświadomić obywatelom, na jakim szczeblu i w jakiej instancji mogą złożyć petycję;

41. domaga się skutecznej oceny pracowników sekretariatu Komisji Petycji, której celem miałyby być osiągnięcie adekwatności sekretariatu pod względem jakościowym i ilościowym, mając na uwadze dużą akumulację petycji oraz utrzymujące się opóźnienia w ich rozpatrywaniu; jest zdania, że właściwe rozpatrywanie dopuszczalnych petycji, a także przedstawianie ich autorom odpowiednich informacji zwrotnych ma kluczowe znaczenie, jeżeli chodzi o wzmacnianie powiązań pomiędzy europejskim społeczeństwem obywatelskim a instytucjami europejskimi;

42. podkreśla potrzebę zapewnienia obywatelom bardziej konstruktywnych informacji za pośrednictwem strony internetowej Komisji Petycji, a w tym celu – organizacji szkoleń w państwach członkowskich;

43. podkreśla ważną rolę sieci SOLVIT, w ramach której regularnie ujawniane są i rozwiązywane problemy związane z wdrażaniem przepisów dotyczących rynku wewnętrznego; nalega, aby Komisja uaktualniła to narzędzie, by umożliwić dostęp do wszystkich informacji w nim zawartych członkom Komisji Petycji i informowała ich o sprawach związanych z zarejestrowanymi petycjami;

44. podkreśla potrzebę pogłębienia współpracy między Komisją Petycji a pozostałymi instytucjami i organami UE, a także władzami krajowymi w państwach członkowskich; uznaje umacnianie dialogu i systematycznej współpracy z państwami członkowskimi, zwłaszcza z komisjami petycji w parlamentach narodowych, za kwestię kluczową; zaleca, aby parlamenty państw członkowskich, które nie posiadają jeszcze komisji petycji, utworzyły je; jest zdania, że wizyta komisji petycji parlamentu szkockiego w dniu 2 grudnia 2014 r. była przykładem takiej współpracy oraz że takie partnerstwo umożliwi wymianę wzorcowych praktyk, dzielenie się zdobytym doświadczeniem oraz opracowanie systematycznej i skutecznej praktyki przekazywania petycji właściwym organom;

45. podkreśla, że ścisła współpraca z państwami członkowskimi ma ogromne znaczenie dla prac Komisji Petycji; zachęca państwa członkowskie do odgrywania aktywnej roli w reagowaniu na petycje dotyczące stosowania i przestrzegania prawa unijnego, a także przywiązuje szczególną wagę do obecności i aktywnej współpracy przedstawicieli państw członkowskich na posiedzeniach Komisji Petycji; zwraca uwagę na obecność przedstawicieli rządu greckiego na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2014 r., podczas którego dokonano prezentacji sprawozdania z misji informacyjnej w Grecji (w dniach 18–20 września 2013 r.) na temat gospodarowania odpadami;

46. przypomina, że misje informacyjne są jednym z najważniejszych instrumentów badawczych, jakimi dysponuje Komisja Petycji, przewidzianych w przepisach, mimo iż w 2014 r. nie odbyła się żadna taka misja; uważa, że konieczne jest, by procedura rozpatrywania petycji, szczególnie w odniesieniu do niezbędnych misji informacyjnych, nie ustawała również w okresie między wyborami a ukonstytuowaniem się nowego Parlamentu, oraz wzywa komisje Parlamentu do wprowadzenia odpowiednich ustaleń w tym zakresie; zwraca uwagę, że misje takie powinny skutkować wysuwaniem konkretnych zaleceń mających na celu rozwiązanie problemów autorów petycji; oczekuje, że Komisja Petycji wznowi regularną działalność w dziedzinie misji informacyjnych od 2016 r.;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

47. zwraca się do Grecji o uwzględnienie zaleceń sformułowanych w sprawozdaniu z misji informacyjnej dotyczącym gromadzenia odpadów i lokalizacji składowisk odpadów w Grecji, które przyjęto w lutym 2014 r.; zwraca się do Komisji Europejskiej o uważne kontrolowanie sposobu wykorzystania środków przeznaczanych na zbieranie odpadów; zwraca się do państw członkowskich o przestrzeganie przepisów dyrektyw unijnych w dziedzinie recyklingu odpadów;
48. przykłada dużą wagę do obecności przedstawicieli państw członkowskich na posiedzeniach Komisji Petycji i aktywnego udziału w nich; wyraża zadowolenie z powodu obecności przedstawicieli władz publicznych zainteresowanego państwa członkowskiego, ich aktywnego udziału i współpracy; zachęca wszystkie państwa członkowskie do aktywnego udziału w procedurze petycji;
49. podkreśla znaczenie współpracy z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich oraz udziału Parlamentu Europejskiego w europejskiej sieci rzeczników praw obywatelskich; wyraża uznanie dla doskonałych stosunków instytucjonalnych między Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich a Komisją Petycji; szczególnie docenia regularny wkład Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w prace Komisji Petycji przez cały rok;
50. z zadowoleniem oczekuje na zintensyfikowanie współpracy z komisjami petycji w parlamentach narodowych i regionalnych państw członkowskich, w których komisje takie istnieją; zobowiązuje się udzielać pomocy w zakresie tworzenia takich komisji w pozostałych państwach członkowskich, które byłyby zainteresowane ich powołaniem;
51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz sprawozdania Komisji Petycji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, rządów i parlamentom państw członkowskich, ich komisjom petycji oraz ich krajowym rzecznikom praw obywatelskich lub organom o podobnych kompetencjach.
-

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0022

Obywatele UE – w szczególności, estońscy i brytyjscy marynarze – przetrzymywani w Indiach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie estońskich i brytyjskich marynarzy zatrzymanych w Indiach (2016/2522(RSP))

(2018/C 011/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP), w szczególności jego art. 9, 10 i 14,
 - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie prawa morza (UNCLOS),
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 oraz art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 12 października 2013 r. załoga statku *MV Seaman Guard Ohio*, mającego bazę w USA, pływającego pod banderą Sierra Leone i należącego do prywatnego właściciela, licząca 35 osób (w tym 14 Estończyków i 6 Brytyjczyków, a także obywateli Indii i Ukrainy), została aresztowana w stanie Tamilnad (Indie) pod zarzutem nielegalnego posiadania broni na wodach Indii;
- B. mając na uwadze, że załoga uczestniczyła najwyraźniej w operacji antypirackiej, nie prowadziła agresywnych działań przeciwko obywatelom Indii i niezmiennie zaprzecza, jakoby dopuściła się jakichkolwiek czynów niezgodnych z prawem;
- C. mając na uwadze, że zarzuty wkrótce oddalono, jednak organy indyjskie wniosły apelację, a sąd najwyższy nakazał kontynuowanie procesu; mając na uwadze, że w tym czasie załoga nie mogła opuścić Indii ani pracować;
- D. mając na uwadze, że między władzami Indii a ich brytyjskimi i estońskimi odpowiednikami nawiązano intensywne i regularne kontakty na wysokim szczeblu, w tym na szczeblu ministrów i premierów; mając na uwadze, że w ramach tych kontaktów złożono wnioski o szybki powrót 14 estońskich i 6 brytyjskich członków załogi, zwracając uwagę na trudną sytuację finansową i niepokój ich rodzin;
- E. mając na uwadze, że w dniu 12 stycznia 2016 r. wszystkich 35 marynarzy i strażników skazano na maksymalny wymiar kary, czyli pięć lat „ścisłego więzienia”, i nałożono na nich grzywny w wysokości 3 000 rupii (INR) (40 EUR); mając na uwadze, że znajdują się oni obecnie w więzieniu w Palajamkottaj (stan Tamilnad); mając na uwadze, że rozważają oni odwołanie się od wyroku w przepisowym terminie 90 dni;
- F. mając na uwadze, że taki obrót rzeczy był zaskoczeniem i wywołał konsternację w wielu kręgach;
1. szanuje suwerenność Indii na jej terytorium i na obszarze jej jurysdykcji oraz uznaje uczciwość indyjskiego systemu sądowego;
 2. podziela uzasadnione obawy i wyczerpanie Indii wynikające z niedawnych doświadczeń mających związek z terroryzmem;
 3. zdaje sobie sprawę, że rzeczone osoby miały według doniesień uczestniczyć w operacji antypirackiej i że wykazano, iż obecność oddziałów obrony na pokładzie to jedyna i najskuteczniejsza metoda przeciwdziałania piractwu, przez co ich działania zasługują na poparcie wspólnoty międzynarodowej, w tym Indii;
 4. apeluje do władz Indii, by zapewniły rozpatrywanie sprawy załogi *MV Seaman Guard Ohio* z pełnym poszanowaniem praw człowieka i innych uprawnień przysługujących oskarżonym na mocy prawa, zgodnie z obowiązkami zapisanymi w poszczególnych podpisanych przez Indie kartach, umowach i konwencjach dotyczących praw człowieka;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

5. wzywa władze Indii, by działały w tej sprawie życzliwie, zakończyły postępowanie sądowe jak najszybciej i uwolniły wszystkich członków załogi do czasu zakończenia postępowania, by zminimalizować konsekwencje ponoszone przez nich i ich rodziny;
 6. zaleca, by Indie rozważyły podpisanie dokumentu z Montreux z dnia 18 września 2008 r., który określa m.in. zasady stosowania prawa międzynarodowego do działań prywatnych prywatnych firm wojskowych i ochroniarskich;
 7. podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie od wielu lat utrzymują z Indiami doskonałe stosunki; apeluje do Indii i zainteresowanych krajów europejskich o zapewnienie, by omawiany incydent nie wpłynął negatywnie na ich ogólne stosunki; podkreśla znaczenie bliskich stosunków gospodarczych, politycznych i strategicznych między Indiami a państwami członkowskimi UE i samą UE;
 8. wzywa UE i Indie do zacieśnienia współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa na morzu i zwalczania piractwa, w tym dzięki rozwijaniu międzynarodowej doktryny i obowiązujących procedur działania, by w pełni wykorzystać potencjał wynikający z roli odgrywanej przez Indie w tym regionie; ponadto jest głęboko przekonany, że przyczyni się to do zapobiegania podobnym spornym sprawom w przyszłości;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządowi i parlamentowi Indii.
-

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0023

Etiopia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie sytuacji w Etiopii (2016/2520(RSP)) (2018/C 011/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji w Etiopii oraz ostatnią debatę plenarną na ten temat, przeprowadzoną w dniu 20 maja 2015 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie niedawnych starć w Etiopii,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie Wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Federiki Mogherini oraz ministra spraw zagranicznych Federalnej Demokratycznej Republiki Etiopii Tedrosa Adhanoma, z dnia 20 października 2015 r.,
 - uwzględniając komunikat prasowy dotyczący spotkania Wiceprzewodniczącej Komisji/ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Federiki Mogherini z ministrem spraw zagranicznych Federalnej Demokratycznej Republiki Etiopii Tedrosem Adhanomem, które odbyło się w dniu 13 stycznia 2016 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika ESDZ z dnia 27 maja 2015 r. w sprawie wyborów w Etiopii,
 - uwzględniając oświadczenie, które w dniu 10 lipca 2015 r. wydał David Kaye, Specjalny Sprawozdawca ONZ ds. Promocji i Ochrony Prawa do Wolności Opinii i Wypowiedzi, w sprawie uwolnienia etiopskich dziennikarzy;
 - uwzględniając ostatni przeprowadzony przez Radę Praw Człowieka ONZ powszechny okresowy przegląd praw człowieka,
 - uwzględniając umowę z Kotonu,
 - uwzględniając konstytucję Federalnej Demokratycznej Republiki Etiopii przyjętą w dniu 8 grudnia 1994 r., w szczególności przepisy rozdziału III dotyczącego praw podstawowych i podstawowych wolności, praw człowieka i praw demokratycznych,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
 - uwzględniając Konwencję przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, ratyfikowaną przez Etiopię w 1994 r.,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych ONZ,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 24 maja 2015 r. przeprowadzono ostatnie wybory parlamentarne, w których wyniku Etiopski Ludowo-rewolucyjny Front Demokratyczny (EPRDF) utrzymał się przy władzy i zdobył wszystkie miejsca w parlamencie krajowym, co zawdzięcza po części nieistnieniu w procesie wyborczym przestrzeni na wypowiedzi krytyczne lub odmienne od obowiązujących; mając na uwadze, że majowe wybory federalne odbyły się w powszechnej atmosferze zastraszenia i obaw co do niezależności państwowej komisji wyborczej; mając na uwadze, że EPRDF sprawuje władzę od 24 lat, czyli od czasu obalenia rządu wojskowego w 1991 r.;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- B. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dwóch miesięcy największy region Etiopii, Oromia, ojczyzna największej spośród grup etnicznych zamieszkujących ten kraj, stała się areną masowych protestów przeciwko rozszerzeniu granic miejskich Addis Abeby, oznaczającemu dla rolników ryzyko wygnania z ich własnej ziemi;
- C. mając na uwadze, że według międzynarodowych organizacji obrońców praw człowieka siły bezpieczeństwa odpowiedziały na generalnie pokojowe protesty, zabijając co najmniej 140 manifestantów i raniąc wielu kolejnych, a wydarzenia te mogą stanowić największy kryzys w Etiopii od czasu aktów przemocy z okresu wyborów w 2005 r.; mając na uwadze, że z kolei rząd przyznał tylko, iż zginęło kilkadziesiąt osób oraz 12 członków sił bezpieczeństwa;
- D. mając na uwadze, że w dniu 14 stycznia 2016 r. rząd zdecydował anulować kwestionowany plan rozwoju miasta na szeroką skalę; mając na uwadze, że realizacja planu oznaczałaby dwudziestokrotne zwiększenie powierzchni miasta; mając na uwadze, że ekspansja Addis Abeby już spowodowała wysiedlenie milionów rolników z ludu Oromów i wpędziła ich w ubóstwo;
- E. mając na uwadze, że Etiopia to kraj niezwykle zróżnicowany wyznaniowo i kulturowo; mając na uwadze, że część największych wspólnot etnicznych, zwłaszcza Oromowie i Somalijczycy (lud Ogaden), jest marginalizowanych z korzyścią dla Amharów i Tigrajczyków i ma niewielki udział wśród reprezentantów politycznych;
- F. mając na uwadze, że podczas brutalnego tłumienia protestów w regionie Oromii organy etiopskie arbitralnie zatrzymały szereg pokojowych manifestantów, dziennikarzy i przywódców partii opozycyjnych; mając na uwadze, że aresztowanym grożą tortury i inne formy maltretowania;
- G. mając na uwadze, że rząd określa przeważnie pokojowych manifestantów mianem terrorystów, stosując do nich przepisy ustawy antyterrorystycznej nr 652/2009 i wysyłając przeciwko nim oddziały wojska;
- H. mając na uwadze, że w dniu 23 grudnia 2015 r. został zatrzymany Bekele Gerba, wiceprzewodniczący Krajowego Kongresu Oromów (OFC), największej legalnie zarejestrowanej partii politycznej w regionie Oromii; mając na uwadze, że Bekele Gerba został przewieziony do więzienia, a wkrótce potem – według doniesień – znalazł się w szpitalu; mając na uwadze, że jego obecne miejsce pobytu nie jest znane;
- I. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich tygodni inni przywódcy OFC zostali arbitralnie zatrzymani lub mówi się, że nałożono na nich areszt domowy;
- J. mając na uwadze, że nie po raz pierwszy etiopskie siły bezpieczeństwa są zamieszane w łamanie praw człowieka w reakcji na pokojowe protesty, a także mając na uwadze, że wiadomo, iż rząd Etiopii systematycznie ogranicza wolność słowa i zrzeszania się oraz zakazuje obywatelom wyrażania opinii odmiennych od obowiązujących i sprzeciwiania się polityce rządu, ograniczając w ten sposób przestrzeń działań obywatelskich i politycznych, w tym przez wszczynanie politycznie umotywowanych postępowań na podstawie drakońskiej ustawy antyterrorystycznej, dziesiątkowanie niezależnych mediów, eliminowanie istotnej działalności społeczeństwa obywatelskiego i tłumienie działań partii opozycyjnych;
- K. mając na uwadze, że w grudniu 2015 r. arbitralnie zatrzymani zostali czołowi działacze, np. Getachew Shiferaw (redaktor naczelny *Negere Ethiopia*), Yonathan Teressa (działający w internecie) i Fikadu Mirkana (pracownik rada i telewizji Oromia), którym jednak władze Etiopii nie postawiły jeszcze zarzutów;
- L. mając na uwadze, że rząd Etiopii nakłada odstrasżające ograniczenia na niezależne media i organizacje społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że według spisu przeprowadzonego w 2014 r. przez Komitet Obrony Dziennikarzy (CPJ) Etiopia zajmuje czwarte miejsce na świecie, jeśli chodzi o więzienie dziennikarzy, gdyż za kratami znalazło się w tym kraju 17 dziennikarzy, 57 pracowników mediów uciekło z kraju w ciągu ostatnich pięciu lat, a szereg niezależnych wydawnictw zamknięto w wyniku nacisków rządowych; mając na uwadze, że Etiopia zajmuje również czwarte miejsce na opracowanej przez CPJ w 2015 r. liście dziesięciu państw o najostrzejszej cenzurze;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- M. mając na uwadze, że wielu więźniów sumienia, w tym dziennikarzy i członków partii opozycyjnych, zatrzymanych w ostatnich latach tylko dlatego, że w uprawniony sposób korzystali z przysługującej im wolności słowa i wypowiedzi, nadal przebywa w więzieniu; mając na uwadze, że część z nich została skazana w nieuczciwych procesach, procesy niektórych jeszcze trwają, inni są nadal przetrzymywani bez postawienia zarzutów, a należą do nich: Eskinder Nega, Temesghen Desalegn, Solomon Kebede, Yesuf Getachew, Woubshet Taye, Saleh Edris i Tesfalidet Kidane;
- N. mając na uwadze, że w czerwcu 2014 r. aresztowany został Andargachew Tsege, obywatel brytyjsko-etiopski i przywódca partii opozycyjnej żyjący na wygnaniu; mając na uwadze, że Andargachew Tsege został kilka lat wcześniej zaocznie skazany na śmierć, a od chwili aresztowania przebywa w celi śmierci w niemal całkowitej izolacji;
- O. mając na uwadze, że etiopska ustawa o organizacjach i stowarzyszeniach dobroczynnych wymaga od organizacji broniących działaczy, by 90 % funduszy na ich działalność pochodziła ze źródeł lokalnych, co doprowadziło do spadku działalności organizacji społeczeństwa obywatelskiego i zaniku wielu z nich; mając na uwadze, że Etiopia odrzuciła zalecenia dotyczące zmiany ustawy o organizacjach i stowarzyszeniach dobroczynnych oraz ustawy antyterrorystycznej, wydane przez niektóre państwa podczas analizowania stanu poszanowania praw człowieka w ramach powszechnego okresowego przeglądu przeprowadzonego przez Radę Praw Człowieka w maju 2014 r.;
- P. mając na uwadze, że rząd Etiopii de facto nałożył powszechną blokadę na etiopską część regionu Ogaden, posiadającego bogate zasoby ropy naftowej i gazu; mając na uwadze, że podejmowane przez międzynarodowe media i organizacje humanitarne próby działania w tym regionie i przekazywania z niego informacji są postrzegane jako działania przestępcze, podlegające karze na podstawie ustawy antyterrorystycznej; mając na uwadze doniesienia o zbrodniach wojennych i poważnych przypadkach łamania praw człowieka, których wobec ludu Ogaden dopuszcza się wojsko i rządowe oddziały paramilitarne;
- Q. mając na uwadze, że Etiopia, drugi pod względem liczby ludności kraj w Afryce, ma – według istniejących sprawozdań – najszybciej rozwijającą się gospodarkę na tym kontynencie, a średnia stopa wzrostu w ostatniej dekadzie wynosi 10 %; mając jednak na uwadze, że nadal jest to jedno z najbiedniejszych państw, którego PNB na mieszkańca wynosi 632 USD; mając na uwadze, że pod względem wskaźnika rozwoju społecznego Etiopia zajęła w 2014 r. 173. miejsce spośród 187 krajów;
- R. mając na uwadze, że Etiopia odgrywa kluczową rolę w regionie oraz cieszy się politycznym poparciem zachodnich darczyńców i większości krajów regionu, co zawdzięcza głównie roli, jaką odgrywa jako kraj siedziby Unii Afrykańskiej (UA), oraz udziałowi w misjach pokojowych ONZ oraz partnerskiej współpracy z krajami Zachodu w dziedzinie bezpieczeństwa i pomocy;
- S. mając na uwadze, że trwający szybki wzrost gospodarczy (obejmujący poważne inwestycje zagraniczne, w tym w rolnictwie, budownictwie i sektorze produkcji, szeroko zakrojone projekty rozwojowe, np. budowę tamy i elektrowni wodnej oraz zakładanie plantacji, a także powszechne wydzierżawianie ziemi, często zagranicznym przedsiębiorstwom) oznacza wygnanie wielu ludzi, w tym rolników i pasterzy, z ich domów;
- T. mając na uwadze, że art. 40 ust. 5 Konstytucji Etiopii gwarantuje etiopskim pasterzom prawo do darmowych terenów na potrzeby wypasu i upraw oraz prawo do pozostania na swojej ziemi;
- U. mając na uwadze, że Etiopia jest sygnatariuszem umowy z Kotonu, która stanowi w art. 96, że poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności jest podstawowym elementem współpracy AKP-UE,
- V. mając na uwadze, że Etiopia zmaga się z największą powodzią od dziesięcioleci, co pogarsza sytuację w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego i powoduje poważne wygłodzenie i niekontrolowane padanie bydła; mając na uwadze, że w wyniku powodzi, brutalnych walk o zdziesiątkowane zasoby i suszy blisko 560 tys. osób zostało wewnętrznie przesiedlonych; mając na uwadze, że według szacunków rządu Etiopii, z powodu powodzi 10,1 mln ludzi, z czego połowę stanowią dzieci, znajduje się w sytuacji kryzysowej i potrzebuje natychmiastowej pomocy żywnościowej;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

W. mając na uwadze, że Etiopia jest stałym kierunkiem napływu migrantów oraz przyjęła około 700 tys. uchodźców, głównie z Sudanu Południowego, Erytrei i Somalii; mając na uwadze, że w dniu 11 listopada 2015 r. UE i Etiopia podpisały wspólny program w obszarze migracji i mobilności w celu wzmocnienia dwustronnej współpracy i dialogu w dziedzinie migracji;

1. zdecydowanie potępia niedawne nadmierne użycie siły przez siły bezpieczeństwa w regionie Oromii oraz we wszystkich pozostałych regionach Etiopii, oraz zwiększoną liczbę przypadków łamania praw człowieka; składa wyrazy współczucia rodzinom ofiar i apeluje o natychmiastowe uwolnienie wszystkich osób więzionych za skorzystanie z przysługującego im prawa do pokojowych zgromadzeń i wolności wypowiedzi;

2. przypomina rządowi Etiopii o ciążyącym na nim obowiązku zagwarantowania praw podstawowych, w tym dostępu do wymiaru sprawiedliwości i prawa do sprawiedliwego procesu, z godnie z Afrykańską kartą praw człowieka i ludów oraz innymi międzynarodowymi i regionalnymi instrumentami praw człowieka, w tym umową z Kotonu, a w szczególności jej art. 8 i 96;

3. wzywa do przeprowadzenia wiarygodnego, przejrzystego i niezależnego dochodzenia w sprawie zabicia demonstrantów i innych domniemyanych przypadków łamania praw człowieka w związku z protestami oraz wzywa rząd do postawienia sprawców przed właściwymi organami wymiaru sprawiedliwości;

4. wzywa rząd Etiopii, aby respektował Powszechną deklarację praw człowieka oraz Afrykańską kartę praw człowieka i ludów, w tym prawo do pokojowych zgromadzeń, wolności wypowiedzi i stowarzyszeń; wzywa rząd, aby niezwłocznie zaprosił specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. wolności pokojowego zgromadzania się i zrzeszania oraz innych ekspertów ONZ ds. praw człowieka, do wizyty w Etiopii, aby ocenić sytuację na miejscu;

5. z zadowoleniem przyjmuje decyzję rządu o całkowitym wstrzymaniu specjalnego planu centralnego dla obszaru Addis Ababy i Oromii; wzywa do niezwłocznego podjęcia włączającego i przejrzystego dialogu politycznego z rządem, partiami opozycyjnymi, przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego i lokalnej ludności w celu zapobiegania dalszej przemocy i radykalizacji ludności;

6. podkreśla, że wolne i niezależne media mają zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania świadomego, aktywnego i zaangażowanego społeczeństwa i wzywa władze Etiopii do zaprzestania blokowania swobodnego przepływu informacji, również przez zakłócanie transmisji i nękanie dziennikarzy, i do poszanowania praw lokalnego społeczeństwa obywatelskiego i mediów oraz ułatwienia dostępu niezależnych dziennikarzy i obserwatorów praw człowieka do wszystkich regionów Etiopii; przyjmuje do wiadomości niedawne uwolnienie blogerów „Zone 9” i sześciu dziennikarzy;

7. zwraca się do władz Etiopii, aby zaprzestały stosowania przepisów antyterrorystycznych (oświadczenie o walce z terrorem nr 652/2009) do represjonowania przeciwników politycznych, dysydentów, obrońców praw człowieka, innych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych dziennikarzy; wzywa również etiopski rząd do przeprowadzenia przeglądu ustawy antyterrorystycznej, tak aby była ona zgodna z międzynarodowym prawem i zasadami dotyczącymi praw człowieka;

8. potępia nadmierne ograniczenia dotyczące pracy w dziedzinie praw człowieka określone w proklamacji na temat organizacji charytatywnych i stowarzyszeń, które blokują dostęp organizacji praw człowieka do podstawowych funduszy, nadają agencji ds. organizacji charytatywnych i stowarzyszeń nadmierne uprawnienia pozwalające na ingerencje w działalność organizacji praw człowieka, co jeszcze bardziej naraża ofiary łamania praw człowieka, ponieważ łamana jest zasada poufności;

9. wzywa władze Etiopii, by zapobiegały wszelkiej dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne lub wyznanie oraz zachęcały do pokojowego i konstruktywnego dialogu między wszystkimi społecznościami i działały na rzecz takiego dialogu;

10. z zadowoleniem przyjmuje etiopski plan działania z 2013 r. na rzecz praw człowieka i wzywa do bezzwłocznego i pełnego wdrożenia tego planu;

11. wzywa władze do wdrożenia w szczególności zalecenia Grupy Roboczej ds. Arbitralnych Zatrzymań Rady Praw Człowieka oraz do bezzwłocznego uwolnienia posiadającego brytyjskie obywatelstwo politycznego aktywisty Andargachewa Tsege'a;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

12. oświadcza, że poszanowanie praw człowieka i praworządności ma kluczowe znaczenie dla polityki UE na rzecz promowania rozwoju w Etiopii i w całym Rogu Afryki; wzywa Unię Afrykańską, by przyjrzała się uważniej sytuacji politycznej, gospodarczej i społecznej w Etiopii, kraju, w którym znajduje się jej siedziba;
 13. wzywa UE, która jest największym darczyńcą Etiopii, do skutecznego monitorowania programów i polityk, aby zagwarantować, że pomoc rozwojowa płynąca z UE nie przyczyni się do łamania praw człowieka w Etiopii, w szczególności w wyniku programów związanych z przesiedlaniem rolników i pasterzy, oraz do rozwoju strategii na rzecz zminimalizowania wszelkich negatywnych skutków przesiedleń w obrębie projektów rozwojowych finansowanych przez UE; podkreśla, że UE powinna dozwalać swoje wsparcie finansowe w zależności od sytuacji praw człowieka w Etiopii oraz od stopnia, w jakim rząd Etiopii wspiera reformy na rzecz demokratyzacji;
 14. wzywa rząd, by włączył lokalne społeczności do dialogu na temat wdrażania wszelkich projektów rozwojowych na dużą skalę; wyraża zaniepokojenie z powodu rządowego programu przymusowych przesiedleń;
 15. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu panujących obecnie tragicznych w skutkach warunków klimatycznych w Etiopii, które doprowadziły do pogorszenia się sytuacji humanitarnej w tym kraju; wzywa UE, by wspólnie z partnerami międzynarodowymi zwiększyła wsparcie dla etiopskiego rządu i ludności; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedzianą niedawno przez UE pomoc finansową i wzywa Komisję Europejską, by zagwarantowała, że pilnie zostaną przekazane dodatkowe fundusze;
 16. przypomina, że Etiopia jest ważnym krajem docelowym i tranzytowym migrantów oraz osób ubiegających się o azyl, lecz również krajem pochodzenia takich osób oraz, że przyjęła ona największą grupę uchodźców w Afryce; w związku z tym przyjmuje do wiadomości przyjęcie przez UE i Etiopię wspólnego programu w obszarze migracji poruszającego kwestie uchodźców, kontroli na granicach i walki z handlem ludźmi; wzywa również Komisję Europejską, by uważnie monitorowała wszystkie projekty ostatnio rozpoczęte w ramach Funduszu powierniczego UE dla Afryki;
 17. jest poważnie zaniepokojony sytuacją społeczno-ekonomiczną, w jakiej znajduje się ludność Etiopii, w szczególności kobiety, mniejszości, uchodźcy i osoby przesiedlone, których liczba stale rośnie, w związku z kryzysem i brakiem stabilności w regionie; ponownie zapewnia o swoim wsparciu dla wszystkich organizacji humanitarnych działających na miejscu oraz dla sąsiadujących krajów przyjmujących uchodźców; popiera apele wspólnoty międzynarodowej i agencji humanitarnych o zwiększenie pomocy dla uchodźców i osób przesiedlonych;
 18. podkreśla, że, aby osiągnąć cele zrównoważonego rozwoju potrzebne są plany inwestycji publicznych z prawdziwego zdarzenia, w szczególności w dziedzinie oświaty i zdrowia; wzywa władze Etiopii, by skuteczniej zobowiązały się do realizacji tych celów;
 19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Etiopii, Radzie Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie Ministrów AKP-UE, instytucjom Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ i Parlamentowi Panafrkańskiemu.
-

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0024

Korea Północna**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie Korei Północnej (2016/2521(RSP))**
(2018/C 011/14)*Parlament Europejski,*

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Korei Północnej,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 6 stycznia 2016 r. w sprawie rzekomej próby jądrowej w KRLD,
 - uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego ONZ z dnia 6 stycznia 2016 r. w sprawie próby jądrowej ogłoszonej przez Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1718(2006), 1874(2009), 2087(2013) i 2094(2013), które jednoznacznie zakazują Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej przeprowadzania prób jądrowych,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej,
 - uwzględniając raport ONZ z kwietnia 2015 r. zatytułowany „Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna w 2015 r. – potrzeby i priorytety”,
 - uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej,
 - uwzględniając sprawozdanie komisji śledczej do spraw sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej z dnia 7 lutego 2014 r.,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję o prawach dziecka oraz Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, których stroną jest Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna,
 - uwzględniając Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Rada Unii Europejskiej i Rada Bezpieczeństwa ONZ potępiły przeprowadzony w dniu 6 stycznia 2016 r. przez KRLD „udany test bomby wodorowej”, który jest wyraźnie sprzeczny z zobowiązaniami międzynarodowymi tego kraju wynikającymi z rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ;
- B. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni jądrowej, chemicznej i biologicznej oraz środków jej przenoszenia stanowi zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego; mając na uwadze, że KRLD wystąpiła z Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT) w 2003 r., od 2006 r. przeprowadza próby jądrowe, a w 2009 r. oficjalnie ogłosiła, że stworzyła broń atomową, co oznacza wyraźny wzrost zagrożenia zwiększeniem jej potencjału jądrowego; mając na uwadze, że dalsze prowadzenie nielegalnego programu jądrowego i programu rakietowych pocisków balistycznych jest poważnym naruszeniem międzynarodowych zasad nierozprzestrzeniania broni jądrowej i grozi zwiększeniem napięć w regionie;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że ze swoją skoncentrowaną na zastosowaniach wojskowych gospodarką państwo to jest dalekie od osiągnięcia wyznaczonego przez siebie celu, jakim jest stworzenie silnego i zamożnego narodu, a jego dążenie do pozyskania broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia prowadzi do coraz większej izolacji i ubóstwa obywateli tego kraju;
- D. mając na uwadze, że UE zdecydowanie popiera koncepcję denuklearyzacji Półwyspu Koreańskiego i uznaje, że wznowienie rozmów sześciostronnych ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionie;
- E. mając na uwadze, że ukierunkowanie KRLD na inwestycje wojskowe można uznać za karalne zaniedbanie podstawowych potrzeb jej obywateli w świetle faktu, że około 70 procent z 24,6 mln mieszkańców tego kraju dotyka problem braku bezpieczeństwa żywnościowego, a prawie 30 procent dzieci poniżej piątego roku życia jest skrajnie niedożywionych;
- F. mając na uwadze, że w KRLD od wielu lat panuje bardzo trudna sytuacja w zakresie praw człowieka; mając na uwadze, że reżim KRLD prawie w ogóle nie współpracował z ONZ i odrzucił wszystkie rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ i Zgromadzenia Ogólnego ONZ dotyczące praw człowieka w Korei Północnej; mając na uwadze, że nie współpracował on ze specjalnym sprawozdawcą ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju i odrzucił wszelką pomoc wysokiej komisarzy ONZ ds. praw człowieka w ramach specjalnych procedur;
- G. mając na uwadze, że w następstwie rezolucji Rady Praw Człowieka z dnia 27 marca 2015 r. odbyło się spotkanie północnokoreańskich dyplomatów z Marzukiem Darusmanem, specjalnym sprawozdawcą Rady Praw Człowieka ds. praw człowieka w Korei Północnej;
- H. mając na uwadze, że Unia Europejska jest obrońcą i orędownikiem praw człowieka i demokracji na świecie; mając na uwadze, że dialog na temat praw człowieka między UE a KRLD został zawieszony przez KRLD w 2013 r.; mając na uwadze, że UE i KRLD przeprowadziły jedną rundę dialogu politycznego w czerwcu 2015 r.;
- I. mając na uwadze, że komisja śledcza ONZ zbadała „regularne, powszechne i poważne naruszenia praw człowieka” w Korei Północnej oraz wydała sprawozdanie na ten temat dnia 7 lutego 2014 r.; mając na uwadze, że komisja śledcza stwierdziła w swoim sprawozdaniu, że naruszenia praw człowieka, jakich dopuszcza się Pjongjang, „nie mają precedensu we współczesnym świecie”, a także odnotowała „niemal całkowite stłumienie wolności myśli, sumienia i religii, a także swobody wyrażania opinii, wolności słowa, prawa do informacji i wolności zrzeszania się”; mając na uwadze, że komisja śledcza stwierdziła, iż w wielu przypadkach naruszenia praw człowieka stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości; mając na uwadze, że od 2014 r. sytuacja w zakresie praw człowieka w KRLD uległa pogorszeniu;
- J. mając na uwadze, że rząd KRLD nie zezwala na istnienie żadnej opozycji politycznej, przeprowadzanie wolnych i sprawiedliwych wyborów, ogranicza wolność mediów, wolność wyznania, wolność zrzeszania się, wolność zawierania układów zbiorowych i swobodę przemieszczania się;
- K. mając na uwadze, że KRLD posiada rozległy i dobrze zorganizowany system bezpieczeństwa, który ściśle monitoruje życie niemal każdego obywatela i nie pozwala na korzystanie z żadnej z podstawowych swobód w tym kraju;
- L. mając na uwadze, że władze państwowe KRLD regularnie dopuszczają się pozasądowych egzekucji i arbitralnych aresztowań oraz odpowiadają za zniknięcia obywateli, w tym uprowadzenia cudzoziemców, przetrzymując ponad 100 000 osób w więzieniach i obozach „reedukacji”;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

M. mając na uwadze, że ludność KRLD od dziesięcioleci boryka się z zacofaniem, niskim poziomem opieki zdrowotnej i wysokim poziomem niedożywienia matek i dzieci, w kontekście izolacji politycznej i gospodarczej, częstych klęsk żywiołowych oraz światowych podwyżek cen żywności i paliwa; mając na uwadze, że KRLD narusza prawo swoich obywateli do żywności;

1. zdecydowanie potępia czwartą próbę jądrową przeprowadzoną dnia 6 stycznia 2016 r., uznając ją za niepotrzebną i niebezpieczną prowokację oraz za naruszenie odnośnych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i poważne zagrożenie dla pokoju i stabilności na Półwyspie Koreańskim i w Azji Północno-Wschodniej; opowiada się za tym, aby po tej próbie jądrowej wspólnota międzynarodowa zdecydowała o nałożeniu poważnych i skutecznych sankcji;

2. wzywa KRLD, aby powstrzymała się od dalszych prowokacyjnych działań i w sposób całkowity, weryfikowalny i nieodwracalny zrezygnowała z dalszego prowadzenia swojego programu jądrowego i programu raketowych pocisków balistycznych, a także by zaprzestała prowadzenia wszelkich związanych z tym działań i natychmiast zapewniła zgodność z jej zobowiązaniami międzynarodowymi, w tym z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ i Rady Zarządzających MAEA oraz innymi międzynarodowymi normami dotyczącymi rozbrojenia i nierozprzestrzeniania; wzywa KRLD do niezwłocznego podpisania i ratyfikacji Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych oraz do dotrzymania swoich zobowiązań określonych we wspólnym oświadczeniu z rozmów sześciostronnych z dnia 19 września 2005 r.;

3. potwierdza pragnienie znalezienia dyplomatycznego i politycznego rozwiązania problemu jądrowego w KRLD; ponownie wyraża poparcie dla rozmów sześciostronnych i wzywa do ich wznowienia; domaga się większego zaangażowania ze strony wszystkich uczestników rozmów; wzywa KRLD do ponownego podjęcia konstruktywnych kontaktów ze wspólnotą międzynarodową, w szczególności z uczestnikami rozmów sześciostronnych, tak by doprowadzić do trwałego pokoju i bezpieczeństwa na wolnym od broni jądrowej Półwyspie Koreańskim, uznając, że jest to najlepszy sposób zapewnienia KRLD bardziej dostatniej i stabilnej przyszłości;

4. jest przekonany, że nadszedł odpowiedni czas na podjęcie przez wspólnotę międzynarodową konkretnych działań kładących kres bezkarności sprawców; oczekuje, że osoby, na których spoczywa największa odpowiedzialność za zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione w KRLD, odpowiedzą za swoje czyny, staną przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym i zostaną objęte ukierunkowanymi sankcjami;

5. podkreśla, że wspólnota międzynarodowa zdecydowanie zbyt długo przygląda się beczynnie naruszeniom opisanym w sprawozdaniu komisji śledczej, z których wiele stanowi zbrodnie przeciwko ludzkości;

6. wzywa rząd KRLD do niezwłocznego wdrożenia zaleceń komisji śledczej;

7. wzywa rząd Chińskiej Republiki Ludowej do wykorzystania swoich większych wpływów politycznych i gospodarczych w KRLD, aby zapobiec dalszej eskalacji tej sytuacji; wzywa Chińską Republikę Ludową do podjęcia we współpracy ze wspólnotą międzynarodową wszelkich niezbędnych kroków na rzecz przywrócenia pokoju i stabilności na Półwyspie Koreańskim; zwraca uwagę, że Chińska Republika Ludowa poparła rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2094(2013); zwraca uwagę na konsensus wśród członków Rady Bezpieczeństwa ONZ w odpowiedzi na niedawną próbę jądrową KRLD;

8. wzywa rząd Chińskiej Republiki Ludowej, aby zgodnie ze swymi zobowiązaniami jako strona konwencji ONZ dotyczącej statusu uchodźców nie odmawiał uchodźcom z Korei Północnej, którzy przekraczają granicę z Chinami, prawa do ubiegania się o azyl i nie zwracał ich siłą do Korei Północnej, lecz aby chronił ich podstawowe prawa człowieka; wzywa UE do wywarcia w tym celu presji dyplomatycznej; ponawia apel do wszystkich krajów, do których przybywają uchodźcy z KRLD, aby przestrzegały konwencji genewskiej z 1951 r. i protokołu z 1967 r. i nie odsyłały żadnych północnokoreańskich uchodźców do KRLD;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

9. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, którą poparły wszystkie państwa członkowskie UE; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby nadal podejmowały działania w celu poprawy trudnej sytuacji praw człowieka w KRLD;

10. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Federikę Mogherini do wykorzystania ekspertów z Republiki Korei przy określaniu strategii UE wobec KRLD; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel do monitorowania rozwoju sytuacji w KRLD i do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania na ten temat, aby kwestia praw człowieka w KRLD pozostała istotnym elementem unijnej agendy politycznej; uważa, że UE ma do odegrania konstruktywną rolę dzięki krytycznemu zaangażowaniu wobec rządu KRLD;

11. wyraża głębokie zaniepokojenie ciągłym pogarszaniem się sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD; wzywa rząd KRLD do wypełnienia zobowiązań wynikających z instrumentów praw człowieka, których jest stroną, oraz do zapewnienia organizacjom humanitarnym, niezależnym obserwatorom praw człowieka i specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD dostępu do tego kraju i niezbędnej współpracy;

12. wzywa rząd KRLD, aby natychmiast przestał stosować praktykę systematycznego tłumienia praw człowieka jako narzędzia politycznego służącego kontroli i monitorowaniu własnych obywateli;

13. zdecydowanie potępia systematyczne i szerokie stosowanie kary śmierci w KRLD; wzywa rząd KRLD do ogłoszenia moratorium na wykonanie wszystkich wyroków śmierci z myślą o zniesieniu kary śmierci w najbliższej przyszłości; wzywa KRLD do zaprzestania pozasądowych egzekucji i położenia kresu wymuszonym zaginięciom, do uwolnienia więźniów politycznych oraz zezwolenia obywatelom na swobodne podróżowanie, zarówno na obszarze kraju, jak i poza jego terytorium; wzywa KRLD do zapewnienia krajowym i międzynarodowym mediom wolności wypowiedzi i wolności prasy oraz do zezwolenia obywatelom na wolny od cenzury dostęp do internetu;

14. wzywa rząd KRLD do rezygnacji ze państwowego programu pracy przymusowej, w ramach którego zagraniczne kraje zatrudniły nielegalnie dziesiątki tysięcy północnokoreańskich pracowników, głównie w górnictwie, przy wyrębie lasów, w przemyśle tekstylnym i budownictwie, i który był źródłem twardej waluty pomocnej w utrzymaniu reżimu; zwraca uwagę, że w tym przypadku odpowiedzialność za ochronę praw pracowniczych rozszerza się na państwa przyjmujące, które powinny zapewnić ochronę norm pracy i praw człowieka;

15. potępia surowe ograniczenia wolności myśli, sumienia, religii i wyznania, wolności słowa i wolności wyrażania poglądów, wolności zgromadzeń i zrzeszania się, a także dyskryminację opartą na systemie songbun, który klasyfikuje ludzi na podstawie przypisywanej przez państwo klasy społecznej i urodzenia oraz bierze pod uwagę poglądy polityczne i religijne;

16. wyraża szczególne zaniepokojenie dramatyczną sytuacją żywnościową panującą w tym kraju oraz jej wpływem na prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne ludności; wzywa Komisję do kontynuowania istniejących programów pomocy humanitarnej oraz utrzymania istniejących kanałów komunikacji z KRLD, a także do dopilnowania, aby pomoc bezpiecznie docierała do grup ludności, do których jest skierowana; wzywa władze KRLD do zapewnienia wszystkim obywatelom dostępu do żywności i pomocy humanitarnej w zależności od potrzeb i zgodnie z zasadami humanitarnymi;

17. wzywa władze KRLD do pilnego rozwiązania problemu systematycznych uprowadzeń osób oraz do przekazania wszelkich informacji na temat obywateli państw trzecich, w tym obywateli Japonii i Republiki Korei, w odniesieniu do których istnieją podejrzenia, że w ostatnich dziesięcioleciach zostali uprowadzeni przez północnokoreańskich agentów, a także do umożliwienia uprowadzonym, którzy wciąż są przetrzymywani, natychmiastowego powrotu do swoich krajów;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

18. wzywa KRLD do dalszej konstruktywnej współpracy z partnerami międzynarodowymi w celu osiągnięcia konkretnej poprawy sytuacji praw człowieka w tym kraju, w tym za pomocą dialogu, oficjalnych wizyt w tym kraju oraz częstszych kontaktów osobistych;

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządowi i parlamentowi Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, rządowi i parlamentowi Republiki Korei, rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej, rządowi i parlamentowi Stanów Zjednoczonych, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, rządowi i parlamentowi Japonii, specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w KRLD oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0001

Wniosek o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego (2015/2241(IMM))

(2018/C 011/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego przekazany przez Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej dnia 13 sierpnia 2015 r. w związku z postępowaniem, które zamierza wszcząć Główny Inspektor Transportu Drogowego (znak sprawy CAN-PST-SCW.7421.35493.2015.5.A.0475), ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 września 2015 r.,
- uwzględniając fakt, że Czesław Adam Siekierski zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7b ust. 1 i art. 7c ust. 1 w związku z art.10b polskiej ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora,
- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0004/2016),

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63 *Wagner / Fohrmann i Krier*, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85 *Wybot / Faure i in.*, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05 *Mote / Parlament*, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r. w sprawach C-200/07 i C-201/07 *Marra / De Gregorio i Clemente*, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06 *Gollnisch / Parlament*, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10 *Patriciello*, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawach T-346/11 i T-347/11 *Gollnisch / Parlament*, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej przekazał wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego o uchylenie immunitetu wybranego w Polsce posła do Parlamentu Europejskiego Czesława Adama Siekierskiego w związku z wykroczeniem z art. 92a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym; mając w szczególności na uwadze, że zarzucane wykroczenie polega na przekroczeniu dozwolonej prędkości na obszarze zabudowanym;
 - B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa członkowskiego z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu tego państwa członkowskiego;
 - C. mając na uwadze, że zgodnie art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poseł lub senator nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu lub Senatu do odpowiedzialności karnej;
 - D. mając na uwadze, że do Parlamentu Europejskiego należy podjęcie decyzji o ewentualnym uchyleniu immunitetu Czesława Adama Siekierskiego;
 - E. mając na uwadze, że zarzucane wykroczenie nie ma bezpośredniego lub oczywistego związku ze sprawowaniem przez Czesława Adama Siekierskiego mandatu posła do Parlamentu Europejskiego;
 - F. mając na uwadze, że w tej sprawie Parlament nie znalazł dowodów wskazujących na zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli wystarczająco poważnego i precyzyjnego podejrzenia, że wniosek wniesiono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności posła;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Czesława Adama Siekierskiego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym organom Rzeczypospolitej Polskiej i Czesławowi Adamowi Siekierskiemu.
-

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0002

Wniosek o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego (2015/2268(IMM))

(2018/C 011/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Czesława Adama Siekierskiego przekazany przez Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej dnia 7 września 2015 r. w związku z postępowaniem, które zamierza wszcząć Główny Inspektor Transportu Drogowego (znak sprawy CAN-PST-SCW.7421.573278.2015.3.A.0475), ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 5 października 2015 r.,
 - uwzględniając fakt, że Czesław Adam Siekierski zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.;
 - uwzględniając wyroki wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniach 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7b ust. 1 i art. 7c ust. 1 w związku z art. 10b polskiej ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora,
 - uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0005/2016),
- A. mając na uwadze, że Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej przekazał wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego o uchylenie immunitetu wybranego w Polsce posła do Parlamentu Europejskiego Czesława Adama Siekierskiego w związku z wykroczeniem z art. 92a ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym; mając w szczególności na uwadze, że zarzucane wykroczenie polega na przekroczeniu dozwolonej prędkości na obszarze zabudowanym;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swojego państwa członkowskiego z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu tego państwa członkowskiego;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 105 ust. 2 i art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poseł lub senator nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu lub Senatu do odpowiedzialności karnej;
- D. mając na uwadze, że do Parlamentu Europejskiego należy podjęcie decyzji o ewentualnym uchyleniu immunitetu Czesława Adama Siekierskiego;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 ust. 7 Regulaminu Komisja Prawna nie może w żadnym przypadku wypowiadać się o winie bądź braku winy posła;

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63 *Wagner / Fohrmann i Krier*, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85 *Wybot / Faure i in.*, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05 *Mote / Parlament*, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r. w sprawach C-200/07 i C-201/07 *Marra / De Gregorio i Clemente*, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06 *Gollnisch / Parlament*, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10 *Patriciello*, ECLI: EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawach T-346/11 i T-347/11 *Gollnisch / Parlament*, ECLI:EU:T:2013:23.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

- F. mając na uwadze, że w tej sprawie Parlament nie znalazł dowodów wskazujących na zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli wystarczająco poważnego i precyzyjnego podejrzenia, że wniosek wniesiono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności pośła;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Czesława Adama Siekierskiego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do bezzwłocznego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym organom Rzeczypospolitej Polskiej i Czesławowi Adamowi Siekierskiemu.
-

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2016)0003

Wieloletni plan odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym *I**

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 19 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wieloletniego planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym uchylającego rozporządzenie (WE) nr 302/2009 (COM(2015)0180 – C8-0118/2015 – 2015/0096(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 011/17)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3a) W planie odbudowy uwzględniono specyfikę narzędzi różnego rodzaju. Wdrażając plan odbudowy, Unia i państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne oraz na najbardziej tradycyjne i zrównoważone narzędzia połowowe, takie jak tradycyjne sieci pułapkowe („almadrabas”, „tonnare”), które bardzo korzystnie wpływają na odbudowę stad tuńczyka ze względu na ich dużą selektywność i niewielki wpływ na ekosystemy morskie, i które są wartościowe ze względów naukowych.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 61 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A8-0367/2015).

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

- (14) Wszelkie zmiany w planie odbudowy przyjętym przez ICCAT w 2012, 2013 i 2014 r., które nie zostały jeszcze objęte transpozycją, należy **włączyć** do prawa Unii. Ponieważ przedmiotowa transpozycja dotyczy planu, którego cele i środki zostały określone przez ICCAT, niniejsze rozporządzenie nie obejmuje całej treści wieloletnich planów określonej w art. 9 i 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

Poprawka

- (14) Wszelkie zmiany w planie odbudowy przyjętym przez ICCAT w **2006**, 2012, 2013 i 2014 r., które nie zostały jeszcze objęte transpozycją, należy **transponować** do prawa Unii. Ponieważ przedmiotowa transpozycja dotyczy planu, którego cele i środki zostały określone przez ICCAT, niniejsze rozporządzenie nie obejmuje całej treści wieloletnich planów określonej w art. 9 i 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) **Konieczne jest transponowanie do prawa unijnego przyszłych wiążących zmian do planu odbudowy. W celu szybkiego włączania takich zmian do unijnego prawa należy przekazać Komisji Europejskiej („Komisji”) uprawnienia do przyjmowania aktów prawnych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**

Poprawka

skreślony

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 15 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(15a) W rozporządzeniu (UE) nr 1380/2013 określono pojęcie minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony. Aby zapewnić spójność, pojęcie minimalnego rozmiaru odniesienia określone przez ICCAT należy transponować do prawa unijnego jako minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony. W związku z tym odniesienia do minimalnego rozmiaru tuńczyka błękitnopłetwego w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/98 ^(1a) należy traktować jako odniesienia do minimalnego rozmiaru do celów ochrony w niniejszym rozporządzeniu.

^(1a) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/98 z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie wdrożenia międzynarodowych zobowiązań Unii, o których mowa w art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013, zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie tuńczyka atlantyckiego oraz z Konwencją o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-zachodnim Atlantyku (Dz.U. L 16 z 23.1.2015, s. 23).

Poprawka 5
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 17

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(17) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli – w odpowiednio uzasadnionych przypadkach związanych z operacjami transferu, umieszczaniem w sadzach oraz rejestrowaniem i zgłaszaniem działań dotyczących tonarów i działalności statków – wymaga tego szczególnie pilny charakter sprawy.

skreślony

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 24

Tekst proponowany przez Komisję

- (24) W art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 wprowadzono obowiązek wyładunku, który ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r. w odniesieniu do tuńczyka błękitnopleśkowego. Jednakże na mocy art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia obowiązek wyładunku pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań międzynarodowych Unii, takich jak te wynikające z zaleceń ICCAT. Na mocy tego samego przepisu Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, do celów wprowadzenia takich zobowiązań międzynarodowych do prawa Unii, w tym, w szczególności, odstępstw od obowiązku wyładunku. W związku z tym odrzuty połowów tuńczyka błękitnopleśkowego będą dozwolone w niektórych sytuacjach określonych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/98 z dnia 18 listopada 2014 r.. Niniejsze rozporządzenie nie musi zatem obejmować takich zobowiązań dotyczących odrzutów,

Poprawka

- (24) Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/98 przewiduje odstępstwa od obowiązku wyładunku tuńczyka błękitnopleśkowego zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, aby zachować zgodność prawodawstwa unijnego z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w ramach konwencji. Wdraża ono niektóre przepisy zalecenia ICCAT 13-07, w którym ustanowiono, że statki i tonary poławiające tuńczyka błękitnopleśkowego we wschodnim Oceanie Atlantyckim i Morzu Śródziemnym w niektórych sytuacjach mają obowiązek dokonywania odrzutów i uwalniania okazów tej ryby. Niniejsze rozporządzenie nie musi zatem obejmować obowiązku dokonywania odrzutów i uwalniania okazów, a nie będzie wtedy naruszało odpowiednich przepisów rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/98,

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niniejsze rozporządzenie określa ogólne zasady realizacji przez Unię planu odbudowy zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1.

Poprawka

1. Niniejsze rozporządzenie określa ogólne zasady realizacji przez Unię planu odbudowy zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1, z uwzględnieniem specyfiki różnych narzędzi połowowych oraz poświęcając szczególne miejsce tradycyjnym, bardziej zrównoważonym narzędziom połowowym, takimi jak sieci pułapkowe.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – punkt 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) „zdolności w zakresie hodowli” oznacza zdolność miejsca hodowli lub tuczu do utrzymania ryb w celu tuczu i hodowli w tonach;

Poprawka

skreślony

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby **działalność połowowa** jego statków łowczych i tonarów **była proporcjonalna** do uprawnień do połowów dotyczących tuńczyka błękitnopłetwego dostępnych dla tego państwa członkowskiego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym.

Poprawka

1. 1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia, aby **nakład połowowy** jego statków łowczych i tonarów **był proporcjonalny** do uprawnień do połowów dotyczących tuńczyka błękitnopłetwego dostępnych dla tego państwa członkowskiego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym, **oraz aby chronić społeczno-gospodarczą opłacalność połowów**.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 1 – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Roczny plan połowów przedkładany przez każde państwo członkowskie powinien zawierać zrównoważony podział kwot połowowych dla poszczególnych grup narzędzi połowowych, aby przyczynić się do zapewnienia przestrzegania indywidualnych kwot połowowych i uprawnień do przyłówów;

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 7 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Przydzielając krajowe kwoty połowowe państwa członkowskie stosują przejrzyste i obiektywne kryteria, w tym o charakterze środowiskowym, społecznym i gospodarczym, i zwracają szczególną uwagę na ochronę i powodzenie działalności rybaków prowadzących tradycyjne łodziowe rybactwo przybrzeżne na małą skalę i stosujących inne selekcyjne metody połowowe, a także zwracają uwagę na wspieranie takich metod.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Maksymalna liczba statków rybackich pływających pod banderą danego państwa członkowskiego służących do połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym zostaje ograniczona do liczby oraz całkowitej odpowiadającej jej pojemności brutto statków rybackich pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, które poławiały, zatrzymywały na burcie, dokonywały przeładunku, transportu lub wyładunku tuńczyka błękitnopłetwego w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 1 lipca 2008 r. Ograniczenie to stosuje się do statków łowczych w zależności od rodzaju narzędzia połowowego.

Poprawka

3. Maksymalna liczba **i odpowiadająca jej pojemność brutto** statków rybackich pływających pod banderą danego państwa członkowskiego służących do połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym zostaje ograniczona do liczby oraz całkowitej odpowiadającej jej pojemności brutto statków rybackich pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, które poławiały, zatrzymywały na burcie, dokonywały przeładunku, transportu lub wyładunku tuńczyka błękitnopłetwego w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 1 lipca 2008 r. Ograniczenie to stosuje się do statków łowczych w zależności od rodzaju narzędzia połowowego.

Poprawka 41
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 6 a (nowy)

*Tekst proponowany przez Komisję**Poprawka*

6a. **Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, 3 i 5 państwa członkowskie dokonują przeglądu systemu kwot połowowych tuńczyka błękitnopłetwego, który działa na niekorzyść rybaków dokonujących połowów na małą skalę, w celu zniesienia obecnego monopolu właścicieli dużych statków oraz wspierania bardziej zrównoważonych systemów rybołówstwa, jak te wykorzystywane w przypadku małych przedsiębiorstw rybactwa.**

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 7

Tekst proponowany przez Komisję

7. W **drodze odstępstwa od ust. 3 i 6, w** odniesieniu do lat 2015, 2016 i 2017, każde państwo członkowskie ogranicza liczbę sejnów **nieupoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego** na mocy odstępstwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. b) **do liczby sejnów upoważnionych w roku 2013 lub 2014.**

Poprawka

7. W odniesieniu do lat 2015, 2016 i 2017, każde państwo członkowskie ogranicza liczbę sejnów **do liczby sejnów upoważnionych w roku 2013 lub 2014. Nie ma to zastosowania do sejnów działających** na mocy odstępstwa **określonego** w art. 13 ust. 2 lit. b).

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 10 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Zezwala się na połowy tuńczyka błękitnopłetwego narzędziami innymi niż narzędzia, o których mowa w ust. 1–4 i w art. 11, w tym tonarami, przez cały rok.

Poprawka

5. Zezwala się na połowy tuńczyka błękitnopłetwego narzędziami innymi niż narzędzia, o których mowa w ust. 1–4 i w art. 11, w tym tonarami, przez cały rok **zgodnie ze środkami ICCAT w zakresie zarządzania i ochrony.**

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Rozdział III – Sekcja 2 – tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

MINIMALNA WIELKOŚĆ, PRZYPADKOWE POŁOWY I PRZYŁOWY

Poprawka

MINIMALNY ROZMIAR ODNIESIENIA DO CELÓW OCHRONY, PRZYPADKOWE POŁOWY I PRZYŁOWY

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12

Tekst proponowany przez Komisję

Przepisy niniejszej sekcji **pozostają bez uszczerbku dla** art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, w tym **dla** wszelkich odstępstw **zgodnie z art. 15 ust. 2 tego rozporządzenia.**

Poprawka

Przepisy niniejszej sekcji **nie naruszają** art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, w tym wszelkich **mających zastosowanie** odstępstw.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

Minimalna wielkość

Poprawka

Minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. **Minimalna wielkość** tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym wynosi 30 kg lub 115 cm długości ogonowej.

Poprawka

1. **Minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony** tuńczyka błękitnopłetwego złowionego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym wynosi 30 kg lub 115 cm długości ogonowej.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 **minimalna wielkość** tuńczyka błękitnopłetwego, wynosząca 8 kg lub 75 cm długości ogonowej ma zastosowanie przy następujących połowach:

Poprawka

W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 **minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony** tuńczyka błękitnopłetwego, wynosząca 8 kg lub 75 cm długości ogonowej ma zastosowanie przy następujących połowach:

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 15 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Jeżeli kwota przyznana państwu członkowskiemu danego statku rybackiego lub tonara została już wykorzystana, unika się wszelkich połowów tuńczyka błękitnopłetwego. Martwy tuńczyk błękitnopłetwy musi być wyladowany oraz podlega konfiskacie i odpowiednim działaniom następczym. Zgodnie z art. 27 każde państwo członkowskie corocznie przedstawia informacje na temat takich ilości Komisji, która następnie przekazuje je do Sekretariatu ICCAT.

Poprawka

4. Jeżeli kwota przyznana państwu członkowskiemu danego statku rybackiego lub tonara została już wykorzystana, unika się wszelkich połowów tuńczyka błękitnopłetwego. Martwy tuńczyk błękitnopłetwy musi być wyladowany **w stanie nienaruszonym i nieprzetworzonym** oraz podlega konfiskacie i odpowiednim działaniom następczym. Zgodnie z art. 27 każde państwo członkowskie corocznie przedstawia informacje na temat takich ilości Komisji, która następnie przekazuje je do Sekretariatu ICCAT.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Rozdział III – Sekcja 3 – tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

WYKORZYSTYWANIE **SAMOLOTÓW**

Poprawka

WYKORZYSTYWANIE **ŚRODKÓW POWIETRZNYCH**

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 18 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Każdego tuńczyka błękitnopłetwego wyladowuje się całego, oskrobanego i wypatroszonego. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki, aby w jak największym stopniu zapewnić wypuszczanie żywego tuńczyka błękitnopłetwego, a zwłaszcza młodych osobników złowionych w ramach rybołówstwa rekreacyjnego i sportowego.

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 19 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) wykaz wszystkich statków łowczych podnoszących jego banderę, upoważnionych do aktywnych połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie **specjalnego** upoważnienia do połowów;

Poprawka

a) wykaz wszystkich statków łowczych podnoszących jego banderę, upoważnionych do aktywnych połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie upoważnienia do połowów;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 24
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 19 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 19a

Stosunek do rozporządzenia (WE) nr 1224/2009

Środki kontroli określone w niniejszym rozdziale są stosowane dodatkowo wraz ze środkami przewidzianymi w rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009, chyba że w niniejszym rozdziale przewidziano inaczej.

Poprawka 25
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 20 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Jeżeli indywidualna kwota została uznana za wyczerpaną, państwo członkowskie bandery cofa upoważnienie do połowów dotyczące tuńczyka błękitnopłetwego i **wymaga**, aby statek natychmiast skierował się do portu wyznaczonego przez to państwo.

2. Państwo członkowskie bandery cofa zezwolenie połowowe dotyczące tuńczyka błękitnopłetwego i **może zarządać**, aby statek, co do którego stwierdzono, że wykorzystał indywidualną kwotę, natychmiast skierował się do portu wyznaczonego przez to państwo.

Poprawka 26
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 21 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Do dnia 15 lutego każdego roku każde państwo członkowskie przesyła Komisji drogą elektroniczną wykaz swoich tonarów upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie **specjalnego** upoważnienia do połowów. Wykaz zawiera nazwy tonarów i numer rejestracyjny oraz jest sporządzony zgodnie ze wzorem określonym w wytycznych w sprawie przedstawiania danych i informacji wymaganych przez ICCAT.

1. Do dnia 15 lutego każdego roku każde państwo członkowskie przesyła Komisji drogą elektroniczną wykaz swoich tonarów upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego we wschodnim Atlantyku i w Morzu Śródziemnym poprzez wydanie upoważnienia do połowów. Wykaz zawiera nazwy tonarów i numer rejestracyjny oraz jest sporządzony zgodnie ze wzorem określonym w wytycznych w sprawie przedstawiania danych i informacji wymaganych przez ICCAT.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 27

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 24 – ustęp 5 – akapit drugi

Tekst proponowany przez Komisję

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje mające natychmiastowe zastosowanie akty wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Poprawka

skreślony

Poprawka 28

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 29 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje art. 80 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 404/2011 do powiadomienia zgodnie z ust. 1 i 2, szacunkowa ilość tuńczyka błękitnopłetwego zatrzymanego na burcie może być zgłoszona w uzgodnionym czasie uprzedniego powiadomienia.

Poprawka

3. W przypadku gdy państwo członkowskie stosuje art. 80 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 404/2011 do powiadomienia zgodnie z ust. 1 i 2, szacunkowa ilość tuńczyka błękitnopłetwego zatrzymanego na burcie może być zgłoszona w uzgodnionym czasie uprzedniego powiadomienia. **Jeżeli łowiska są oddalone od portu o mniej niż cztery godziny drogi, szacowana ilość tuńczyka zatrzymanego na pokładzie może zostać zmieniona w dowolnym czasie przed przybyciem do portu.**

Poprawka 29

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 37 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje mające natychmiastowe zastosowanie akty wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Poprawka

skreślony

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 30
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 46 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

W przypadku gdy jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą, Komisja przyjmuje mające natychmiastowe zastosowanie akty wykonawcze zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Poprawka

skreślony

Poprawka 31
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 47 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Państwa członkowskie *zapewniają, aby ośrodki monitorowania rybołówstwa przekazywały Komisji i wyznaczonemu przez nią podmiotowi w czasie rzeczywistym, w formacie „https data feed”, wiadomości VMS otrzymane ze statków rybackich podnoszących ich banderę.* Komisja przekazuje te wiadomości Sekretariatowi ICCAT w formie elektronicznej.

Poprawka

4. Państwa członkowskie *przekazują dane, o których mowa w niniejszym artykule, zgodnie z art. 28 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 404/2011.* Komisja przekazuje te wiadomości Sekretariatowi ICCAT w formie elektronicznej.

Poprawka 32
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 49 – ustęp 2 – litera c a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ca) podczas wszystkich transferów między miejscami hodowli;

Poprawka 33
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 49 – ustęp 5 – litera a a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

aa) obserwować i monitorować działalność połowową i hodowlaną zgodnie z odpowiednim środkami ICCAT w zakresie zarządzania i ochrony;

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 34
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 57

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 57

Poprawka

skreślony

Procedura wprowadzania zmian

1. W stosownych przypadkach, w celu włączenia do prawa unijnego zmian istniejących przepisów planu odbudowy zasobów tuńczyka błękitnopłetwego, które stają się obowiązujące dla Unii, Komisja może zmienić inne niż istotne przepisy niniejszego rozporządzenia w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 58.

Poprawka 35
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 58

Tekst proponowany przez Komisję

Artykuł 58

Poprawka

skreślony

Wykonanie przekazania uprawnień w celu wprowadzenia zmian

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 57, przyznaje się Komisji na czas nieokreślony.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 57, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. **Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**

5. **Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 57 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.**

Poprawka 36**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 59 – ustęp 3**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. **W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 5 tego rozporządzenia.**

skreślony**Poprawka 37****Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 61 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie **trzeciego** dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie **dwudziestego** dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Poprawka 38**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Załącznik I – punkt 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. W uzupełnieniu do przepisów określonych w art. 8 ust. 3, maksymalna liczba statków łowczych upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Morzu Adriatyckim na podstawie szczególnych warunków mających zastosowanie do odstępstwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. b), jest tożsama z liczbą statków łowczych Unii prowadzących ukierunkowane połowy tuńczyka błękitnopłetwego w 2008 r.

2. W uzupełnieniu do przepisów określonych w art. 8 ust. 3, maksymalna liczba statków łowczych upoważnionych do połowów tuńczyka błękitnopłetwego w Morzu Adriatyckim na podstawie szczególnych warunków mających zastosowanie do odstępstwa, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. b), jest tożsama z liczbą statków łowczych Unii prowadzących ukierunkowane połowy tuńczyka błękitnopłetwego w 2008 r. **W tym celu należy uwzględnić liczbę chorwackich statków łowczych prowadzących ukierunkowane połowy tuńczyka błękitnopłetwego w 2008 r.**

Wtorek, 19 stycznia 2016 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Załącznik IV – punkt 2 – wiersz 2

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Liczba sztuk:

Gatunek:

Liczba sztuk:

Gatunek:

Masa:

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Załącznik VII – punkt 7 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) mieli dostęp do personelu statku **i** miejsca hodowli lub tuczu oraz do narzędzi, sadzów i urządzeń;

a) mieli dostęp do personelu statku, **personelu zajmującego się hodowlą lub tuczem i pułapkami** oraz do narzędzi, sadzów i urządzeń;

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0010

Uruchomienie na Łotwie zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych rejestracyjnych pojazdów ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie uruchomienia na Łotwie zautomatyzowanej wymiany danych w odniesieniu do danych rejestracyjnych pojazdów (13060/2015 – C8-0338/2015 – 2015/0813(CNS))****(Konsultacja)**

(2018/C 011/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (13060/2015),
 - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego Traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0338/2015),
 - uwzględniając decyzję Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 33,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 października 2013 r. w sprawie zacieśnienia transgranicznej współpracy w zakresie ścigania w UE: wdrażanie decyzji w sprawie konwencji z Prüm i europejski model wymiany informacji ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0370/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0419.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0269.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0011

Domniemanie niewinności i prawo do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia określonych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (COM(2013)0821 – C7-0427/2013 – 2013/0407(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 011/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0821),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 82 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0427/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez Izbę Gmin Zjednoczonego Królestwa, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 marca 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 4 listopada 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A8-0133/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0407

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2016/343.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 63.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0012

Środki ochrony indywidualnej *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochrony indywidualnej (COM(2014)0186 – C7-0110/2014 – 2014/0108(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 011/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0186),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0110/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 9 lipca 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 7 października 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0148/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0108

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie środków ochrony indywidualnej oraz uchylenia dyrektywy Rady 89/686/EWG

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/425.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 76.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0013

Urządzenia spalające paliwa gazowe *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe (COM(2014)0258 – C8-0006/2014 – 2014/0136(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 011/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0258),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0006/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 lipca 2014 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 7 października 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0147/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0136

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe oraz uchylenia dyrektywy 2009/142/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/426.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 458 z 19.12.2014, s. 25.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0014

Urządzenia kolei linowych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie urządzeń kolei linowych (COM(2014)0187 – C7-0111/2014 – 2014/0107(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2018/C 011/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0187),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0111/2014),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 9 lipca 2014 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 7 października 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A8-0063/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0107

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/... w sprawie urządzeń kolei linowych i uchylecia dyrektywy 2000/9/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2016/424.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 81.

Środa, 20 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0015

Sprzeciw wobec aktu delegowanego w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących składu produktów zbożowych przetworzonych i żywności dla dzieci oraz informacji na ich temat

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 25 września 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 w odniesieniu do szczegółowych wymogów dotyczących składu produktów zbożowych przetworzonych i żywności dla dzieci oraz informacji na ich temat (C(2015)06507 – 2015/2863(DEA))

(2018/C 011/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2015)06507),
- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylające dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1,
- uwzględniając konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając Międzynarodowy kodeks wprowadzania do obrotu substancji zastępujących mleko kobiece, przyjęty przez Światowe Zgromadzenie Zdrowia w 1981 r. ⁽²⁾, i 16 późniejszych stosownych rezolucji Światowego Zgromadzenia Zdrowia oraz, w szczególności, rezolucję nr WHA63.23 z dnia 21 maja 2010 r., w którym apeluje ono do państw członkowskich o „zaprzestanie niewłaściwego propagowania żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz o zapewnienie zakazu stosowania oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych w żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci, z wyjątkiem przypadków szczegółowo określonych odpowiednimi normami kodeksu żywnościowego lub ustawodawstwa krajowego”,
- uwzględniając stanowisko Naukowego Komitetu Doradczego ds. Żywienia (SACN) rządu Zjednoczonego Królestwa z dnia 24 września 2007 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 5 rozporządzenia (UE) nr 609/2013 oraz zapisaną w nim zasadę ostrożności,
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności,
- uwzględniając art. 105 ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja nie przedstawiła Parlamentowi i Radzie sprawozdania na temat preparatów dla małych dzieci wymaganego na podstawie rozporządzenia (UE) nr 609/2013 (art. 12), które stanowi niezbędny warunek opracowania krajowych strategii ograniczenia otyłości u dzieci;
- B. mając na uwadze, że w części 3 załącznika I do rozporządzenia delegowanego zezwala się, aby 30 % wartości energetycznej żywności dla dzieci pochodziła z cukrów (7,5 g cukru/100 kcal oznacza 30 kcal z cukru w 100 kcal łącznej energii);

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 35.

⁽²⁾ http://www.who.int/nutrition/publications/code_english.pdf

⁽³⁾ http://webarchive.nationalarchives.gov.uk/20140507013106/http://www.sacn.gov.uk/pdfs/position_statement_2007_09_24.pdf

Środa, 20 stycznia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że postanowienie części 3 załącznika I jest sprzeczne z wszelkimi zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) ⁽¹⁾ – która zaleca ograniczenie spożycia cukrów prostych do poniżej 10 % całkowitej energii przyjmowanej w pokarmach, a także dalsze ograniczenie do poniżej 5 % całkowitej energii przyjmowanej w pokarmach w celu osiągnięcia dodatkowych korzyści zdrowotnych – oraz komitetów naukowych państw członkowskich, które zalecają znaczne ograniczanie całkowitego spożycia cukru; mając na uwadze, że wprowadzanie takiej żywności – zwłaszcza na tak wczesnym etapie – prawdopodobnie przyczyni się do zwiększenia poziomu otyłości u dzieci i może wpłynąć na kształtujące się upodobania smakowe dzieci; mając na uwadze, że w szczególności w przypadku niemowląt i małych dzieci poziom dodawanego cukru należy ograniczyć do minimum;
- D. mając na uwadze, że nieprawidłowe odżywianie się jest obecnie zdecydowanie najczęstszą przyczyną chorób i zgonów na świecie – częstszą niż tytoń, alkohol i brak aktywności fizycznej łącznie ⁽²⁾;
- E. mając na uwadze, że WHO zaleca, aby od szóstego miesiąca życia mleko kobiece było uzupełniane odpowiednimi, bezpiecznymi i bogatymi w składniki odżywcze, różnorodnymi gęstymi pokarmami uzupełniającymi, przy czym do pokarmów uzupełniających nie należy dodawać soli i cukrów ⁽³⁾;
- F. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie zatwierdziły Międzynarodowy kodeks wprowadzania do obrotu substancji zastępujących mleko kobiece przyjęty przez Światowe Zgromadzenie Zdrowia (WHA) w 1981 r. (zwany dalej „Międzynarodowym kodeksem”) oraz 16 późniejszych stosownych rezolucji WHA;
- G. mając na uwadze, że rozporządzenie (UE) nr 609/2013 zostało przyjęte przed opublikowaniem opinii naukowej Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności na temat zasadniczego składu preparatów do początkowego żywienia niemowląt i do dalszego żywienia niemowląt z dnia 5 sierpnia 2014 r. ⁽⁴⁾;
- H. mając na uwadze, że Unia ma obowiązek wspierania wysokiej jakości zasad, norm i prawodawstwa z dziedziny zdrowia publicznego w stosunkach z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi działającymi w obszarze zdrowia publicznego oraz stworzenia skutecznych ram ochrony zdrowia;
- I. mając na uwadze, że niemowlęta i małe dzieci to grupa ludności szczególnie wrażliwa na działanie substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego oraz innych zanieczyszczeń;
- J. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem – wyspecjalizowana agencja WHO – w dniu 20 marca 2015 r. ⁽⁵⁾ zaklasyfikowała glifosat jako substancję prawdopodobnie rakotwórczą dla ludzi;
1. wyraża sprzeciw wobec rozporządzenia delegowanego Komisji;

Otyłość

2. uważa, że rozporządzenie delegowane nie zawiera środków wystarczających do ochrony niemowląt i małych dzieci przed otyłością oraz że maksymalny dopuszczalny poziom cukru powinien zostać znacznie obniżony zgodnie z zaleceniami WHO;

Powstające technologie

3. uważa, że zgodnie z zasadą ostrożności powstające technologie takie jak GMO i nanotechnologie, których długoterminowe zagrożenia nie są znane, powinny być zakazane w produktach zbożowych przetworzonych i żywności dla dzieci;

⁽¹⁾ <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs394/en/>

⁽²⁾ „Changes in health in England, with analysis by English regions and areas of deprivation, 1990–2013: a systematic analysis for the Global Burden of Disease Study 2013”, *Lancet* 2015, nr 386, 2274, opublikowano online w dniu 15 września 2015 r.
[http://thelancet.com/pdfs/journals/lancet/PIIS0140-6736\(15\)00195-6.pdf](http://thelancet.com/pdfs/journals/lancet/PIIS0140-6736(15)00195-6.pdf)

⁽³⁾ <http://www.who.int/mediacentre/factsheets/fs394/en/>

⁽⁴⁾ http://www.efsa.europa.eu/sites/default/files/scientific_output/files/main_documents/3760.pdf

⁽⁵⁾ <http://www.iarc.fr/en/media-centre/iarcnews/pdf/MonographVolume112.pdf>

Środa, 20 stycznia 2016 r.

Etykietowanie

4. jest zdania, że przy uwzględnieniu globalnych zaleceń dotyczących zdrowia publicznego, w tym rezolucji WHA nr 63.23, globalnej strategii karmienia niemowląt i małych dzieci WHA oraz globalnego wpływu wywozu z Unii do państw trzecich, należy wyraźnie określać w etykietowaniu i wprowadzaniu do obrotu żywności dla niemowląt, że produkty te nie są odpowiednie dla niemowląt poniżej szóstego miesiąca życia, i nie podważać zalecenia co do wyłącznego karmienia piersią do szóstego miesiąca życia; uważa zatem, że etykietowanie i wprowadzanie do obrotu należy poddać przeglądowi zgodnie z zaleceniami WHA dotyczącymi żywności dla niemowląt i małych dzieci;

Przejrzystość

5. uważa, że w celu zapewnienia przejrzystości i zbudowania zaufania publicznego do instytucji unijnych i podejmowania decyzji przez UE należy podać do wiadomości publicznej listę „spotkań dwustronnych” (wraz z ich terminami i listą uczestników) przeprowadzonych przez Komisję z zainteresowanymi stronami podczas przygotowywania rozporządzenia delegowanego;

o

o o

6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i do powiadomienia jej, że rozporządzenie delegowane nie może wejść w życie;

7. wzywa Komisję do przedstawienia nowego aktu delegowanego, który uwzględnia ustalenia opracowanego przez EFSA przeglądu wymogów dotyczących składu produktów zbożowych przetworzonych i żywności dla dzieci, a także dane naukowe na temat skutków dodawania cukru i wczesnego wprowadzania żywności przetworzonej z punktu widzenia zaleceń dotyczących optymalnego żywienia niemowląt i dzieci;

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0017

Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu UE-Kosowo ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem, z drugiej strony (10725/2/2015 – C8-0328/2015 – 2015/0094(NLE))

(Zgoda)

(2018/C 011/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10725/2/2015),
 - uwzględniając projekt Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem, z drugiej strony (10728/1/2015),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 217, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (i) i art. 218 ust. 7 i 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0328/2015),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A8-0372/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Kosowa.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL